

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

HEART'S
COVE HOTTIES:
BOOK ONE

DIRTY
LITTLE
MIDLIFE
CRISIS
LILIAN
MONROE

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
  - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
  - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
  - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

KIRLI KÜÇÜK ORTA YAŞ KRİZİ

HEART'S COVE HOTTIES

KİTAP 1

LILIAN MONROE

İÇİNDEKİLER

Ücretsiz Romanlar

1. [Fiona](#)
2. [Fiona](#)
3. [Fiona](#)
4. [Grant](#)
5. [Fiona](#)
6. [Simone](#)
7. [Fiona](#)
8. [Grant](#)
9. [Fiona](#)
10. [Fiona](#)
11. [Simone](#)
12. [Fiona](#)
13. [Grant](#)
14. [Fiona](#)
15. [Grant](#)
16. [Fiona](#)
17. [Grant](#)
18. [Fiona](#)
19. [Jen](#)
20. [Hibe](#)
21. [Fiona](#)
22. [Grant](#)
23. [Candice](#)
24. [Fiona](#)
25. [Grant](#)
26. [Fiona](#)
27. [Simone](#)
28. [Grant](#)

29. [Fiona](#)

30. [Grant](#)

31. [Fiona](#)

32. [Grant](#)

33. [Fiona](#)

34. [Grant](#)

[Fiona](#)

[Simone](#)

[Kitap 2'yi okuyun](#)

[Yazar Hakkında Lilian](#)

[Monroe'nun Diğer](#)

[Kitapları](#)

Telif hakkı © 2021 Lilian Monroe Tüm hakları saklıdır.

2. Baskı 2023

Bu kitabın hiçbir bölümü, yazarından önceden yazılı izin alınmadan, herhangi bir şekilde veya herhangi bir araçla çoğaltılamaz veya aktarılamaz.

Gerçek kişiler, yaşayan veya ölmüş kişiler, yerler veya olaylarla benzerlik tamamen tesadüfidir.

Kapak tasarımı: Qamber Designs

Düzenleme: Shavonne Clarke

Düzeltilme: Jane Beyer

Yayıncı: Method and Madness Publishing PTY LTD PO Box
168 Subiaco, WA, Avustralya 6008

E-kitap ISBN: 978-1-922986-50-4

ÜÇ KİTABIN DOĞRUDAN POSTA KUTUNUZA GELMESİNİ İSTER MİSİNİZ?
SATILMAYA ÇOK SICAK ÜÇ ROCK YILDIZI ROMANINA NE DERSİNİZ?

ROCK HARD SERİSİNİN TAMAMINI ALMAK İÇİN [BURAYA](#)

[TIKLAYIN](#). (WWW.LILIANMONROE.COM/ROCKHARD)

BİR FIONA

EN İYİ ARKADAŞIMIN paslı eski Toyota'sından yorgun bir inilti geliyor. Bu... pek iyiye işaret değil.

İyi tarafı, Simone'un hurda arabası bizi Los Angeles'ın 300 mil kuzeyindeki tatil beldemize başarıyla ulaştırdı. Ne yazık ki, daha fazla yol alabilecek gibi görünmüyor.

Sanki arabayı bir arada tutmaya yardımcı olacakmış gibi yıpranmış plastik kapı kolunu sıkıca tutuyorum. Simone arabasının bozulmasından endişe duyuyorsa da bunu hiç göstermiyor. Dağınık bir topuzla başının üstüne bağlanmış kızıl saçları ve soluk mavi gözlerini çevreleyen kalın, siyah çerçeveli gözlükleriyle Simone, kırk dört yaşından çok daha genç görünüyor; bu da benim güvensizliğimi sık sık gıcıklıyor. Zaman bana pek de iyi davranmadı.

Heart's Cove'un ana caddesine döndüğümüzde arabanın kaputundan yine gıcırtılı bir ses çıkıyor ve ben caddede bir tamirci tabelası aramaya başlıyorum. Simone bu hurda yığını için endişelenmiyor olsa da, iki haftalık konaklamamızın sonunda buradan çıkmanın bir yolunu bulmam gerekiyor.

Motor tekleyip araba sallanmaya başlayana kadar yaklaşık 15 metre daha ilerledik, sonra araba caddenin ortasında durdu. Simone, kaputtan kalın siyah dumanlar yükselirken, ustaca arabayı kaldırıma doğru sürdü. Yarı uygun bir yere park edip hiçbir şey olmamış gibi davranarak el frenini çekti ve alev kırmızısı saçlarını kulağının arkasına attı.

En iyi arkadaşıma bir bakış attım. "Benim arabamı almalıydık."

"Senin arabayı alamazdık. Sana Voldemort'u hatırlatır."

"Voldemort mu?"

"Adı Anılmaması Gereken Adam. O parlak beyaz Mercedes, o pislik boşanmada sana bıraktığı tek şey ve ona bakınca..."

sana onun aldatan pisliğini hatırlatıyor. Anahtarı kontağa her taktığında bunu gözlerinde görüyorum. Senin arabana binmemiz *mümkün değildi*. Big Bertha gayet iyi iş çıkardı." Bertha'nın kaputundan koyu dumanlar çıkmıyormuş gibi, sevgiyle ön panele hafifçe vuruyor. En iyi arkadaşım bana anlamlı bir bakış attı. "Bu tatil bizimle ilgili, kendimizi şımartmakla ilgili, her zaman olmamız gereken kadınlar olmakla ilgili. Ayrıca, başardık, değil mi?"

"Zorlukla," diye mırıldanıyorum, dudaklarımı kıvırmaya çalışan gülümsemeyle mücadele ederek.

"Öğleden sonra bir tamirci bulacağım. Zaten önümüzdeki iki hafta arabaya ihtiyacımız olmayacak, Heart's Cove'daki her şey Heart's Cove Hotel'e yürüme mesafesinde. Broşürde yazıyor."

Ön camdan, dumanın ötesinde, otel kapısının üzerinde soluk yeşil ve beyaz bir tente görüyorum. Bir sineklik kapısı hafifçe eğri asılı duruyor ve her pencerenin içini dantel perdeler çerçeveleyiyor. Eski dış cephe kaplamasının boyası dökülüyor, ancak otelin önü düzgünce kesilmiş çimlerle çevrili ve her direğe rengarenk çiçeklerle dolu sepetler asılı. Düşük bir çit, küçük bir otoparka giden kaldırımın kenarını süslüyor, diğer tarafında ise ön kapıya giden bakımlı bir yol var.

Bu konaklama yeri şirin, ancak biraz yıpranmış. Tam olarak ilk tercihim olmazdı.

Ya da belki eski kocam John'un hoşuna gitmeyecek bir yer. Bu yer *gerçekten* hoşuma gitmiyor mu? Üç bacaklı, tüyleri dökülmüş, kaybolmuş bir kedi yavrusu gibi, bir şekilde sevimli. Simone'a inanacak olursak, harika yorumlar almış ve muhteşem bir kontinental kahvaltısı var.

John burayı bir kez görse, başka bir yer bulana kadar durmadan şikayet ederdi, hatta belki de tüm tatili iptal ederdi — ama o burada değil. O, Los Angeles'taki şık ofisinde, içine girmeye karar verdiği genç ve seksi asistanıyla birlikte. Ya da belki bir hukuk asistanıyla. Ya da genç bir ortağıyla. Ya da bir stajyerle. Ya da hepsiyle.

Derin nefes al.

Simone dudaklarımı büzüştüğümü görmüş olmalı ki koluma yumruk attı. "Limon emmeyi bırak, Fi. Hadi. Yapacak sanatımız var."

"Sana kaç kez söylemem gerekiyor, ben sanatçı değilim? Neden büyük kendini gerçekleştirme kaçamağımız için bir sanat kampı seçmek zorundaydın?"

Kaç kez söylemem gerekiyor, ben sanatçı değilim? Neden büyük kendini gerçekleştirme tatilimiz için bir sanat kampı seçmek zorundaydın? Ben titiz bir kıyım. Düzenliyim. Planlıyım. Neden iş arama gibi bir tatil yapmıyoruz? En azından faydalı olurdu."

Simone burnundan soluyor ve arabadan çıkıyor, kaputundan hala çıkan dumanlara hızlıca bir bakış atıyor. Önlem olarak lastiğe tekme atıyor, sonra çantasını omzuna asıyor ve bana ilerlemem için el sallıyor. "Hadi! Kapıdaki tabelada içeride check-in yapın yazıyor."

Eski sevgilimi düşünmekten vazgeçip Simone'u takip ederek arabadan inerim. Bertha'nın ölmek üzere olan motorunun kokusunu görmezden gelerseniz, buradaki hava çok temizdir. Çiçek kokuları ve denizden gelen hafif tuz kokusu, omuzlarımdaki gerginliği giderir. Simone haklı. Tatile ihtiyacım var. Neden daha önce hiç yapmadığım bir şey yapmayayım? Neden yeni bir şey denemeyelim?

Los Angeles'ta benim için bir şey kalmadı. Geçen hafta lüks çatı katı dairesi John'un adına devredildi ve değerinin yarısı nihayet banka hesabıma yatırıldı, artık resmen evsizim. Boşanma davası sonuçlandı, yani resmen bekârım da. Tepelere taşınıp, beyaz çitli evim ve mükemmel küçük ailem olma hayallerim penthouse ile birlikte yok oldu, ama bu konuyu fazla düşünmemeye çalışıyorum. Kırk beş yaşında yeniden başlamak planladığım bir şey değildi.

Simone, kendimi bulmak için biraz zamana ihtiyacım olduğuna karar verdi, bu yüzden buradayım. *Kendimi bulmak* umuduyla iki hafta boyunca sanat, yoga ve meditasyon dersleri alacağım, ancak keşfedeceğim şeylerden çok korkuyorum. Her sabah aynada kendimi görüyorum ve gördüğüm şeyden hoşlandığımı sanmıyorum. Kırk beşin ötesindeyim ve her gün yeni kırışıklıklar beliriyor. Eskiden hiç sarkmayan yerler sarkıyor, eskiden gergin olan yerler yumuşuyor.

John'un daha genç, daha güzel ve daha uysal oyuncaklarına kıyasla, kendimi kesinlikle çirkin hissediyorum. Bir haftalık resim ve ohm yapmanın bu konuda yardımcı olacağından emin değilim.

Ben bir adım attığımda Simone kapıya kadar gelmiş bile. Arkasını dönüp ellerini beline koyuyor ve bana kaşlarını kaldırıyor. "Fiona, dünyaya dön! Acele et kıyım. İlk dersimiz yarım saat sonra başlıyor."

Durup başımı eğiyorum. "Yarın ilk gün olduğunu söylediğini sanıyordum."

"Yalan söyledim. Kabullen." Alnındaki kırmızı saç telini iterek, hiç pişmanlık duymadığını belli ediyor. Gözleri caddeyi taradıktan sonra tekrar bana dönüyor, omuzları hafifçe düşüyor. Daha nazik bir sesle, "Bugün bir şeyler çizmen gerektiğini bilseydin, arabaya binmeyeceğini biliyordum. Konfor alanın seni esir tutmak için elinden geleni yapıyor, bu yüzden, bilirsin, çaresiz zamanlar falan."

"Kime çaresiz diyorsun?" Kaşlarımı kaldırıyorum.

Simone sırtıyor, ama cevap vermek için ağzını açamadan, bizi ayıran asfalttan bir gürültü geliyor. En iyi arkadaşımın gözleri, kaldırımda bir çatlak açılan yere bakarken büyülüyor. Bir adım geri atıyorum, elim göğsümde.

Sonra Heart's Cove Hotel'in otoparkı patlar. Hayır, gerçekten. Patlar.

Her yer asfaltla kaplı. 15 metre yüksekliğe fışkıran bir su fıskiyesi üzerimize yağmur gibi yağıyor. Çığlık atarak çantamı başımın üzerine koyup çömelıyorum. Etrafıma taşlar ve asfalt parçaları yağmur gibi yağıyor, yere düşerken cildimi çiziyor. Elimi enseme koyup geri çekiyorum ve kan görüyorum.

Ne oluyor...?

Su hala üzerime yağarken, bağırışlar yükselir. Kapılar açılır ve uzaktan siren sesi duyulur. Hala kaldırımda çömelmiş, parmaklarımdaki kana bakıyorum.

Bu kasabanın kendini gerçekleştirme adına nesi var böyle? Simone beni nereye getirdi böyle? Belki de buradan kaçmalıyım, ama bunu nasıl yapabilirim ki? Arabamız bozuk.

Sıkıştım, sıkıştım, sıkıştım. Tıpkı evliliğimde sıkışıp kaldığım gibi. Sevmediğim bir çatı katında sıkışıp kaldım. Asla yaşamak istemediğim bir şehirde sıkışıp kaldım. Hayatım yavaş ve acı verici bir şekilde akıp giderken, ben ölüyormuşum gibi hissederken, dalkavuklar ve kibirli ev hanımlarının arasında sıkışıp kaldım.

Su elbiseme sızıyor, sırtımı ıslatıyor. Başka bir asfalt parçası kafama düşmesin diye endişelenerek kendimi bir top gibi kıvrılıyorum.

Düşüncelerim etrafımda dolaşıyor ve rahatlık alanım kafamın içinde daralıyor.

Evde kalmalıydım. Ya John'un bana ihtiyacı olursa? Ev aramalı ve iş bulmaya çalışmalıyım. Tatil, ihtiyacım olan son şey. Neden tatili hak edeyim ki? Kendimi toparlamalı ve hayatımı nasıl yeniden kuracağımı düşünmeye başlamalıyım.

Duygular boğazımı sıkıyor ve kendimi aptal gibi hissediyorum. Ben yıkılan türden bir insan değilim. Ben kaya gibiyim. Ailemi bir arada tutan benim.

Bu pek iyi gitmedi, değil mi?

Gözyaşları yanaklarımdan akmak üzere ve kendimi tutmak için çılgına dönmüş duygularımla mücadele ediyorum. Sadece bir su borusu patlamış. Boynumun arkasında küçük bir kesik var ama iyiyim. Sadece ıslak ve garip bir şekilde duygusalım.

Sonra bir gölge. Su duruyor ve açık şemsiyeye çarpan bir gayzerin tıkrıtlarını duyuyorum. Üzerime yağmur gibi yağan suyun kesilmesi, derin bir nefes almamı sağlıyor. Kafamı kaldırıp, şu anda kendi akıl sağlığımı korumama yardım eden şemsiyenin sahibini görüyorum.

Aman Tanrım.

Islak tişörtlü bu görüntüye bakılırsa, Heart's Cove o kadar da kötü bir yer olmayabilir.

Uzun boylu, esmer ve yakışıklı demek yetmez. Bu adam, Heart's Cove adlı uykulu bir kasabada değil, kırklı yaşlarındaki her kadının ıslak rüyasında yer alması gereken birine benziyor. Geniş omuzlu ve ıslak tişörtünün göğsüne yapıştığına bakılırsa, ciddi kasları olduğunu söyleyebilirim. Gözlerim göğüs kaslarının ve omuzlarının kıvrımlarını, kollarını ve ince belini tarıyor. Gözlerim tehlikeli bölgeye ulaşmadan önce geri çekiyorum ve dolgun dudaklarında hafif bir gülümseme görüyorum.

"Merhaba," diye kekeledim, ayağa kalkarken lacivert sargı elbisenin önünü ellerimle düzelttim. Elbisenin arkası sıırılsıklamdı. Elbise bana, onun gömleğinin ona sarıldığı kadar yapışmıştı ve gizemli adamın gözlerinin beni süzerken ısındığını fark ettim. Siyah kahverengi saçlarımin bir tutamını kulağımın arkasına sıkıştırırken, midemde garip bir sıcaklık hissettim. Kurtarıcıma bakmaya devam ederken yutkundum.

Koyu renk saçları ve zengin, bronz teni var, şakaklarının üzerinde iki gri saç yaması var. Saçlarının geri kalanı kısa, gevşek bukleler halinde bir tarafa toplanmış, bunlardan biri alnına doğru kayıyor.

O, geniş elini kaldırıp saçındaki bir tutamı geriye doğru tararken, gri-mavi gözleri hala beni inceliyor. O gerçek mi acaba? Gerçek hayatta bu kadar yakışıklı insanlar var mı, emin değilim. Belki de son on beş ayın korkunçluğundan sonra sonunda kafayı yedim. Gayzer bardağı taşıran son damla oldu. Bertha'nın motor dumanındaki bir şey beynimi lapa haline getirdi. Sonunda aklımı kaçırdım.

"Ben Grant." Onun zengin, derin sesi omurgamda bir titreme yaratıyor. Kulağa yeterince gerçek geliyor.

Zar zor bir cevap çıkardım. "Fiona."

Dudakları, sanki benim adım onu memnun etmiş gibi bir gülümsemeye kıvrılıyor. Karnımın altında bir sıcaklık dalgası hissediyorum ve rahatsız edici noktaya elimi koyuyorum. Hissediyorum... Ben...

Uzun zamandır böyle hissetmemiştim.

Grant elini bana doğru uzatır ve o boynumun arkasına uzanırken dişlerimin arasından nefes alırım. Gözlerimi kapatırken, beni kendine çekip, o muhteşem göğsüne bastırıp, dudaklarımı dudaklarına götürdüğünü hayal ederim.

Onun gibi bir adam kontrolü ele alırdı. Aramızdaki elektriksel çekimde bunu hissedebiliyorum. Beni duvara yapıştırır ve son yirmi yıldır kaçırdığım şeyleri gösterirdi. Vücudumdaki her sinir ucunu ateşler ve gerektiği kadar sert, otoriter ve talepkar olurdu.

Ve ben onun dilinde eriyen tereyağı gibi ererdim. Tanrım, dili... Keşke onun üzerinde eriyebilseydim. Tercihen elleri beni sıkıca kavradığında ve onun devasa vücudunda kıvrılan ham gücü hissettiğimde. *Islak ve tuhaf bir şekilde duygusal*, ha? Evet, hala doğru.

Ama Grant'in dokunuşu, parmak uçları boynumun arkasını okşadığında tüy kadar hafif. Parmakları nasırlı, sert. John'un, birbirimize dokunduğumuz günlerde cildimi okşadığı yumuşak, hamur gibi ellerine hiç benzemiyor.

Grant'in cildi pürüzlü olabilir, ama dokunuşu yumuşaktır. Kendimi durduramadan dudaklarımdan sessiz bir inilti kaçır, ısı bacaklarımdan yayılır,

bacaklarımın arasına yayılır, içime doğru yayılır ve kulaklarımın ucuna kadar ulaşır.

Bu... Oh, hayır. Bu menopoz mu? Park yerinin ortasındaki bir gayzerin altında ilk sıcak basmamı mı yaşadım?

Ama gözlerimi açtığımda, Grant'in ifadesi yumuşaktır. "Kanaman var," der, neredeyse kendi kendine. Onu durduramadan, bana şemsiyeyi uzatır, sonra gömleğinin kenarını tutup bir şerit koparır.

Adam *lanet olası gömleğini yırtıp*, itiraf etmeliyim ki çok küçük olan yarama sürerek temizliyor.

Bayılabilirim.

Bu bir ateşli rüya. Bu gerçek hayat değil. Olamaz.

Grant'in pantolonunun bel kısmının hemen üzerinde, yırtık nedeniyle ortaya çıkan deri şeridini izliyorum. Karnı sert ve o deri parçası üzerinde dilimi gezdirmek için içimde uyandırılmamış bir arzu belirliyor.

"Fiona!" Simone'nin sesi zihnimi bulanıklaştıran şehveti kesiyor. En iyi arkadaşım koşarak geliyor, gülerek yüzünü elleriyle kapatıyor. "İnanabiliyor musun? Bence bu bir işaret."

"Neyin? Kötü belediye su tesisatının mı?"

Grant sözlerime gülerek karşılık verir ve onu tekrar güldürme isteği beni ele geçirir. Simone bana doğru yürürken ona bir bakış atarım, yanımda duran bu örnek karşısında gözleri fal taşı gibi açılır.

"Merhaba yakışıklı. Ben Simone." Bana kaşlarını oynatır, sonra Grant'in önünde reverans yapar.

Sanki adam İngiltere Kralıymış gibi reverans yapıyor. En iyi arkadaşım bir manyak.

"Grant," diye gülümseyerek cevaplar, Simone'un deli olması onu hiç rahatsız etmez. "İkizleri kontrol etsem iyi olacak. Son zamanlarda otelin bakım hizmetleriyle sorunları var ve eminim yardıma ihtiyaçları vardır." Ona şemsiyeyi vermek için uzanırım, ama o başını sallar. "Sen al. Islanmam sorun değil." Gözleri dudaklarıma kayar ve sonra hızla başka yere yönelir, o kadar hızlıdır ki hayal mi gördüm diye merak ederim.

Bana Batı'nın Kötü Cadısı deyin, çünkü olduğum yerde erimek üzereyim.

Simone kolumu koluna takarken çığlık atıyor ve Grant'in gayzerin etrafında büyük adımlarla yürüdüğünü izliyoruz, beyaz gömleği sıırıslıklam olmuş ve sırtındaki her kasın üzerine yapışmış. "O *çok çekici*. Bu kesinlikle bir işaret."

"Ne için bir işaret?"

"Bu tatilin *tam* da ihtiyacın olan şey olduğunun." "O sadece dost canlısı bir yerli."

"*Umarım* dost canlısıdır," diye cevapladı Simone, ama bu kelime onun ağzından çıktığında *çok* farklı geliyor.

Gülerek başımı sallayıp otele doğru başımı sallıyorum. "Neler olduğunu öğrenmeye gidelim mi?"

"Evet, ama önce mendil alayım. O *dost canlısı yerliyle* aynı odada kalacaksam, otel zeminini salya ile kirletmek istemem."

Gözlerimi devirip, yüzümdeki gülümsemeyi bastırmaya çalışıyorum ve başımı yeşil-beyaz tentenin yönüne doğru sallıyorum, sanki beni ona doğru çeken bir ip varmış gibi Grant'in gittiği yöne doğru yola çıkıyorum.

Belki Simone haklıdır. Belki de bu tatil iyi bir fikirdi.

İKİ FIONA

Lobi kapısının diğer tarafında bizi bir katliam karşılıyor. Bir bakışta, Grant'in Simone'un tuhaf selamlamasından neden rahatsız olmadığını anlıyorum. Ya da gayzerden, bu konuda.

Solumuzda, minik, tombul bir yaşlı kadın kolunu kaldırıp ayakkabısını odanın diğer ucuna fırlatıyor. "Seni değersiz sürtük!" Burun delikleri genişleyerek çıplak ayağıyla yere vuruyor. Öfkesi siyah dalgalar halinde yayılıyor ve ben içgüdüsel olarak bir adım geri atıyorum. Kısa kesilmiş beyaz saçları kıvrılmış ve kask gibi başının üzerinde duruyor, kırıışık cildi kızarıyor.

Ama beni etkileyen gözleridir. Siyah, boncuk gibi ve o kadar nefret dolu ki, midemi rahatsız edici bir şekilde sıkıştırıyorlar.

Odanın diğer tarafında, bir kadın fırlatılan ayakkabıyı kaçırır ve bir adım öne çıkar. "Senin varlığınla otelimizi kirlettiğin için şimdi tüm bloğu adaçayı ile temizlemek zorunda kalacağım, Agnes. Seni şeytan kadın."

"Adaçayını al ve onu..."

"Bayanlar," der Grant, iki kadın arasına kollarını uzatarak.

Hâlâ öfkeyle titreyen Agnes, yanımızda çömelir ve diğer kadına doğru koşmaya hazırlanır. Onun yaşındaki bir kadının ne kadar hızlı koşabileceğini bilmiyorum, ama onun saldırısının yanlış tarafında kalmak istemezdim.

Agnes'in öfkesinin hedefi, leopar desenli muumuu giyen yetmişli yaşlarındaki bir kadın. Boynunda ve kulak memelerinde iri turkuaz takılar var ve başının etrafında bir hale gibi kıvrılan uzun gümüş rengi saçları var. Sanki büyü yapar gibi kollarını açarak, yanımdaki küçük öfke topuna parmağını doğrultuyor. "*Defol!* Bu senin suçun." Parmağını dışarıdaki otoparkta bulunan gayri resmi çeşmeye doğru sallıyor. "Nasıl olduğunu bilmiyorum, ama nedenini çok iyi biliyorum.

Çünkü sen lanet bir *ineğin* tekisin, işte bu yüzden! Meyve yarasası beyni var sende!"

"Dorothy, lütfen bir adım geri çekilebilir misin?" Grant gözlerini Dorothy'nin gözlerine diker. Sesindeki sıcaklık beni biraz bayılttı. Dışarıda şemsiyeyle bir beyefendi olmakla kalmadı, bu küçük çatışmanın barış elçisi olduğu da açıktı.

Simone'ye doğru eğildim. "Bu broşürde yazıyor muydu?" "Şşş," dedi. "Filmlerden daha iyi."

Dorothy'nin arkasında, resepsiyon masasının diğer tarafında, aynı yaşlarda başka bir kadın soluk pembe bir pantolon takım elbise giymiş, parmakları bir inci kolyeyi kavıyor. Yüz hatları Dorothy'ninkine benziyor. Grant'in dışarıda bahsettiği ikizler mi bunlar? Masadaki kadın, Dorothy'nin bohem şık tarzının daha düzenli, daha klas bir versiyonu. "Hadi ama Agnes. Senin kitapçında etrafta dolaşıp durmayız..."

"*Ne gibi?*" Agnes, masanın arkasındaki kadına dönerek tükürüyor. Cevap beklemeden odanın diğer ucuna koşuyor ve Grant'in geniş omuzlarına çarpıyor. Grant onu hızlı bir hareketle yakalıyor ve ayakları yerden kesilene kadar havaya kaldırıyor. Hareket halindeki bir cehennem kedisi gibi, çığlık atar ve tırmalar, arkasında duran Dorothy'ye ulaşmaya çalışır. Kolları çırpınır, bacakları tekmeler ve boğazından insanlık dışı sesler çıkar.

Gözlerim Grant'in pazılarına takılır. Agnes'in kafası kadar büyüktürler ve Grant onu tutmakta hiç zorlanmamaktadır. Keskin tırnaklarından ve isabetli tekmelerinden kaçınmak için uğraşmaktadır, elbette. Ama onu yerden bir metre yukarıda tutmakta hiçbir sorun yaşamamaktadır.

Yardım etmek için bir adım öne çıkıyorum, ama Simone koluma elini koyuyor. "Bu bizim savaşımız değil, Fi."

"Ama..."

Başını önümüzdeki sahneye doğru çevirir. Agnes bir çığlık daha atar, elini Grant'in koyu kahverengi saçlarına geçirir ve o kadar sert çeker ki Grant inler.

Ben... biraz kıskanıyorum.

Dorothy de durumu iyileştirmiyor. Grant'in sırtına tırmanıyor, geniş omuzlarının üzerinden uzanarak Agnes'in kesilmiş saçlarından bir tutam yakalamaya çalışıyor.

Agnes ise buna karşılık, koluna dişlerini geçirir. Vahşi. Kesinlikle düşman listesine girmeyeceğim.

Grant, Agnes'in kıvranan vücudunu kollarının arasında tutmaya çalışırken, Dorothy sırtında daha yukarı tırmanmaya devam eder. Elini Grant'in gömleğine geçirir ve Grant'in kollarında sallanan nefret yumağına küfürler yağdırır. Neredeyse ağır çekimde, Dorothy'nin Grant'in vücudunda daha yukarı tırmanmasını, sırtında bir maymun gibi ona yapışmasını, ıslak ve yırtık tişörtüne parmaklarını geçirmesini izlerim.

Agnes'e ulaşmak için kendini daha yükseğe çekince, küçük odada yüksek bir yırtılma sesi duyulur. Grant'in gömleği boynundan eteğine kadar tek bir hızlı hareketle yırtılır ve ağız sulandıran göğüsleri ortaya çıkar.

Simone'nin mendillerinden biraz almam gerekebilir.

Bir an için kavgayı unutuyorum. Çapraz ateşte kafama ayakkabı fırlatılabileceğini unutuyorum ve bugününden sonra bu kasabada ne tür bir dinlendirici tatil beklemem gerektiğini bile merak etmiyorum.

Dikkatimin her zerresi, az önce ortaya çıkan parlak, şişkin, kaslı gövdeyle meşgul. *Ben... vay canına.*

Leopar desenli ve turkuaz renkli bir girdap içinde, Dorothy, Grant'in gömleğinin kalıntılarını hala ellerinde tutarak yere düşer. Büyük adamın ayaklarının dibine, ıslak bir kumaş parçası göğsüne sıkıca tutunmuş halde, gürültüyle düşer.

Oda sessizliğe bürünür.

"Leziz," diyor Simone dudaklarının köşesinden. "O adamı yalayıp temizlemek hiç de fena olmaz."

Grant'in parıldayan vücudu günahkar görünüyor. Güçlü göğsünü tuz ve karabiber serpilmiş saçlar kaplıyor ve Agnes'i yavaşça yere indirirken kasları şişip büzülüyor.

Grant dikleşirken yaşlı kadının ağzı açık kalır, yüzü neredeyse Grant'in göbek deliği hizasındadır. Yutkunmadan önce dudaklarının açılıp kapanışını izlerim, bakışları Grant'in göğsünde kalır.

Onu suçlayamam. Ben de mükemmel bir gövdeye bu kadar yakın olsaydım aynı tepkiyi verirdim.

"Şu anda Agnes'i kışkandığım kadar kimseyi kışkandığımı sanmıyorum," diye fısıldadı Simone.

Kıkırdamayı bastırıyorum. Sabah boyunca gülümsememek için kendimi zor tuttum, ama bu haftalardır, hatta aylardır gülümsemek istediğimden daha fazla. Gülme isteği bana o kadar yabancı ki, yanlış geliyor.

Yani, şu anda gülmek yanlış olur. Agnes'in ikinci ayakkabısının kafama doğru fırlatılacağından hiç şüphem yok.

Dorothy inleyerek yanına yuvarlandı. "Defol buradan Agnes. Su vanasını kapatamıyorsan, geldiğin lağım çukuruna geri dönmelisin."

Grant boğazından uyarıcı bir ses çıkarır ve Dorothy ağzını kapatır. Bacaklarının arasından Agnes adındaki öfke yumağına bakar, Agnes dönüp Simone ve beni görünce irkilir. Öfkesi göğsüme bir hançer gibi saplanır ve ben, sanki onun bakışlarının gücünü durdurabilecekmiş gibi çantamı vücuduma sıkıca tutarak irkilirim.

Agnes havlar.

Ben sıçrayıp kenara çekilirim, sonra geniş gözlerimi Simone'a çeviririm. "Az önce bize havladı mı?"

"Aynen öyle!" Dorothy, Agnes'in uzaklaşan sırtına doğru, tüm gücüyle bağırır.

Kapıdan dışarıya bir göz attım ve yaşlı kadının tek ayakkabıyla otoparka doğru topallayarak yürüdüğünü gördüm. Otoparkta fısıkiye son hız çalışıyordu ve bir grup seyirci, bakım aracının caddede bir kanalizasyon kapağını kaldırmasını izliyordu.

Bakışlarımı odaya çeviriyorum ve lobiye ilk kez gerçekten görüyorum.

Tamamen beyaz boyalı ahşap panellerle kaplı küçük bir odadayız. Her sehpa da çiçekler var, küçük sohbet köşelerinde rahat görünümlü sandalyeler dizilmiş. Güneş ışığı dantelli perdelerden süzülüyor ve Agnes the Hellcat gittiği için odada rahatlık hissi hakim.

Bir iç çekerek saçlarımı parmaklarımla taradım. "Merhaba," dedim gülümseyerek, tüm gözler Simone ve bana dönmüştü. "Sanat kampı için buradayız. İki haftalık konaklama için kaydolduk."

"Birinci ders," Dorothy yerden homurdanarak, iki kolunu uzatıp Grant'e doğru parmaklarını sallayarak, Grant'in onu ayağa kaldırmasına yardım etmesini sağladı, "o korkunç kadından uzak dur."

Grant onu kucaklayıp, beni şaşırtan bir nezaketle ayağa kaldırdı.

Dorothy muumuu'sunu silkeler ve iri takılarını düzeltir, sonra Grant'e başını sallar. "Gömleğin için üzgünüm."

"Ona gerek kalmayacak," der gişenin arkasındaki kadın gülümseyerek. "Ama oh! Kanaman var." Resepsiyon masasının etrafından dolaşıp Grant'in omzuna uzanır, orada küçük bir kırmızı çizgi her saniye daha da belirginleşmektedir.

"Harpy onu tırmaladı," diye mırıldanır Dorothy, parmaklarını onun geniş göğsünde gezdirerek. "Bence o kadın hapse atılmalı ve anahtarı Pasifik'e atılmalı. O cadı bir tehdit."

Simone yanımda kıpırdanıyor, iki kadın Grant'e iltifat ederken parmak eklemlerini ısıyor.

Grant orada durur, gülümsemeyi zor tutar ve odanın diğer ucuna bakarak gözlerimle buluşur. "*Ne yapacaksın?*" der gibi omuz silker ve Dorothy'nin parmaklarını göğsünde gezdirmesine izin verir. Diğer kadın ise masanın etrafından topallayarak ilk yardım çantasını almaya gider.

"Ben iyiyim Margaret, gerçekten."

"Kanaman var," diyor ciddi bir tonla. "Otur." Çiçek desenli kumaşla kaplı bir sandalyeyi işaret ediyor ve Grant itaatkar bir şekilde oturuyor.

Dorothy, göğsünü bir parça gazlı bezle siler, beyaz kumaşı göğüs kasları ve boynu arasında gezdirir. "Zavallı şey," der, ellerini omuzlarına koyarak. "Zavallı Grant. Bütün o çirkinliğin ortasına düşmüşsün."

"Hemen iyileşeceksin," diye mırıldanır Margaret, alkolle ıslatılmış bir pedle diğer omzundaki çizikleri silerek.

"Rahatsız hissetmem gerekirdi," diyor Simone, yüzünde geniş bir gülümsemeyle. Bana bakarken gözleri parıltıyor. "Ama tek düşünebildiğim, büyüdüğümde onlar gibi olmak istediğim."

Alkol kesiklerine yanıyorsa da Grant bunu belli etmiyor. Sadece sırtıp gözlerini deviriyor ve sonra bana başını sallıyor. "Fiona da yaralandı."

Margaret bize döner. "Öyle mi?" der. "Hanginiz Fiona?"

Elimi kaldırıp dönerek saçlarımı geriye atıp enseme gösteririm. Grant dişlerinin arasından nefes aldığını mı duydum? "Sadece enseme," derim. "Asfalt beni dışarıda yaraladı."

"Bu Agnes'in işi," diye homurdanır Dorothy, hâlâ Grant'in göğsünün yaralanmamış kısımlarını silmeye devam ederken. "Nasıl yaptı bilmiyorum, ama o su borusunu patlattı."

"Bunu bilmiyoruz," diyor Margaret, kullanılmış malzemeleri kenara koyarak. Her hareketi keskin, düzenli ve verimli. O, zarif hareketlerle hareket eden ve Grant'in göğsünü temizlemekten gerçekten çok zevk alıyor gibi görünen Dorothy'nin tam zıttı.

Onu suçlayamam.

"Otur." Margaret, Grant'in yanındaki sandalyeyi işaret ediyor ve ben oraya oturur oturmaz boynumun arkasını tedavi etmeye başlıyor. Yarayı temizleyip bandajlaması sadece bir dakika kadar sürüyor ve ben kendimi yıpranmış ahşap zemine bakmaya zorluyorum.

Tek istediğim, bakışlarımı Grant'e dikmek. Yaşlı bir bayanın göğsünü okşarken, gri-mavi irislerinin parıldadığını görmek istiyorum. Burada oturmuş, kendimi nasıl bir duruma soktuğumu merak ederken, dudaklarının kıvrılmasını izlemek istiyorum.

"İşte." Margaret'in bakışları arkadaşşıma kayıyor. "Siz Simone McMaster mısınız? Lüks balayı kabinini siz mi rezerve ettiniz?" Neredeyse fark edilmeyecek şekilde kaşlarını kaldırıyor, gözleri benden Simone'a, Simone'dan bana kayıyor.

"İki oda tutmaktan daha ucuzdu," diye cevaplar Simone, sırtarak. "Biz sıkı bir bütçeyle yaşayan boşanmışlarız." Gözleri Grant'e, sonra bana kayar. Anlamı açıktır. *Bekar*, diyor, *ve iş için açık*.

"Simone," diye fısıldarım, yanaklarım kızarır.

En iyi arkadaşımın gözleri parılıyor, bir adım yana çekiliyor ve Grant'in arkasında kaşlarını oynatıyor.

"Oh, ben soru sormam." Margaret kullanılmış tıbbi malzemeleri çöpe atar ve ipek bluzunu düzeltir. "Aşk aşktır, bilirsin."

"Çok doğru." Dorothy, Grant'in göğsünü son bir kez okşadıktan sonra kendini uzaklaştırır ondan. " Agnes bilmezdi

O konuda hiçbir şey bilmiyorum. O kadın, aşkın ne olduğunu, kafasına vursa bile anlayamaz bence.

"O kadın gerçekten korkunç," diye cevaplar Margaret. "Aslında çok üzücü." Simone'a bakar. "Evraklarını hazırlayayım, sonra sanat stüdyosuna geçebilirsin. Gayzerden sonra kabinlerin durumu nasıl, kontrol etmemiz gerekecek, ama dersinden sonra giriş yapabilirsin."

Gözlerimi dışarıya çeviriyorum, gayzer sönmüş, kaldırımda sadece kocaman bir çukur ve az önce tanık olduğumuz kaosun kanıtı olarak büyük bir ıslak leke var. Floresan yelekler ve baretler giymiş dört adam kollarını kavuşturmuş, hasarlı kaldırıma bakarken, bir diğeri caddedeki rögar kapağının yanında çömelmiş durumda.

İki kadın masaya doğru ilerlerken, bakışlarım Grant'e kayıyor. Dudakları günahkar bir gülümsemeye kıvrılmış ve midemin derinliklerinde bir sıcaklık hissediyorum.

Sadece bir gülümsemeyle ona tırmanmak istemem için yeterliyse, başım belada demektir.

"Heart's Cove'a hoş geldiniz bayanlar," diyor düşük bir sesle. "Sizinle tanıştığımıza memnun oldum, ama izin verirseniz, dersime hazırlanmam gerekiyor."

O uzaklaşır uzaklaşmaz Simone, onun boşalttığı sandalyeye oturur. Aramızdaki küçük yuvarlak masadan bir dergi alır ve yüzünü serinletmeye başlar, sonra bir iç çekerek sandalyeye yaslanır. "Fiona, kızım, o adamı kendi adını bile unutturacak kadar becermezsen, seni reddetmek zorunda kalabilirim."

"Neden bahsettiğini bilmiyorum."

"Uh, yatak odası bakışları, değil mi? İkinizi izlerken neredeyse pantolonuma boşalacaktım."

"İğrenç olma."

"İki bekar, rıza gösteren yetişkinin ateşli, kirli bir cinsel ilişkiye girmesi iğrenç bir şey değil."

Kafamı sallıyorum. "Bekâr mı bilmiyoruz."

"Bekâr!" Dorothy tezgâhın arkasından seslenir, gözleri önündeki evrakların üzerindedir. "Ama o daha çok tek seferlik ilişkiler yaşayan bir adamdır. Hiç kimseyle çıktığını görmedim."

Bağlanmak istemiyor. Bu şehre geldiğinden beri böyle, okyanus kenarındaki büyük evde tek başına yaşıyor." Kağıtlarından başını kaldırmıyor.

Margaret kapıya doğru yönelir, muhtemelen hasarın etrafında duran inşaat işçileriyle konuşmak için.

Yanaklarım kızarır. Kafamı sallarım. "Buna hazır değilim. Daha sadece..." Sesli söylemek istemediğim için kaşlarımı çatarım.

"Voldemort on beş ay önce sana boşanma belgelerini verdi, Fi. Peki ondan önce en son ne zaman orgazm oldun? Ne zamandır seksten zevk almıyorsun? O pisliğe hayatının bir dakikasını daha harcamana gerek yok."

Grant'in kaybolduğu kapıya bakıyorum ve nefes veriyorum. İçimdeki her şey hazır olmadığımı haykırıyor. Güvensizliklerim baş gösteriyor ve başka bir erkekle çıplak olma düşüncesi...

Oof.

Kendimi öyle açığa çıkarabileceğimi sanmıyorum. Kendimi incelemeye açmak. Birine her yanımlı göstermek, özellikle de o öyle görünürken, ben ise kendim gibi görünürken. Grant gibi bir adamın beni isteyeceği imkansız. Muhtemelen her türden genç kadınlar ona atılıyor.

John'un etrafında seksi genç kadınlar dolaşıyor, ama o kollar ve bacakları olan bir patates çuvalı gibi görünüyor. Grant gibi bir adam mı? Lütfen.

Yine de... Simone haklıysa? Ya ben de... hayatıma devam edebilirsem? John yaptı, değil mi? Neden ben yapamayayım?

Ve kanımda bir şey dolaşıyor, derimin altında kaynıyor. Bunun gizli bir öfke mi, hayal kırıklığı mı yoksa pervasızlık mı olduğunu bilmiyorum, ama aylardır, yıllardır ilk kez...

Ne yapmak istediğimi bile bilmiyorum, ama patlamak üzereymişim gibi hissediyorum. Sanki içimde *dışarı çıkmak* isteyen bir şey var. Belki o kaşıntıyı gidermek yardımcı olur. Dorothy onun bağlanmaktan hoşlanmayan bir adam olduğunu söyledi, bu da aslında benim lehime olabilir. Uzun süren bir evlilikten yeni çıktım ve hiçbir şeye hazır değilim...

Bana ne oluyor böyle? Bu adamla yarım saat önce tanıştım ve şimdiden hayali bir ilişkimizin şartlarını müzakere ediyorum. İçimde biriken bu enerji bir çıkış yolu bulmalı, yoksa...

bir dizi *çok* kötü karar. Dudaklarımı sıkıp sandalyeme çöküyorum, sonra kaskatı kesiliyorum. "Grant dersine hazırlanması gerektiğini mi söyledi?" Ellerimi yüzüme kapatıyorum. "O öğretmen, değil mi? Sadece *öyle* görünmekle kalmıyor, aynı zamanda sanatsal ve yaratıcı da mı?" İnliyorum. "Sanatta ne kadar berbat olduğumu göreceksin."

"Sanatta berbat diye bir şey yoktur. Sanatın amacı, iyi olmak değil, yapmaktır." Simone ayağa kalkar. "Unutma, Fi. Bugün ilk gün..."

"...hayatımın geri kalanının," diye bitiriyorum. "Lütfen klişeleri kes."

"Aslında bugün, sabahın başından beri gözünü senden ayırmayan yakışıklı adamlar ve ateşli bir ilişkinin ilk günü olduğunu söyleyecektim, ama tabii. Senin sözünü kabul edelim." Bana sırtıtarak, beni ayağa kaldırır ve kolunu omuzlarıma atar. "Bak, hazır değilsen, hazır değilsindir. Ama hadi güzel resimler çizmeye çalışalım, bedenlerimizi ve zihinlerimizi esnetelim ve birkaç hafta boyunca gerçekten eğlenelim, tamam mı? Sonra sayıları seven, organizasyon delisi, yönetici zekalı, etkinlik planlayıcı haline geri dönebilirsin."

Gözlerim parladı. "Sence etkinlik planlama işi bulabilir miyim?"

"Bence kafana koyduğun her şeyi yapabilirsin, kızım."

Omuzlarım gevşer ve en iyi arkadaşşıma başımı sallarım. "Seni seviyorum, Simone."

"Biliyorum," diye gülümser. "Hadi gel. Gidip çıplak insanlar çizelim."

İç çekerek, onu takip etmek için bir adım atarım, sonra donakalırım.

"Bekle. Ne?"

ÜÇ FIONA

SİMONE, ona sorular yağdırdığımda sadece bana gülümsüyor. Belki de çıplak insanlar konusunda şaka yapıyordu.

Margaret dışarıda bakım işçileriyle gayzer hakkında görüşürken, Dorothy bana kurulamam için bir havlu uzatır ve lobinin arkasındaki bir kapıdan bizi renkler ve yeşilliklerle dolu bir avluya götürür. Hemen hızımı keser, derin bir nefes alıp gözlerimi bir anlığına kapatırım.

Buna ihtiyacım var. Kendime ayırdığım zaman. *Dinlenme* zamanı.

John bir akşam eve geldi, temizlediğim antreye çantasını attı, benim pişirdiğim yemeği yedi ve hiç tereddüt etmeden boşanmak istediğini söylediğinden beri, kendimi bağlanmamış, serseri, amaçsız hissediyorum. Noel'e üç gün kalmıştı ve bu beni derinden sarstı. Hayatım altüst oldu ve tersine döndü, ama ben sadece... devam etmem gerekiyor. Sanki tüm planlarım paramparça olmamış gibi yaşamaya devam etmem gerekiyordu. Sanki onlarca yıl boyunca kurduğum tüm güvenlik ağları, güvenilebileceğimi sandığım adam tarafından parçalanmamış gibi. Sanki yıllardır evliliğimin durumu hakkında kendime yalan söylememiş gibi.

Hayatta kalma modundaydım, bir boşanma arabuluculuk duruşmasından diğerine, nakliyecilerden emlakçılara, iş başvurularına ve *özgeçmişinizdeki on yıllık boşluğu açıklayın* sorularına, kendimi bir top haline getirip banyo zemininde ağlamaya kadar geçiyordum.

Ne zamandır derin bir nefes almadım... Bilmiyorum bile. Çok uzun zamandır.

Simone duraksar ve omzunun üzerinden bana bakar. Gözleri yumuşar ve sanki "*Anlıyorum*" der gibi çenesini indirir. Ve gerçekten anlıyor — sekiz yıl önce o da boşanmış. İçimi kaplayan keder ve kalp kırıklığının ne olduğunu çok iyi biliyor. O olmasaydı

O olmasaydı burada olmazdım. Muhtemelen şu anda bir banyo zemininde yatıyor, neden derimi soyup başka birinin vücudunu, başka birinin hayatını denemek istediğimi merak ediyor olurum.

Bir nefes daha alıyorum, çiçekli bir ağacın önünde durup parmaklarımla yaprakları okşuyorum. Yumuşak, narin, güzel. En son ne zaman bir şeyi güzel bulmuştum? En son ne zaman hayatı tüm renkleriyle görmüştüm?

İki kadına yetişmek için aceleyle Dorothy'nin sallanan leopar desenli muumuu'sunu takip ederek bir kapıdan geçip aydınlık bir stüdyoya giriyorum. Yaklaşık bir düzine sandalye ve şövale yarım daire şeklinde dizilmiş, ortada bir sandalye duruyor. Oh oh. Bu sandalye şüpheli bir şekilde mankenler için tasarlanmış gibi görünüyor. Simone'a inanacak olursak, çıplak mankenler için.

Koltukların çoğı dolu ve Dorothy kolunu iki boş tabureye doğru uzatıyor.

Simone bana gülümsüyor ve en sağdaki koltuğı oturuyor. Çantasını yere bırakıyor, sonra tuvaleti bulmakla ilgili bir şeyler mırıldanıyor.

Başımı sallayıp diğer tabureye oturuyorum ve yanımdaki kadına bakıyorum. Kıvırcık kahverengi saçları, kahverengi gözleri ve çatık kaşları var. Tek bir kağıdı tahtaya tutturduğu şövaleye bakıyorum ve kadın kömür ve kalemelerini tam doğru yere yerleştiriyor.

Dorothy, Simone ile benim aramıza bir kutu malzeme koyar. "İhtiyacınız olanı alın," der gülümseyerek. "Ve *keyfini çıkarın*." Sanki bunun ne anlama geldiğini anlamam gerekiyormuş gibi kaşlarını oynatır.

Sanatçılar rahatlarına bakarken odaya hoş bir sessizlik çöküyor. Tabureme oturup, diğerlerinin ne yaptığını gizlice gözetlemeye çalışıyorum. Birkaç kişi kendi malzemeleriyle dolu çantaları var ve odada birkaç düşük sesli mırıldanma duyuluyor. Yarım dairenin diğer tarafındaki insanlar birbirlerini tanıyor gibi görünüyor.

Yanımdaki kadın homurdanıyor. Kot pantolon ve dar bir gömlek giymiş, sırtı dik, omuzları geriye çekilmiş. Her hareketi hassas, sadece elmacık kemiklerinin üstündeki kırmızı leke herhangi bir tür hayal kırıklığını ele veriyor.

"Her şey yolunda mı?" diye soruyorum.

Bana, sanki orada olduğumu yeni fark etmiş gibi, gözlerini kocaman açarak bakar. "Oh, merhaba. Evet, her şey yolunda. Sadece... Ne kadar pratik yaparsam yapayım, bir türlü doğru yapamıyorum. Bu pasta yapmak gibi bir şey değil, anlıyor musun? Malzemeleri ölçüp talimatları takip ederek, geçen seferki gibi olacağından emin olamazsın. Sanat çok..." Kafasını sallayarak burnunu çeker. "Çok *öngörülemmez*." Kömürü birkaç milim kaydırır, sonra bir bez alıp parmaklarını siler.

"Al." Başka bir tabure çekip aramıza koyuyorum. "Malzemelerini buraya koyabilirsin."

Dudakları gülümsemeye kıvrılır ve minnetle başını sallar. "İyi fikir. Bu arada, ben Jen."

"Fiona." Boğazımı temizledim, sonra ona yaklaştım. "Peki, bu ders... Tam olarak ne çiziyoruz?"

"Bu bir canlı model çizim dersi."

"Anladım." Simone'un lobide söylediği sözleri hatırlayarak başımı salladım. "Yani modeller..."

"Çıplak." Jen koltuğunda kıpırdanarak, malzemeleri için getirdiğim tabureye kalemlerini dizdi. Nefesini verip başını salladı. "Bu çok daha iyi. Bunu geçen hafta yapmalıydım. Belki de eksik olan buydu. Konsantre olmama yardımcı olacak biraz daha düzen."

Onu zar zor duyuyorum, çünkü beynim hala söylediği ilk kelimeye odaklanmış durumda. *Çıplak*. Gözlerim bir koltuktan diğerine kayıyor ve hepsinin dolu olduğunu fark ediyorum.

Simone taburesine geri oturur ve bana sinsi bir gülümseme atar.

Grant bu ders için hazırlandığını söyledi ve tüm koltuklar doluydu... Boynumu uzatıp fazladan bir şövale arıyorum. Eğer yapacağı şey için bir şövaleye ihtiyacı olacaksa...

Kapı açılır ve Grant lacivert bornozuyla içeri girer. Bornoz belinden gevşekçe bağlanmış ve muhteşem kaslı göğsünün üçgen şeklini ortaya çıkarır.

Gözlerim fal taşı gibi açılır ve yüzüm kızarır. Simone'a dönüp bakarım, şövaleye eğilir ve ona keskin bir bakış atarım. "O..."

Dudakları gülümsemek için mücadele ediyor ve kıkırdıyor. "Hiç bilmiyordum. Yemin ederim." Şövale üstünden gözlerini uzatıyor ve ben de aynısını yapıyorum, Grant'in sandalyeyi ayarlamasını izliyorum. Bakışlarımı hissedince, gözlerini bana çeviriyor.

Isı içimi kaplıyor. Uyluklarımı birbirine sıkıştırıp şövale altına eğiliyorum ve derin bir nefes alıyorum.

Grant öğretmen değil. Öğrenci de değil. O bir *model*. Canlı model çizim dersi için.

Çıplak insanları çizdiğimiz ders.

Aman Tanrım.

Yüzüm yanıyor. Yanlışıklıkla alev almadığımdan emin olmak için ellerimi yanaklarıma koyuyorum.

Jen yanımda kıpırdanıyor, hala kalemlerinin ve kömür parçalarının konumuyla uğraşıyor. Ne olacağını, ne göreceğimizi farkında değil gibi görünüyor.

"Bu inziva *kesinlikle* benden beş yıldız alıyor," diye fısıldıyor Simone, Dorothy'nin bize bıraktığı malzemelerden bir parça kömür koparıyor.

Kalın bir kağıdı şövale üzerindeki tahtaya tutturuyorum ve kömür kalemi seçiyorum. Bunu daha önce hiç yapmadım. Çocukluğum hariç, hiç *bir şey* çizmedim. Ben sanatçı değilim.

Ve şimdi *Grant'i* çizmeye mi çalışacağım?

Nefesim hızlanıyor ve bir anlığına gözlerimi sıkıca kapatıyorum.

Dorothy'nin sesi odanın diğer ucundan geliyor. "Tamam millet. Her biri otuz saniye sürecektir birkaç hızlı pozla başlayacağız. Sonra bir dakikalık pozlara, beş iki dakikalık pozlara geçeceğiz ve yirmi dakikalık bir pozla bitireceğiz. Sorusu olan var mı?"

Elimi kaldırıyorum ve Dorothy bana başını sallıyor.

"Evet?" "Ben, şey..." Sesi kesiliyor. Ne demek istiyorum?

Ne yaptığımı bilmiyorum.

Yüzüm o kadar sıcak ki, kalıcı beyin hasarı yaşayacağımdan korkuyorum.

Yirmi yıldır eski kocamdan başka çıplak bir erkek görmedim ve kendimi hazırlamak için sağlıklı miktarda şarap içmeden bu adamı görebileceğimden emin değilim.

Uygunsuz sorularımı yutkunarak boğazımı temizliyorum. "Fazladan kağıtlar nerede?" Sesim cırtlak çıkıyor.

"Burada, canım." Dorothy, bana en yakın duvara dizili malzeme rafını işaret ediyor. "Alabilirsin."

Başımı salladım, gülümsemeye çalıştım ama çılgın gibi göründüğümü biliyordum.

Grant bakışlarımı karşılıyor, yüzü ifadesiz. Tarafsız. Bir düzine amatör sanatçının önünde pantolonunu indirecek olması hiç de utanç verici değilmiş gibi. *Benim* önümde.

Simone uzanıp elini uyluğuma koyar. "İyi misin?"

En iyi arkadaşşıma bakıyorum. "Bayılırsam, seni suçlarım."

Gözlerini devirip uyluğuma hafifçe vurur. "Sadece bir penis, Fiona. Kendine gel." Kıkırdar. "Keşke o kadar şanslı olsaydın."

"O horozun kime ait olduğunu *gördün* mü?"

Gülümsemesi kesinlikle şeytani. Bunun olacağını bilmediğini söylediğinde ona inanmadım.

Sonra, önsöz yapmadan, Grant bornozu çözüp sandalyenin üzerine koyuyor, muhtemelen testislerinin sandalyenin çıplak metaline değmemesi için. Onun testislerinin herhangi bir şeye değdiğini görürken orada olduğum düşüncesiyle bir an için gözlerimi sıkıca kapatıyorum.

Simone keskin bir nefes alır ve Jen koltuğunda kıpırdanır.

Önce Jen'e bakarım, Grant'in ilk pozunu almasını dikkatle izlediğini görürüm. Parmakları malzemelerinin üzerinde durur ve Grant hareketsiz kaldığında çizmeye başlar. Ve çok iyidir. Kahretsin, *gerçekten* çok iyidir. Çizimine bir ızgara çizerek, çiziminin her santimini hesaplıyor gibi görünür.

Simone'nin şövaleye bakıyorum, o da çizmeye başlamış.

Ellerim hala kucağımda, karakalem dokunulmamış, boş sayfa tahtama tutturulmuş, gözlerim hala önümdeki mükemmel erkek modeli bakmaya cesaret edemiyor.

Bir zil çalıyor ve Grant hareket ediyor. Odadaki tek ses, kağıt üzerinde kalem ve karakalemin sert sürtünmesi, çizimler üzerinde parmakların lekelenmesi, metal taburelerdeki yumuşak hareketlerin hassas tınısı.

Son bir nefesle, bir bakmaya cesaret ediyorum.

O. Nefes kesici.

İnsan vücudunda saf güç. O, odanın bu tarafına sırtını dönmüş, sanki beyzbol topu atmak üzereymiş gibi kollarını kaldırmış, kaslı bacaklarını esnetmiş. Ve poposu. Ah, poposu.

Bu gerçekten muhteşem. Onu ısırmak istiyorum. Onu izlerken ağzım sulanıyor, gözlerim her kıvrımını ve kaslarını tarıyor.

Zil çalıyor ve o hareket ediyor. Çömeliyor, sırtı kavisli, tek ayak üzerinde diz çöküyor ve başını yumruğuna dayıyor.

Ellerim titriyor, bir parça kömür tutuyorum ve birkaç kaba vuruş yapmayı başarıyorum. Adamın saf güzelliği boğazımı sıkıyor, ama odadaki mutlak odaklanma bu rahatsızlığı ortadan kaldırıyor. Cinsel değil, neredeyse... çalışkanlık gibi.

O, beni dışarıdaki gayzerden kurtaran, saf seks ve güçten oluşan Grant değil. Yaşlı kadınların acı çekişmelerinde arabulucu olan kişi değil.

O sadece... muhteşem.

Sonraki üç poz için tek yaptığım eskiz çizmek. Çizimlerimin iyi olup olmadığını düşünecek vaktim bile yok, çünkü her şey çok hızlı geliyor. Bir dansçının zarafetiyle bir pozdan diğerine geçiyor, ama vücudu ölümcül.

Sonra arkasını dönüyor. Gözleri benimkilerle buluşuyor ve bakışlarım hemen bacaklarının arasındaki boşluğa düşüyor. Oops.

Kömür kalemim kağıdımın üzerinde asılı kalırken, iki üç kez yutkunup sadece ona bakıyorum. Gururlu, utanmaz bir şekilde duruşu. Şeyin... sarkışı.

Kendimi toparlamak için bir anlığına gözlerimi kapatıyorum. Yirmi yıldan fazla bir süredir John'unkinden başka bir penis görmedim. O kadar zamandır da hiçbirinin görünüşünü *beğenmedim*. Ama bu...

O insan değil. Olamaz.

Burası çok sıcak. Hormonlarımı kontrol ettirmeliyim. Bu doğru değil.

Yüzüne bir kez daha bakmaya cesaret ediyorum, ama gözleri uzaklara dalmış durumda. Bakışlarım omuzlarından, kaslı ve güçlü göğsünden, oyulmuş karın kaslarından ve bu ana kadar hiç güzel bulmadığım o şeye doğru kayıyor.

Uyluklarımı birbirine sıkıştırırken midemde düğümler oluşuyor. Düzgün düşünemiyorum. Kafam pamukla dolu gibi. Kağıda kömür kalemimi sürerek onun şeklini yakalamaya çalıştığımda, hiçbir zaman önümdeki kadar güzel olmuyor. Asla gerçekteki kadar güçlü, orantılı ve mükemmel olmuyor.

Ve *bunu* çizemiyorum. Ne demek istediğimi anlıyorsun.

Çizmek istesem de. Çizmekten çok daha fazlasını yapmak istiyorum.

Kafam çok karışık ve alt dudağımı ısırarak, neden birdenbire farklı bir insan gibi hissettiğimi merak ediyorum. Genelde kendimi kontrol altında tutarım, düzenliyimdir. Jen gibi. Hiç bu kadar dengesiz hissetmemiştim. John'la ilk tanıştığımda bile.

Grant daha uzun pozlara geçtiğinde, bacağını bükerek bana yan dönüyor ve böylece onun penisini görmem engelleniyor. Sonunda tekrar nefes alabileceğimi hissediyorum.

Simone eğilip fısıldıyor: "Eğer o kovboyu inekler eve dönene kadar sürmezsen, bir daha seninle asla konuşmayacağım."

Ona sert bir bakış atıyorum, yanaklarım yine kızarıyor. Ne diyebilirim ki? İsteddiğimi inkar edemem. Bir rahibe gibi yaşamaya devam etmek, kadın olmanın nasıl bir şey olduğunu unutmak istediğimi iddia edemem.

John ve ben evliliğimizin son beş yılında yarım düzine kez seks yaptık. Bunun nedeninin yaşlanmamız olduğunu, işlerin sıkıcı hale gelmesi olduğunu, belki de vücudumun değişmesi ve onun artık benden hoşlanmaması olduğunu düşündüm. Tanrı biliyor ki *onun* vücudu kesinlikle değişmişti.

Benim bir sorunum olduğunu düşündüm. Hayatımın o kısmının... kaybolduğunu düşündüm.

Ama artık solmadı. Yüksek çözünürlüklü, tam doygunlukta, 4K çözünürlükte. Derimin altında kaynayan o enerji ısınır ve tüm vücudum saf elektrikle dolar.

Ben bir *kadınım* ve kırılmadım. Kuruyup bitmedim. Arzularımı bir kutuya koyup anahtarını atmaya hazır değilim.

Bir tür coşkuyla, tekrar çizmeye başlıyorum. Bir kez olsun, güvensizliğime kulak asmıyorum. Çizimlerimin berbat olması ve Grant'in vücudunu hakkıyla yansıtamamam umurumda değil. Önemli değil. *Ben kendim* için buradayım.

Onarılamaz olduğunu düşündüğüm kısmımı onarmak için buradayım. John'un kırmaya çalıştığı parçaları birleştirmek için buradayım.

İçimdeki bu sıcaklık, gecenin karanlığında bir işaret ateşi gibidir. Parlak. Bir işaret ışığı.

Hayatım, boşandığım için bitmedi. Bu yıl kırk beş yaşına girdiğim için bitmedi. Yeniden başlamam gerektiği için bitmedi. Tam tersine.

Grant, dersin en uzun pozunu almak için oturur pozisyona geçer ve gözleri bir kez daha benimkilere takılır. Bu sefer, ben gözlerimi kaçırmam. İçimde yükselen sıcaklıktan, onun gözlerinde yanan şehvetten kaçınmam. Kafamı çevirip şövale arkasına saklanmam.

Bu odadaki büyü bozulduğunda ve odaklanma dağıldığında, pişman olabilirim. Grant'i sokakta, giyinik halde görürsem ve bu odadaki halini hatırlarsam, gizli bir utanç duygusu beni yakalayabilir.

Ama umurumda değil. Gözlerinde tehlike var. Karanlık. Arzu. Ve hepsi bana yönelik.

Uzakta bir siren sesi duyulur ve herkes irkilir. Birkaç saniye sonra, pozlar için alarm çalar ve Grant ayağa kalkar, bornozunu vücuduna sarar. Bornozunu bağlarken gözleri benimkilere doğru yükselir ve karnımın derinliklerinde bir sıcaklık yayılır.

O bana sırtını dönene kadar nefesimi tutuyorum.

Simone eğilip, birçok kağıdımdaki çizimleri işaret ediyor. "Bir yeri atlamışsın." Parmağı, Grant'in bacaklarını çizdiğim yerlerin arasında bıraktığım boşlukların üzerinde dolaşıyor ve yüzüm kulaklarımın ucuna kadar kızarıyor. Sırıltısı pişmanlık duymuyor ve ben konuşmadan onu uzaklaştırıyorum. O kadar şeyden sonra hala sesime güvenemiyorum.

"İlk dersin nasıl geçti?" diye derin bir ses omzumun üzerinden geliyor.

Donup kalırım ve Grant'in diğer tarafımda durduğunu görürüm. Jen çoktan eşyalarını toplayıp kapıya yönelmiştir ve Grant onun boşalttığı tabureye oturur. Gözlerim onun cüppesinin üzerinde dolaşır, altında ne olduğunu çok iyi bilerek.

Ağzını açıyor ama ben elimi kaldırıyorum. Şu anda bunu yapamam. Az önce üzerime büyü yapan bu büyüü bozmasına izin veremem ve

Onunla bir adım daha ileri gitmeye hazır değilim. *O kovboyu sonsuza kadar sürsem* de sürmesem de fark etmez, çünkü şu anda kendimi *iyi* hissediyorum. Canlı hissediyorum. Onun, diğer erkekler gibi olduğunu düşündürecek bir şey söyleyerek bunu mahvetmesini istemiyorum. Tıpkı John gibi.

Bu yanılsamayı sürdürmek istiyorum.

Bu yüzden aklıma gelen ilk şeyi söylüyorum. "Bir şey söylemeden önce, Grant, şunu bir düşün. Şu anda en çekici halindesin. A artı. Everest Dağı yüksekliğinde. Az önce dışarıda bir beyefendi gibi davrandın, sonra lobide bir kavgayı önledin ve şimdi yirmi dakikadır bir dansçı ya da savaşçı ya da... Ne olduğunu bile bilmiyorum gibi görünüyorsun."

"Model mi?" Simone

tamamladı. Başımı salladım.

"Evet, model."

"Yani şimdi konuşamam mı?" Grant'in kaşları çatılır, gözleri mizahla parlar.

Kafamı salladım. "Söylediğin her şey kaçınılmaz olarak çekiciliğini azaltacaktır."

"Öyle mi?"

Başımı sallarım. "Bu gerçek. Yakışıklı erkekler ağzını açar açmaz çekiciliğini kaybeder."

"Doğru." Simone başını sallar.

Konuşmak için ağzını açar, ama ben elimi kaldırıyorum. "Bu konuda bana güven, Grant. En iyisi bu."

Gözleri parlayarak parmaklarını ağzına götürür, dudaklarını kapatır ve anahtarı atar.

Başımı sallarım. "Güzel. İyi günler." Arkanı dönerim, sanat malzemelerimi toplarken arkamda yumuşak bir kahkaha yankılanır. Yerdeki ayak seslerini dinlerim ve sonunda kızarmış yüzümü Simone'a çeviririm.

O sadece gülüyor. "Başın belada, kızım."

DÖRT GRANT

Stüdyoya bitişik soyunma odasında durup ellerimle yüzümü ovuşturuyorum. Daha önce hiç böyle bir figür çizim dersi almamıştım. Hiç bu kadar... yoğun olmamıştı.

Fiona'ya bakıp, yanaklarının kızardığını ve bakışlarının vücudumun her yerine kaymasını görmek istedim. Bacaklarımın arasına baktığında...

Sadece bir sonraki poz için başımı başka yöne çevirmek zorunda kaldım diyelim.

Temizlik malzemelerinin ve nemin kokusunu içime çekiyorum. Soyunma odası aynı zamanda depo olarak da kullanılıyor ve tel rafların yanındaki gıcırdayan ahşap bankta oturuyorum. Sırtımı beton blok duvara yaslayıp bir an için gözlerimi kapatıyorum.

On dört yıl önce yeni bir başlangıç yapmak için Heart's Cove'a geldim. Eski hayatımı unutmak için. Hayatıma devam etmek için.

Şimdiye kadar işe yaradı.

Burada yeni bir hayata başladım, marangozluk ve resim yaparak zaman geçirdim, kasaba halkını tanıdım. Artık ben de kasaba halkından biriyim. Bugüne kadar mutlu olduğumu düşünüyordum, en azından memnun. Tatmin olmuş.

Sonra Fiona'yı sokakta çömelmiş, otoparktaki fışkıran sudan korunmaya çalışırken gördüm ve içimde bir şey kırıldı. İçimde bastırdığımı sandığım o tanıdık ihtiyaç — korumak, bakmak, kollamak. Tam da bu duygular yıllar önce başımı belaya sokmuştu ve ben bunları geride bıraktığımı sanıyordum. Kadınları bu şekilde önemseyen yanıma öldürdüğümü sanıyordum.

Yanılmışım.

Gözlerimi daha sıkı kapatarak, Fiona'nın bana dönüp baktığı görüntüsünü, gözlerimin içine baktığında gözlerindeki sıcaklığı,

, boynuna dokunduğumda ağzından çıkan küçük iniltiyi kafamdan silmeye çalışıyorum.

Bu çok saçma. Kadını tanımıyorum bile, ama şimdiden onun parmağında oynuyorum. Geçer. Geçmek zorunda. Ayrıca, o gidecek. Hep giderler, özellikle turistik bir kasabada. Benim ona bakmama ihtiyacı yok.

Bu neden beni üzüyor?

Her şey on beş, hayır, neredeyse on altı yıl önce olduğunda, içimde bir şey kırıldı. Bir dal gibi kırıldı ve bunun asla düzelmeyeceğini biliyordum. Bunu kabul ettim. Hayatımın geri kalanını yalnız yaşayacağımı biliyordum. Yalnız öleceğimi biliyordum. Bu yüzden buraya taşındım, yeniden başlamak istedim.

Bugün...

İç çekiyorum, gözlerimi açıp karanlık odaya bakıyorum, gözlerim köşedeki temizlik ürünleri şişelerine ve eski paspasa takılıyor.

Bugün içimde bir şey uyandı diyelim. On yıldan fazla bir süredir bir kadına karşı bu tür bir çekim hissetmemiştim. İçimde, ona değer verdiğimi söyleyen o çekici hissi hissetmemiştim. Değer vermek *istememişim*.

Bu gerçekten çok saçma. O kadını neredeyse hiç tanımıyorum. Bu aptalca bir şehvet ve muhtemelen ondan uzak durmak için elimden geleni yapmalıyım. Onun tavsiyesine uymalı ve çenemi kapalı tutmalıyım.

Ama vücudum başka türlü düşünüyor.

Belki de onu dinlemeliyim. Onunla yatıp, içimden atmalı ve eski hayatıma dönmeliyim.

İç çamaşırimi ve kot pantolonumu bacaklarımdan çekip çıkardım ve gömleğime uzandım, ama onun parçalandığını hatırladım. Bu da demek oluyor ki, dışarı çıkıp Fiona'nın bakışlarının sıcaklığını yine göğsümde hissedeceğim ve vücudum muhtemelen dar kot pantolonumda çok rahatsız edici tepkiler verecek.

Kaderime boyun eğerek kapıyı açıyorum.

Dorothy'nin sırıtan yüzü diğer tarafta beni bekliyor. Kaşlarını kaldırarak bana bakar, gözleri bir anlığına göğsüme düşer.

İkizlerin benimle flört edip beni okşamasına muhtemelen aldırış etmeliyim. Muhtemelen geri çekilip, göğsüme dokunduklarında durmalarını söylemeliyim

ama gerçek şu ki, bu beni hiç rahatsız etmedi. Cinsel bir şey değil, ama... şey, dürüst olacağım. Çoğu zaman başka bir insandan hissettiğim tek fiziksel temas bu. Dorothy'nin uygunsuz uzun kucaklamaları, kendimi görünmez bir adam değil, bir insan gibi hissedebildiğim tek anlar.

Elbette, ara sıra kadınlarla yatıyorum ve fiziksel temas kuruyorum, ama bu sarılmakla aynı şey değil. Biriyle seks yapmak genellikle yataktan kalkıp tek başıma eve dnmemle sonuçlanıyor.

Dorothy gözlerini bana dikip bir giysi parçası uzatır. "Marge bunu sana vermemi söyledi." Elini sallayarak omuz silker. "Ona senin gibi bir vücudu örtmenin suç olması gerektiğini söyledim, ama beni dinledi mi? Hayır. O daha çok neyin *uygun* olduğu konusunda endişeli."

Gömleği ondan alıp aarım, zaten çok küçük olduğunu biliyorum. Pembe ve açıkça bir kadın vücudu için kesilmiş. nnde parlak gümüş harflerle "*Heart's Cove Hottie*" yazıyor. "Bu beni uygun gösterecek mi?"

"Ne?" Dorothy kaşlarını kaldırarak yüzümdeki ifadeyi inceledi. "Hediye dükkanında senin için en uygun gömlek buydu."

Bir kahkaha patlar içimden ve Dorothy bir adım geri çekilir. Kaşlarını çatarak başını eğirir. "Gldn."

Omuz silkiyorum. "Evet, ne olmuş?"

"Sen glmezsin Grant. Seni on dört yıldır tanıyorum ve seni iki kez gülerken gördüm."

"Saydın mı?"

Elini kaldırıp parmaklarıyla saymaya başladı. "Birincisi, Agnes Memorial Park'taki eski gle düştüğünde ve kafasında bir nilüfer yaprağıyla çıktığında oldu — seni suçlamıyorum, çok komikti — diğeri ise kırkınıcı doğum gününde Bay Cheswick'in o aptal şakayı yaptığı zamandı."

"Bir korsan seksen yaşına geldiğinde ne der?" Glmsememek için kendimi zor tutuyorum. "Aye dostum!"

"Dediğim gibi," diye cevaplar Dorothy, "aptalca bir şaka. Sen seksen yaşına bile girmiyordun!"

"Duygularını takdir ettim."

"Bence sarhoştun."

"O da var."

"Ne bekliyorsun?" Elimde tuttuğum buruşuk gömleği işaret ederek çenesini salladı. "Giy şunu. Üstsüz dolaşmana izin veremeyiz."

"Daha önce umursamıyor gibi görünüyordun."

Dorothy ellerini beline koyar, leopar desenli elbisesi bacaklarının etrafında dalgalanır. "Grant Greene. Bana bu tavırla davranma. Lanet gömleği giy."

Dorothy'nin gözlerindeki otorite tanıdık geliyor ve bu savaşı kazanamayacağımı bilerek başımı eğiyorum. Gömleği açıp omuzlarımdan geçiriyorum, daracık pembe kumaşı göbek deliğimin hemen altına kadar çekiyorum. Kumaşın gerildiğini, çekince yırtılacakmış gibi dikişlerin çatırdandığını duyuyorum ve kaşlarımı kaldırarak Dorothy'ye bakıyorum. "Mutlu musun?"

Bir adım geri çekilir ve parmağını çenesine götürür. Gözleri parlak harfleri, vücudumu saran kumaşı, çok küçük gömlek ile pantolonumun arasında belimden görünen deri şeridini tarar. "Çok güzel görünüyor. Gel bakalım." Beni soyunma odası ve malzeme dolabından stüdyoya doğru eliyle çağırır.

Onu lobide bekleyen Fiona'nın yanına kadar takip ediyorum. Fiona, omuzlarına kadar uzanan siyah saçlarını tekrar tekrar parmaklarıyla tarıyor.

"Ne demek kabana yaşanmaz hale geldi?" Arkadaşı Simone'a bir bakış atıp Margaret'e geri dönüyor. "Kalacak başka yerimiz yok."

Margaret omuzlarını kaldırır, dudakları derin çizgilerle çevrilir. "Çok üzgünüm hanımefendiler. Su borusu patladığında, otelin kabana bölümüne ek hasar verdi. Elbette konaklama ücretinizi iade edebiliriz, ama maalesef başka yerimiz yok. Heart's Cove'da yoğun sezon çoktan başladı."

"Bu kasabadaki tek otel burası," diyor Fiona, ses tonu yükseliyor. "Ve Simone'un arabası bozuldu. Mahsur kaldık. Kalacak başka yerimiz yok."

Fiona'nın sesindeki panik göğsümü sıkıştırıyor. Bugün ikinci kez, ona bakma isteği beni ele geçiriyor. Bu,

. Onu kollarıma alıp dünyadaki tüm kötülüklerden korumak istiyorum.

Böylece, düşünmeden önce sözler ağzımdan çıkıverir. "Benim evimde kalabilirsiniz."

Üç kadın da bana dönüp bakıyor, Dorothy bile yanımda başını çeviriyor. Dört çift kaş yukarı kalkıyor.

Fiona'nın derin, orman yeşili ve endişe dolu gözleri göğsüme düşer. Kaşları birbirine yaklaşır ve aralarında bir çizgi belirir. "Heart's Cove'un yakışıklısı mı?"

"Dorothy!" Margaret haykırır. "Ona hediyecek eşya dükkanından uygun bir gömlek vermeni söylemiştim."

"Buna ne diyorsun?" Başparmağıyla beni işaret eder. "O bir yakışıklı, değil mi? Ve burası Heart's Cove, değil mi?"

Margaret gözlerini devirir, burnunun köprüsünü çimdikler. "Bana dürüstçe cevap verin, bayanlar." Dorothy kollarını bana doğru uzatır "Bu size uygunsuz mu geliyor?"

"Mükemmel," Simone dudaklarını seğirterek cevaplar. "Dorothy'ye katılıyorum."

"Sen öyle dersin," diye cevaplar Fiona, yüzündeki çizgiler gevşer. Zümrüt rengi gözlerini benimkilere diker ve başını sallar, gülerek nefes verir. Sonra arkadaşına bakar ve yumuşak bir sesle konuşur. "Ne yapacağız?"

"Benim evimde kalacaksınız," diye cevap veriyorum, onlara doğru büyük adımlarla ilerlerken. "Şehrin kenarında, çok geniş bir ev ve dediğiniz gibi, siz mahsur kaldınız. Zaten bir pansiyon açmak istiyordum."

Dorothy burun kıvrır. "Tabii."

Ona sert bir bakış atarım ama onu görmezden gelirim. "Israr ediyorum."

"Öncelikle," Fiona elini kaldırır, "buraya gelip bize emir veriyormuş gibi davranma. Senin evinde kalırsak, kararını *biz* veririz."

Dudaklarım seğirir. İnatçı, dik başlı, güzel kadın.

Nefesini verir, kendi sözlerinin gücüne şaşırmış gibi kaşlarını kaldırır. Sonra kaşları gevşer ve Simone ile bakışır. "Sana ödeme yapacağız" dediğinde içim sıkışır.

Elimi kaldırıp başımı sallarım. "Lütfen. Size yardım etmeme izin verin."

Simone, omuz silken Fiona'ya kaşlarını kaldırır. Fiona'nın dişlerinin arasında dudağını emip ısırmasını, ağırlığını bir ayağından diğerine kaydırmasını izlerken, içimden bir inilti bastırıyorum. Vücudumun bu kadına verdiği tepki içgüdüsel, uygunsuz ve neredeyse dayanılmazdır.

Sonra Fiona omuzlarını indirir ve çenesini eğirir. "Tamam. Teşekkürler. Bugün bizi ikinci kez kurtardın."

"Şeytan Agnes'le olan karşılaşmanızı da sayarsanız üç kez," diye Dorothy, ikizinin yanındaki tezgahın arkasında kıpırdanarak araya girer.

"Agnes ve sizin aranızda ne var ki?" Simone iki kadına, sonra bana bakar. "Neden bu şiddet? Bugün ne oldu?"

Dorothy'nin gözleri parlar. "On mil çapındaki tüm bademli kruvasanları satın almış olabilirim, ya da almamış olabilirim, ve bunlar Agnes'in en sevdiği kruvasanlar olabilir, ya da olmayabilir. İddiaya göre."

Margaret burun kıvrır. "Sekizinci gün üst üste." İkizine bakar. "Ve sen fındığa alerjisin."

"Agnes başlattı! O..."

"Gidelim," diyorum iki yeni misafirimize, ikizlerle bu yola girmek istemediğimden. "Çantalarınızı arabama taşıyayım." Kadınları kapıdan dışarı çıkarıp, hasarlı kaldırımın etrafına turuncu barikatlar kurulmuş olan otoparkın karşısına geçiriyorum. Birkaç adam sızıntıyı tamir etmeye çalışıyor ve birkaç saat içinde suyun tekrar akacağına hiç şüphem yok.

Fiona'nın yanında, kasabanın kenarındaki eski evime girerken, alışık olmadığım bir şekilde içim sıkışıyor. On yıl önce bu eve taşındığımdan beri, marangozluk çıraklığımı bitirdikten ve daha büyük bir projeye ihtiyacım olduğunu hissettikten sonra, kimse benimle kalmadı. Son on yılımı burayı tamir ederek geçirdim, kendime bir pansiyon açacağımı söyledim ama hiçbir zaman son adımı atmadım.

Belki de bu bir işarettir.

Evde çalışmak benim için bir tür terapi oldu ve Fiona içeri girerken aldığı nefes, son şifa merhemi oldu. Gözleri parlayarak bana döndü ve kolumu sıktı.

Onun dokunuşuyla içimden bir elektrik akımı geçer ve o gözlerini indirip eline bakar.

O da bunu hissetti.

Boğazımı temizleyerek, solumuzdaki merdivenleri işaret ettim. "Misafir odaları üst katta."

"Burası inanılmaz. Ev gibi ama erkeksi, lüks ama sade."

"Beğendin mi?" diye soruyorum, boğazım düğümleniyor.

Gözleri, takması çok zor olan sandalye rayına, Bay Cheswick'in bana yapmama yardım ettiği mobilyalara dolaştı ve gözlerinde garip bir hayranlık belirdi. Fiona cevap vermek için ağzını açtı, yüzünde duygusal bir ifade vardı.

Bir ses bizi ön kapıya çevirir, Simone çantasını eşikten içeri taşır.

Nefesini verip başını salladı. Kaşları yukarı kalktı. "Bunların hepsi senin mi?"

Başımı sallarım. "Bu kasaba turistik bir yer haline gelmeden önce satın aldım.

Mülk okyanusa kadar uzanıyor. İstedığınız gibi dolaşabilirsiniz."

"Kaldığımız için size ödeme yapmamız gerek," diyor Fiona.

"Bu, konuşmama izin vereceğiniz anlamına mı geliyor?" Dudaklarım kıvrılırken kaşlarımı kaldırırım. "Bu benim çekiciliğimi azaltacak olsa bile mi?"

Fiona gözlerini fuayeye, geniş merdivene, son on yılda yaptığım mobilyalarla dolu ön salona gezdirir. Başını sallar. "İzin veririm, ama sadece kalışınızın ücretini ödememize izin verirsiniz."

Simone homurdanır. "Seni besleyen eli ısırma, Fi. Bir kez olsun iyi bir şeyin olduğunu kabul et." Arkadaşına bakarak kaşlarını kaldırır.

"İyi şeyleri kabul etmekte zorlanıyor musun?" diye sorarım, iki valizi de alıp merdivenlere doğru yönelirim.

"Tabii ki var! Fiona temelde Bayan Kıyamet Hazırlığı'dır ve iyi bir şey olursa, tek düşünebildiği şey bunun uzun sürmeyeceğidir."

"Bu doğru değil," diye Fiona arkamdan cevap veriyor. Sırtımda onun bakışlarını hissediyorum ve pembe gömleğin arkadan nasıl görüldüğünü merak ediyorum. Muhtemelen önden görüldüğü kadar gülünçtür. O iç geçiriyor. "Belki de beni planlama ve proje yönetiminde iyi yapan budur."

Simone, duymadığım bir cevap mırıldanır.

"Hepimizin kendi şeytanları vardır," diye cevap veriyorum ve koridorun sağ tarafındaki iki kapıya dönüyorum. "Bunlar seninkiler. Ben çarşafaları getireyim."

Simone bana teşekkür eder ve en yakın kapıyı seçer, duş ve kıyafet değiştirmekle ilgili bir şeyler mırıldanır.

Kapısı kapanır kapanmaz Fiona bana döner. "Teşekkürler, Grant."

Onun ağzından çıkan adım bir şekilde daha tatlı geliyor.

Boğazım düğümleniyor, tek yapabildiğim başımı sallamak. "Gerçekten sorun değil. Marge ve Dorothy buraya ilk taşındığımda yerleşmeme yardım ettiler. Muhtemelen onlara binlerce iyilik borçluyum."

"Bence onlar ödemeyi göğüslerine bakarak ve dokunarak alıyorlar," diye gülümsüyor.

"Fark ettin, değil mi?"

"Fark etmemek zor, *seksi*." Parmaklarını göğsümdeki yazının üzerinde gezdiriyor ve bir bıçak gibi keskin bir sıcaklık karnımın ortasını deliyor.

Bir adım geri çekildim ve Fiona elini indirdi.

"Üzgünüm," diye mırıldanır, yanakları kızarır.

"Bir şeye ihtiyacın olursa haber ver." Sesim kalın çıkıyor ve bir adım yana doğru çekiliyorum, zaten merdivenlere doğru yönelmişim.

Neden benimle kalabileceklerini söyledim ki? Fiona ve arkadaşını hayatıma davet etmek için beni ne ele geçirdi?

Son on beş yılı hayatta kalabildim çünkü kendime saklandım. Bu evi tamir etmekle ve kasabada çeşitli işler yapmakla meşgul oldum. Erken emekli oldum ve kendimi basit, sakın bir hayata razı oldum. Kendi başıma.

Yalnız.

Öyle olmam gerekmez mi? Yıllar önce olanlardan sonra, yalnız kalacağımı biliyordum. Bir daha o tür bir acıyı yaşamamak için tek yol buydu.

Şimdi Fiona içeri giriyor, tüm kıvrımları, parlak gözleri ve ışıltılı gülümsemesiyle, ve ben onu içeri almak mı istiyorum? Göğsümü açıp kalbimin kararmış kısımlarını ona göstermek mi istiyorum?

O kadını tanımıyorum. Ona karşı bir şeyler hissediyorum, ama bu fiziksel bir şey. Gözleri bana baktığında ısındığına, vücudunun midemin derinliklerinde alevler yakmasına tepki olarak hissediyorum.

, vücudunun midemin derinliklerinde alevler yakmasına bir tepki.

Başka bir şey değil.

Belki de onunla yatmalıyım, çünkü o zaman bu his kesinlikle geçecektir. Sadece kaşıntıyı giderip, iki haftalık tatilinin sonunda onu yoluna bırakabilirim. Sonra gidecektir. Hepsi gider.

BEŞ FIONA

SOĞUK DUŞ, cildimdeki közleri yıkıyor ve temiz, ferah ve vücudumu daha iyi kontrol edebilen bir halde   ıkıyorum.

Grant'in teklifini kabul etmemeliydik, ama başka seçeneğimiz var mı? Heart's Cove Hotel'deki odamız mahvolmuş ve başka hiçbir yer yok. Bir sonraki kasabaya gidecek arabamız bile yok.

Cömert bir teklifti ve minnettarım, ama Grant beni odama götürürken ne kadar rahatsız olduğunu gördüm. Beni burada istemiyor. Başka bir yer bulur bulmaz Simone ve ben başka bir yere ta  şınmalıyız.

Odamdan   ıktı  ımda Simone'un kapısı açıktı. Yatakta uzanmış, kapının yanındaki sandalyede temiz çarşaflar yığılmış, ba  şını yastığa dayamış, kucağında açık bir kitap vardı. Bana gülümsedi. "Meditasyon seansı ve ak  şam yemeği için şehre gitmeye hazır mısınız?"

Dudaklarımı zorla kıvrıyorum. "Tabii."

  n kapıdan çıkıyoruz, iki bisiklet   n verandaya yaslanmış durumda. Koltuklardan birinin üzerinde bir not var: *İstediğiniz zaman kullanabilirsiniz.* İmza yok, ama geniş, düzgün el yazısı bana Grant'i hatırlatıyor. Güçlü, kontrolü elinde tutan.

Simone'ye notu gösterip omuz silkiyorum. "Bisiklet sürmeye ne dersin?" O gülümsüyor, bisikletlerden birini kapıp baca  ğını üzerinden geçiriyor.

"Tabii ki! Kendimi yeniden   ocuk gibi hissediyorum."

Zaten sevdiğim eve son bir kez bakarak, uzun araba yolundan aşağı inip Heart's Cove'a doğru yola   ıkıyorum.

SONUÇ OLARAK, meditasyon ve ak  şam yemeği tam da ihtiyacım olan şeydi, meditasyon bir saat süren bir seansa dönüşse de.

Zihnim dalıp giderken, yerde otururken popom uyuşuyor. Ama ayağa kalkıp ağrıyan popomu ovduğumda, garip bir şekilde rahatlamış hissediyorum. En son ne zaman oturup hareketsiz kaldığımı hatırlamıyorum. Heart's Cove'daki ilk günümde, gergin olduğunu bile fark etmediğim kaslarımın düğümleri çözülmeye başladı bile. Eski kocam hakkında neredeyse hiç düşünmedim ve bundan sonra ne yapacağım konusunda endişelenmedim.

Yıllardır ilk kez, sadece... kendimi eğlendirdim.

Bu kasabada geçireceğim iki hafta çok kısa geliyor. Sadece kalacak yerimizi halletmemiz gerekiyor, çünkü Grant'e gereğinden fazla yük olmak istemiyorum.

Ama paslı eski bisikletlerle uzun araba yolundan dört dönümlük arazisine doğru inerken, içime bir huzur çöküyor. Gerçek şu ki, buradan ayrılmak istemiyorum. Evi muhteşem ve konforlu.

Bisikletleri evin yanına park ediyoruz ve Simone üst kata çıkıyor. Onu takip etmek yerine, Grant'in mutfakının olduğu söylediği evin arkasına doğru yöneliyorum. Güneş batıyor ve uykum geliyor, ama rahatlamak için bir fincan çaya ihtiyacım var.

Evin arkasına geldiğimde, koridor büyük bir çiftlik evi mutfakına açılıyor. Üç duvar boyunca ince işçilikle yapılmış beyaz dolaplar sıralanmış, ortada ise ahşap kasap tezgahı ile kaplı büyük bir ada bulunuyor. Lavabo derin ve beyaz, her şey ev gibi hissettiriyor. Parmaklarımı tezgahın üzerinde gezdirip iç çekiyorum.

"Beğendin mi?"

Sıçrayarak bağıriyorum ve mutfakın diğer tarafındaki Fransız kapıların yanında duran Grant'i görüyorum.

Elimi kalbime koyarak başımı sallıyorum. "Beni korkuttun. Evet, çok beğendim. Bu benim hayalimdeki mutfak. Los Angeles'taki evim..." Burnumu kırıstırıyorum. "Çok moderndi. Benim zevkime uygun değildi."

"O zaman neden onu seçtin?"

"Ben yapmadım." Kafamı sallayarak burun kıvırıyorum. "Eski kocam her şeyi seçti ve daireye müşterileri veya ortakları geldiğinde uygun olmasını istediğini söyledi. Yani, sevmediği bir grup insanı etkilemek istedi. Orada en çok zaman geçiren kişinin ben olduğum gerçeğini

"Özür dilerim. Onun hakkında konuşmamalıydım."

"Özür dileme. Hepimizin yaraları var. Çay ister misin?"

Dudaklarım gülümsemeye çekildi. "Ben de onu aramaya gelmiştim."

"Beni aradığını umuyordum." Sırtını bana dönerek, su ısıtıcısını doldururken bu sözleri o kadar alçak sesle söyledi ki, neredeyse duymayacaktım. Ama kalbim hızla çarpmaya başladı, midem kasıldı ve dengemi yeniden kazanmak için uzak tezgaha yaslandım.

Bu adam... O başka bir şey. Büyük vücudunun mutfakta zarifçe hareket etmesini, elektrikli su ısıtıcısını yerine koyup çalıştırmasını izliyorum. O saçma pembe tişörtü çıkarmış, yerine bol kesim keten düğmeli bir gömlek giymiş, kalçalarına kadar uzanan bej pantolon giymiş. Arkasını döndüğünde, gözlerim göğsünde açıkta kalan üçgen şeklindeki deriye kayıyor.

"Sen mi tasarladın?" diye soruyorum. "Mutfağı."

"Ben yaptım." Omuzlarını silkiyor, sanki herkes kendi mutfağını yapıyormuş gibi rahatça konuşuyor. Sanki herkes zihnime girip hayalimdeki evin gerçek hayattaki Pinterest panosunu yaratabilir ve beni orada bedavaya kalabilirmişim gibi. Odaya bakarken kalbim çarpıyor, bu adama karşı derin bir çekim hissediyorum.

Bu çekiciliği ortadan kaldıracak *bir şey* söyleyebileceğinden bile emin değilim. Adamın kişiliği ıslak çorap gibi olsa bile, evi bunu telafi ederdi.

Onu bu kasabaya neyin getirdiğini merak ediyorum. Neden burayı seçtiğini, neden kaçtığını. Onu neyin mutlu ettiğini ve çayını nasıl içtiğini merak ediyorum. Ne sıklıkla güldüğünü ve bu gece yatmadan önce onu duyup duymayacağımı merak ediyorum.

Onun çıplak vücudunu bir daha görebilecek miyim, ona dokunabilecek miyim acaba?

Dişlerimin arasından nefes alırken, arkamdaki tezgahın kenarını parmaklarımla kavırıyorum ve isyan eden bedenimin kontrolünü yeniden ele geçirmeye çalışıyorum. Sıcak, rahat ama aynı zamanda gergin hissediyorum. Grant mutfakta her hareket ettiğinde — fincanları alırken, çay poşetini çıkarırken, şekeri uzanırken — sanki tüm duyularım ona odaklanmış gibi. Sanki yanındaymışım gibi onun hareketlerini *hissedebiliyorum*.

Çayımı nasıl istediğimi sorduktan sonra (bol şekerli) bana bir fincan uzattığında, başını açık Fransız kapılara doğru çeviriyor ve ben de onu takip ederek verandaya çıkıyorum. Verandada, okyanusa bakan iki Adirondack sandalye duruyor. Oturup, çayımı soğutmak için üflüyorum.

"Eski kocan," diye söze başlıyor Grant, boğazını temizleyerek. "Ne oldu?"

Bir yudum alıyorum, ama çok sıcak sıvı dilimi yakınca hemen pişman oluyorum. Keskin bir nefes verip, bardağı koltuğun koluna koyuyorum, sonra omuz silkiyorum. "Sanırım birbirimizden uzaklaştık. O çok çalışıyordu ve benim evde kalmamı bekliyordu. Yerel bağış toplama etkinlikleri ve organizasyonlarla meşgul oldum, topluluğun, *onun topluluğunun* bir parçası oldum, ama ortalık yatıştığında geriye dönüp yaptıklarımın gurur duyamadım. İlişkimize zaman ayırmadık ve yirmi yıl geçti, sanırım artık birbirimizi tanımadığımızı fark ettik. Yavaş yavaş öldük."

Grant yumuşak bir ses çıkarır, gözleri uzaklara dalmış, okyanusa bakmaktadır. Güneş batarken gökyüzünde mandalina ve tozlu pembe çizgiler belirir, havadaki soğukluk pek de dayanılmaz değildir. Onunla burada olmak rahattır. Konuşma ya da açıklama baskısı yoktur, ama ben... istiyorum. Ona bunu anlatmak istiyorum ve aylardır ilk kez, bu kelimelerle ilgili keskin bir acı hissetmiyorum.

Nefesimi içime çekiyorum, bunu yüksek sesle söylemem gerekiyor. Gerçeği duyurmam gerekiyor. "Ayrıca son beş yıl boyunca beni defalarca aldattı, bu da var," diyorum ve tekrar bardağa uzanıyorum.

Grant başını bana doğru çevirir, gözleri kararmıştır. "Adi herif." Bu kelime aramızdaki boşlukta yankılanır, sesinde sert bir ton vardır. Sanki bana acı çektirdiği için eski kocamı incitmek istiyormuş gibi.

"Evet." Kuru bir nefes verip başımı sallıyorum. "Ama acaba o başka birini aramaya başlamadan önce daha fazla çaba gösterebilir miydim diye merak ediyorum. Bir şekilde bunu engelleyebilir miydim?"

"Eski kocanın seni aldatmasından sorumlu tek kişi eski kocandır, Fiona." Konuşurken gözleri kararmış, sanki beni anlamamı istiyormuş gibi. Söylediklerini içselleştirmemi istiyormuş gibi.

Gülümsedim ve başımı salladım. "Evet. Simone da öyle diyor."

"Onu dinlemelisin."

"Peki ya sen?" diye soruyorum ve çayımı bir yudum daha içiyorum. Artık sıcak değil, ılık ve tekrar yudumlarırken hafif bir ses çıkarıyorum. "Heart's Cove'a ne zaman taşındın?"

"On dört yıl önce," diyor. "Bir buçuk yıl önce, otuz beş yaşındayken kalp krizi geçirdim, işten bir süre uzaklaştım ve hayatımı değiştirmem gerektiğine karar verdim. Aksi takdirde kırk yaşında ölmüş olacaktım. On sekiz ay sonra toparlanıp New York'tan buraya, ülkenin diğer ucuna taşındım."

"Oh." Kaşlarım yukarı kalkar.

"Çok... stres altındaydım." Gözleri yine okyanusa doğru kayıyor ve sanki söylemek istediklerini içinden atlatmaya çalışıyor gibi hissediyorum. Sanki geçmişinde bana anlatmak istemediğı katmanlarca acı ve sır var gibi.

Merak etmek istemediğimden sadece başımı sallıyorum. Okyanusun yumuşak müziğı yatıştırıcı ve birkaç dakika boyunca gecenin seslerini dinliyoruz. Cırcır böcekleri, uzaktaki dalgalar, ağaçların arasında esen rüzgârın hışırtısı. Sanki tüm dünya beni sessiz bir kucaklamayla kabul ediyormuş gibi huzurlu bir ortam.

Sonra Grant konuşmaya başlar. "Bir şirket hukuk bürosunda çalışıyordum, haftada yüz saat çalışıyordum."

Sertleşiyorum, kupamı sıkıca tutuyorum. Avukat mıydı? John gibi mi?

Benim neyim var böyle? Boşandıktan sonra ilk kez ilgi duyduğum adam, eski kocamın seksi bir versiyonu mu? Ben *deli* miyim?

Etrafımda kırmızı bayraklar dalgalanıyor ve Grant'in sonraki sözlerini neredeyse kaçırıyorum. "O... oldu," diye boğuk bir sesle söylüyor ve ben *bunun* tam olarak *ne* anlama geldiğini merak ediyorum. Kalp krizi mi? Yoksa başka bir şey mi? Yutkunuyor ve başını sallıyor. "Bir yıl daha mücadele ettim, sonra istifa ettim ve huzur bulmak için buraya geldim. Yalnız kalmam gerekiyordu. Düşündüm ki... yalnız kalmayı hak etmişim."

"O zaman ikimiz de aynıyız," diyorum, zorla gülümsemeye çalışarak. Grant'e bir bakış attığımda içimde bir tedirginlik hissediyorum. "Simone sürekli kendimizi bulmak için bir yolculuğa çıktığımızı söylüyor, ama ben bu yolculuğun değip değmeyeceğini merak ediyorum." İçimde yükselen paniğı bastırmak için gülererek nefes veriyorum.

O bir avukat. Lanet olası pis bir hukukçu. Muhtemelen asistanlarıyla da yatmıştır. Muhtemelen öyleydi. Yattığı tüm kadınlarla bir drama yaşamıştır. Tıpkı John gibi. Hayat onu yakaladı.

Ama Grant, John'a hiç benzemiyor. Evi, bizim şık, ruhsuz modern penthouse'umuzun tam tersi. Tereddüt etmeden evini bize sundu, bu da onun cömertliğini gösteriyor. Yunan tanrısı gibi bir vücudu var. *İstifa etti*. John'un o kadar çok istediği hayatı istemiyordu.

O koltuğuna yaslanırken, gözlerim gömleğinin beyaz keten kumaşına kayıyor, parmaklarım düğmelerini açmak için kaşınıyor. Dilimi göğsünde gezdirmek, boynunu öpmek, dudaklarını tatmak istiyorum.

Arzu içimi kaplıyor, ama başka bir şey daha var. Burada sakın hissediyorum. *Düşünebiliyorum*. Zihnim berrak ve bunun bu kasabadan daha fazlası olduğunu biliyorum. Grant'in varlığı, bu güzel ev, uzaktaki cırcır böceklerinin ve denizin sesi. Yanımda oturan adamdan yayılan sakinlik, kontrol ve dizginlenmiş gücün aurası.

Ama o bir avukat. O da *onlardan* biri.

Aynı hataları tekrar tekrar yapacak kadar aptal mıyım? Yıllar sonra ilk kez, eski halime geri döndüğümü hissettiğim bir gün geçirdim. Bir erkeğe ilgi duydum. Güldüm. Bir kez olsun *kendimi* düşündüm. En son ne zaman kendimi öncelikli tuttum? Hiç oldu mu ki?

En çok istediğim şey olan anne olmak bile, John reddettiğinde bir kenara bıraktım. *Her şeyden* vazgeçtim. Zamanla bunu kabullendim. Artık bebek istemiyorum ve doğurganlık çağımın neredeyse bittiğini biliyorum. John'a olan kızgınlığımı sürdürmek yerine, onu bıraktım.

Ve şimdi, bir parça umut hissediyorum. Kendime, geçmişimden daha parlak görünen bir geleceğe dair küçük, zayıf bir tutunma noktam var. Kendi ayaklarım üzerinde durabileceğim bir gelecek.

Bu duyguyu bir türlü unutamıyorum. Hiçbir şey için. Kesinlikle eski bir avukat için değil — o çok yakışıklı ve cömert olsa da, tek istediğim ona sarılmak ve yüzündeki somurtkan ifadeyi silmek olsa da.

Grant yakışıklı olabilir, ama başka bir erkek için hiçbir şeyden vazgeçmeye hazır değilim. Zaten kendimden çok fazla fedakarlık yaptım.

"Yatmam gerek," diyorum sıkı bir sesle, ayağa kalkarak. "Çayımı odamda içsem sorun olur mu?"

"Çayını istediğin yerde iç," diyor, dudakları hafifçe gülümsüyor. "İyi geceler, Fiona."

O benim adımı söylediğinde içimi saran arzu titremesini görmezden geliyorum. Ayağa kalkıp ona başımı sallıyorum ve güzel evin içinden geçip odama koşuyorum. Kapıyı kilitleyip ona yaslanıyorum, çayımı arkamdaki şifonyerin üstüne bırakıp yüzümü ellerimin arasına gömüyorum.

O çok çekici, bunu kabul ediyorum. Bugünkü sanat dersi, uzun zaman önce öldüğünü sandığım bir şeyi içimde uyandırdı. Ona bakmak çok hoş.

Ama o bir avukattı. Tıpkı John gibi.

Vücudum ona nasıl tepki verirse versin, daha önce yaptığım hataları tekrar yapamam. Aynı eski cazibeye, aynı tür erkeklere aşık olamam.

Simone biriyle birlikte olmam gerektiğini söylüyor. Eğlenmemi, kendimi kadın gibi hissetmemi istiyor. Ama ya seks ile duyguları ayıramazsam? Grant gibi biriyle ilişkiye girmeye gerçekten hazır mıyım?

Vücudumda dolaşan enerji hareketlerimi sarsıntılı, neredeyse kontrol edilemez hale getiriyor. Derin bir nefes alıyorum, bir tür rahatlamaya ihtiyacım olduğunu biliyorum ama bunu nereden bulacağımı bilmiyorum. Yapmam gereken son şey, kim olduğumu ve ne istediğimi tam olarak bilmeden bir erkeğe, avukat olsun ya da olmasın, bağlanmaktır.

Grant'e olan bu çekiciliğe direnmem gerekiyor, aksi takdirde başladığım yere geri döneceğim. Kalbi kırık, bunalmış ve güvensiz.

ALT SIMONE

AKŞAM KARANLIĞI VE ŞAFAK, günün en sevdiğim saatleridir. Fiona'yı gece çayı içmeye bırakıp, kendimi dışarıda, temiz havada, yumuşak çimlerin ve sallanan ağaçların arasında buluyorum. Evin yanındaki çamurlu yolu takip ederek, ellerimi yaprakların ve uzun otların arasında gezdirip, derin nefes alıyorum.

Fiona ve ben üniversiteden beri arkadaşız ve en zor yıllarımda hep yanımda oldu. Bu yüzden bu geziyi önerdim, organize ettim, ama kendime de biraz zaman ayırmam gerekiyor. İçinde bulunduğum karmaşayı çözmek için.

Big Bertha'nın ölmesi hiç iyi değil. Fiona endişelendiğinde bunu önemsemedim ve güldüm, çünkü onun ihtiyacı olanın bu olduğunu biliyorum — zor zamanlarında benim ona destek olmam — ama dürüst olmak gerekirse, ben de endişeliyim. Serbest metin yazarlığı işlerim azaldı ve birikimlerim eriyor. Acil durum fonumu kullandım ve emeklilik birikimlerimi kullanmaya başlamam gerekebilir.

Ve telefonumda beni bekleyen o sinir bozucu mesaj var. El Bastardo bu sabah bana mesaj attı ve ben cevap verme cesaretini gösteremedim. Boşanmamızdan sekiz yıl sonra, birdenbire *benimle görüşmek* istiyor.

Of.

Nedense, zor bir dönemden geçtiğimi biliyordu, sadece biliyordu. Eski kocam, kendimi dengesiz hissettiğimde bunu hissedebiliyor, sanki gece gökyüzünde parlayan bir yarasa işareti gibi, "*Şimdi saldır! O savunmasız!*" diye bağılıyor ve o da bana mesaj atmaya karar veriyor. Cevap vermem en olası olduğu anda.

Aklım karışırken ayaklarım beni ağaçların daha derinliklerine götürüyor. Para stresi en kötü türden bir strestir. Boşanma, düşük, anne babamın ölümünün yasını yaşadım... ama gelecek ay mortgage ödememi yapamayabileceğimi bilmek

ödeyemeyeceğimi bilmek, beni yere uzanıp pes etmek istememe neden oluyor. Sanki bir şekilde yetişkin olmayı başaramamışım gibi. Bu konuda ele almak istemediğim bir tür utanç var.

Ama yıkılmayacağım. Bu iki hafta boyunca değil. Fiona'nın bana ihtiyacı olduğu sürece değil.

Ağaçların arasında dolaşırken, okyanusun sesinin çalkantılı düşüncelerimi yatıştırmasına izin verdim. Gayzer biraz da olsa bir lütuftu. —Artık konaklama masrafı ödemek zorunda kalmayacağız. Bu para arabanın tamir masraflarını karşılamaya yetecektir, böylece en azından bu yolculuğun sonunda eve dönebileceğim.

Belki de Voldemort'un arabasını almalıydık.

Fiona'nın Grant'e ödeme yapmamız gerektiği konusunda ısrar etmemesi umuduyla kafamda hesaplamalar yapıyorum. Karanlığın çöktüğünü fark ettiğimde etrafıma bakıyorum ve yoldan saptığımı anlıyorum.

Kahretsin.

Çalılıklardan birkaç adım atarak okyanusun sesini dinliyorum. Dalgaların sesini duyabilirsem, yönümü bulabilir ve Grant'in evine geri dönebilirim. Şu anda çok sessiz... O kadar içlere mi girdim ki sesini duyamıyorum?

'dan gelen başka bir ses—uzaktan gelen, zayıf bir ses—kulaklarıma ulaşıyor. *Thwack.*

Thwack. Thwack.

Ona doğru yürürken, görebildiğim her şeyi not etmeye çalışıyorum. Yosun ağaçlarda hangi yönde büyür? Güneyde mi? Grant'in evinin hangi yönde olduğunu bilmediğim için bu pek yardımcı olmuyor. Kalbim hızla atıyor, ama onu sakinleştirmeye çalışıyorum. Paniklemenin anlamı yok. İnce süveterimi vücuduma daha sıkı sarıyorum ve sesin geldiği yere doğru yürüyorum, umarım dost canlısı biridir. Umarım eve gitmeme yardım ederler, ya da en azından doğru yönü gösterirler.

Birkaç dakika sonra ağaçlar seyrekleşmeye başlar ve ağaç gövdelerinin arasından bir bina görürüm. Uzun bir nefes veririm ve sonunda kendime korktuğumu itiraf ederim. Tanımadığım bir kasabada gece ormanda kaybolmak... şey, benim için bile kötü bir durum. Sorumluluk konusunda parlak bir örnek değilim, ama genelde *bu kadar* kötü de değilim. Aceleyle ağaçların arasından o eve doğru yürüyorum. Yaklaştıkça, kulübenin duvarlarını oluşturan uzun tahta

kütüklerin, yosunlu çatının, birkaç müştemilatı olan geniş açıklığın olduğunu fark ettim.

Ve hepsinin önünde, kaslı, gömleksiz bir adam.

Tabii ki gömleksiz.

Bu kasabanın nesi var böyle? Suyun içinde bir şey mi var, ben de biraz alabilir miyim?

Baltayı başının üzerine kaldırır ve güçlü bir vuruşla indirir. Kütük ikiye ayrılır ve her iki parça da yere düşer. Adamın eğilmesini izlerim, kaslı, ince kasları derisinin altında kıvrılırken, uyluk kadar büyük bir kütüğü kaldırır ve kesme tahtasına yerleştirir. Omuz kemiğinden göğsüne kadar uzanan büyük bir dövme yan tarafında kıvrılır.

"Uh, pardon..."

Adam, baltasını bir silah gibi tutarak, fırlatır gibi kaldırarak hızla döner.

Peki, tamam o zaman. Grant Greene ve yaşlı Dorothy kadar dost canlısı değil. Belki Agnes'in akrabasıdır.

"Kimsin sen?" diye homurdanır, gözleri karararak beni baştan aşağı süzer.

"Simone," diye ciyaklarım. Boğazımı temizlerim. "Ben Simone. Grant Greene'in evinde kalıyorum ve yürüyüşe çıktım, ama kaybolmuşum galiba. Lütfen bana doğru yolu gösterir misin?" Neyse ki sesim titremez. O baltayı indirip odun yığınının dayarken, ona bir adım yaklaşıyorum.

Arka cebinden bir bez çıkarır ve alnını silerken bana bakar. Gözlerim onun pazılarına, sonra göğsüne, sonra da keskin karın kaslarına kayar. Nefis.

Odaklan Simone. Odaklan.

Adam kaşlarını kaldırır. "Grant'in evinden buraya kadar yürüdün mü?"

"Aklımda çok şey var."

O homurdanıyor, ama bunun öfkeli bir ses olup olmadığından emin değilim. Antisosyal Oduncu dilini bilmiyorum. Bana sırtını dönerek, parmaklarımla keşfetmek için can attığı parlak kaslarını ve dövmesini görmemi sağlıyor. "Seni ben götürürüm."

"Sorun değil, sadece doğru yönü gösterirsen..."

Gözleri parlayarak dönüyor. "Geç oldu. Seni ben götüreceğim." Her kelime kesik kesik, vurgulu.

Başımı sallıyorum. "Beni ormanın ortasına götürüp öldürmeyeceğini nereden bileceğim?"

Omuz silkiyor. "Bilemezsin."

Bu çok rahatlatıcı. Onun, eski bir kamyonetin park edildiği eve doğru yürüdüğünü izliyorum. Yapmalı mıyım, yapmamalı mıyım? Omzumun üzerinden baktığımda karanlık ormandan başka bir şey görmüyorum, derin bir nefes alıp onun peşinden koşuyorum. Fazla seçeneğim yok. Ya da belki de gömleksiz bir erkek vücuduna karşı koyamayan aptal bir kadını.

"Adın ne?" diye soruyorum, yolcu koltuğuna otururken. Hâlâ gömleği yok ve gözlerim ince beline, göğüs kaslarının arasında akan ter damlasına kayıyor.

"Wesley." Kontak anahtarını çevirip, elini koltuğumun arkasına koyarak garaj yolunda geri geri gitmeye başladı. Demek az konuşan bir adam.

"Heart's Cove'da uzun süredir mi yaşıyorsun?"

"Altı ay önce geri döndüm."

"Oh." Başımı sallayıp ellerimi kucağımda birleştiriyorum. "Burada mı büyüdün?"

"Bütün bu soruları sormak için bir nedenin var mı?" Arabayı durdurdu ve çam yeşili gözlerini bana dikti.

"Buna sohbet denir, Wesley." Gözlerimi devirdim. "Ben bir şey söylerim, sen de bununla ilgili bir şey cevaplarsın, sonra bunu birkaç kez tekrar ederiz. Aslında bu, insanlar arasında oldukça normal kabul edilir."

Burun delikleri genişledi, çenesindeki kaslar gerildi. "Altı ay önce ailemi gömmek için geri döndüm. Şimdi dedemin inşa ettiği evde yaşıyorum, onların işlerini halletmeye ve bundan sonra ne yapacağıma karar vermeye çalışıyorum. Mutlu oldun mu?"

Bu kadar pislik olmasaydı ona acırdım. Cevap vermek yerine başımı çevirip pencereden dışarı bakıyorum. Tanıdığım bir araba yoluna gelene kadar sessizce yol alıyoruz. Farkında olmadan kilometrelerce yürümüş olmalıyım.

Wesley arabayı, kapım araba yoluna denk gelecek şekilde çevirip durdu. Sanırım kapıdan kapiya servis değil, ama eğer

Bu, bu kaba adamla arabada bir dakika daha geçirmek zorunda kalmayacağım anlamına geliyorsa, tamam.

"Beni ormanda öldürmediğin için teşekkürler," diye bağırıp kapıyı çarparak Grant'in evine geri dönerim. Ev sessizdir ve yukarı çıktığımda Fiona'nın kapısı kapalıdır. Nefesimi verip kendi odama girerim.

Özellikle yardıma muhtaç bir kadınla karşılaştığında pislik olmayı seven başka bir adam. Harika. Bu pislikleri çeken bir sinyal gönderiyor olmalıyım.

Duş almam lazım. Sıcak ve rahatsızım, üstsüz oduncu Wesley'in görüntüsünü kafamdan silmem lazım. Tercihen sonsuza kadar.

YEDİ FIONA

"ÖNCE yoga seansı var, sonra geç kahvaltı, ardından birkaç saat kendimize ait zaman, sonra saat ikide çömlekçilik dersi." Simone bisikletini sürerken, ellerini gidondan çekip yüzündeki turuncu-kırmızı saçlarını geriye doğru tarıyor. "Kulağa hoş geliyor mu?"

Hırıltıyla nefes alıp veriyorum. "Evet." Bacaklarım kurşun gibi ağır ve popom o kadar ağrıyor ki düşecekmış gibi hissediyorum. Çok uzun zamandır bisiklete binmemiştim ve bu, bisikletin tek ulaşım aracımız olduğu ikinci gün. "Nasıl bu kadar kolay bisiklet sürebiliyorsun?" diye soruyorum, vitesleri çok aşağı indirip ayaklarım boşta kalıyor. Vitesleri tekrar yukarı alıyorum — oops, çok fazla — ve sonunda Simone'nin yanında sürebileceğim bir hıza karar veriyorum.

O yine gidona yaslanıp gülümsüyor. "Haftada üç kez spin dersi alıyorum. Popom acıya alıştı."

"Bana bir daha spin yapmamamı hatırlat," diye mırıldanıyorum, son ağaç sırasını geçip Heart's Cove'un ana caddesine vardığımızda.

Simone bizi otele doğru götürüyor, ama yarım blok ötede duruyor. "Burası." Çenesiyle, yan tarafında dar bir kapısı olan karanlık bir binayı işaret ediyor. Binanın alt katı tamamen karanlık, ama el yapımı bir tabela bizi yukarıdaki stüdyoya çıkan merdivenlere yönlendiriyor.

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Burası yasal mı?"

"Fi, canım, rahatla." Simone bisikletini yakındaki bir standı park eder ve bisikletleri birbirine kilitleyebilmek için bana ilerlemem için işaret eder. "Sana, umarım seni rahatlık alanından çıkaracak şeyler yaparak iki hafta birlikte geçireceğimizi söylemiştim. Eskiden yogayı severdin."

"O, hayatım altüst olmadan önceydi."

"Yeniden başlamak için daha fazla neden var." Kapıya doğru yürürken saçlarını bağlayarak bana gülümsüyor. Simone kapıyı ittiğinde kapı gıcırıyor ve ben en iyi arkadaşımın yoga pantolonlu poposunu takip ederek dar ve dik bir merdivenden yukarı çıkıyorum. Sol tarafta duvar boyunca sıralanan küçük odacıklar ve çeşitli derecelerde çıplak olan yarım düzine insanla aydınlık ve samimi bir alana çıkıyoruz.

sol duvarda sıralanan küçük odacıklar ve çeşitli derecelerde çıplak olan yarım düzine insanla karşılaşırız.

Yirmili yaşlarındaki genç bir kadın vücudunu ikiye katlayıp tekrar ayağa kalkıyor, gergin karnında varlığından bile haberdar olmadığım kaslar belirginleşiyor. Simone'ye bakarak tişörtümü aşağı çekiyorum. O çoktan resepsiyona gitmiş, bizi kaydettiriyor ve masanın arkasındaki kadından iki adet ödünç yoga matı alıyor. Bizi, tüm duvarı aynalarla kaplı, loş ışıklı daha büyük bir odaya götürüyorlar.

Çünkü şu anda istediğim şey bu. Yakında terleyeceğim tüm iştahımı görebilmek. Kendimi gerçekleştirme yolunda henüz ikinci günüm ve kendimi bu kadar samimi bir şekilde keşfetmeye hazır değilim. Neyse ki Simone, yüzünde bir gülümsemeyle beni arka köşeye götürüyor. "Bugün buradan başlayabiliriz. Bizi öne koyarsam beni öldürecekmişsin gibi görünüyorsun."

"Ve seni küçük parçalara ayırıyorum. Tıpkı dün geceki gömleksiz balta katili gibi."

Simone kıkırdarak bana açmam için bir mat uzattı. Ormanda dolaştığını söylediğinde endişelendim, ama o sadece omuz silkti ve rahat olmamı söyledi. Ben de tam olarak bunu yapmaya çalışıyorum, ama sonuçlar karışık. Matlarımızı yan yana dizip odadaki diğer iki kişi gibi uzandık ve dersin başlamasını bekledik.

Buraya geleli sadece bir gün oldu, ama şimdiden son yirmi yılda sahip olduğumdan daha fazla oturup düşünme fırsatı buldum. Yirmi dört yaşında evlendiğim ve bunun sonsuza kadar süreceğini düşündüğüm gerçeği üzerinde düşünme fırsatı buldum.

Her şeyin nasıl dağıldığını merak etmek için zaman.

Geçen günü yüksek çözünürlükte tekrar izleme zamanı, özellikle de Grant'in bornozunu çıkarıp bana kadınlık organlarımın hala çok canlı ve işlevsel olduğunu hatırlattığı kısmı.

Derin bir nefes alıp, bu düşünceleri derin, karanlık bir deliğe iteklemeye çalışıyorum. O çekici, ama ben hiçbir şeyin peşine düşmeyeceğim. Zaten en iyisi bu. Bu tatil benimle ilgili ve büyük, iri yarı bir adamın dikkatimi dağıtmasına ihtiyacım yok.

Solumdaki hareket gözlerimi aralamama neden oluyor ve yaşam çizim dersinden Jen'in yanıma oturduğunu fark ediyorum. Adını fısıldayarak parmaklarımı kıpırdatıyorum.

Bana küçük bir gülümsemeyle karşılık verir ve matına geri döner, matını ön aynalara tam dik olacak şekilde hizalar ve havlusunu mükemmel bir şekilde üçe katlayarak matının yanına koyar. Her hareketi kusursuzdur, sanki yaptığı her şeyde milimetrik bir hassasiyet gerektiriyormuş gibi.

Ona bunu sormadan, lobideki diğer insanlar da içeri girer ve kısa boylu, esnek bir kadın sınıfın önüne yürür. Kahverengi ile sarı arasında bir renkteki uzun saçları tepesinde topuz şeklinde toplanmıştır. Gözleri naziktir ve geniş ağız kolay bir gülümsemeye bükülür. Benim yaşlarımda görünüyor, ancak benden çok daha formda. Cilalı ahşap zeminde çıplak ayakla yürürken adımları kendinden emin. Bizi karşılamadan önce hafif bir müzik çalar ve birkaç mum yakar. Kalp atışlarım hızlanmaya başlayınca derin bir nefes alıp sakinleşmeye çalışırım.

Bu bir tatil. Kendime ayırdığım zaman. Sadece tadını çıkarmalıyım.

Bu yüzden, önümüzdeki terli altmış dakika boyunca deniyorum. Spor sütyenleri ve minik spandex şortları içinde vücutlarını büküp duran yarı çıplak yirmili yaşlarındaki gençlere bakıyorum ve yüzüstü düşmemek için elimden geleni yapıyorum. Simone birkaç seçkin homurtu çıkarır ve ben de kışkımdan bir osuruk çıkmadan hemen önce ona sıırıyorum. Oops.

Görünüşe göre, iki yıllık aradan sonra yoga yapmak o kadar da kolay değil.

O buna karşılık kaşlarını çatıyor ve ben gülmemeye çalışıyorum. Sonra öğretmen en sevdiğim kelimeyi söylüyor: savasana. Ölü adam pozisyonu. Aynı zamanda en sevdiğim yoga pozisyonu, çünkü sırt üstü yatıp uykuya dalabiliyorum.

Öğretmen dersi bitirdiğinde gözlerimi açıp içimden bir nefes alıyorum. Şehre bisikletle giderken beni rahatsız eden gıcırta ve sertlikler kaybolmuş, Simone'a hakkını vermek gerek, kendimi daha iyi hissediyorum. Aylardır ara verdikten sonra yoga yapmak, eski bir dostla buluşmak gibi.

Jen, ben ayağa kalkarken matını çoktan sarmış. Öğretmen gülümseyerek yoga matımın yanına geliyor. "Sen yenisin."

Bu bir soru değil, ama yine de cevap veriyorum. "Evet. Dün buraya geldik."

"Gayzerin kurbanlarıymışsınız, duydum."

"Haberler abuk yayılır." Simone'a bakıyorum, o da gülümsüyor.

"Heart's Cove küçük bir kasabadır," diyor öğretmen elini uzatarak. "Ben Candice." Havlu ve matını koltuğunun altına sıkıştırmış olan Jen'e bakıyor. "Şimdiden gidiyor musun?"

"İş. Restorana gidip hazırlık yapmam lazım, ama festival için kafe menüsünü gözden geçirmek için geri geleceğim."

"Teşekkürler, Jen." Candice gülümser, sonra bana ve Simone'a döner. "Jen, komşu kasabadaki Michelin yıldızlı restoranda çalışıyor. O bir pasta şefi." Jen'e döner. "Bu akşam boyamaya yardım etmeye gelir misin?"

"Sadece kenarları bantlamama izin vereceğine söz verirsen. Senin düz çizgi olarak gördüğün şeyi gördüm." Jen kaşlarını kaldırır, Simone ve bana el sallar, sonra çıkışa doğru yürür.

Candice kadının arkasından sırtarak başını sallar. "Altı yaşından beri arkadaşız ama hala onun çok tuhaf olduğunu düşünüyorum. Ama sanırım onun hassasiyeti onu pastacılıkta bu kadar iyi yapan şey."

Jen kapıda durur, arkasını dönüp Candice'e dilini çıkarır.

Yoga öğretmeni sadece gülüyor.

Omuzlarımın arasında bir başka gerginlik düğümü çözülürken, dudaklarımın üzerinde bir gülümseme belirir. Simone ile göz göze geliriz ve kendimi rahat hissedirim. Herkes bu kadar dostça davranırken, rahat hissetmemek imkansızdır. Dün gece Grant ile yaptığım konuşmayı neredeyse unutmuşumdur. O bir avukat, elbette, ama tanıdığım diğer avukatlar gibi değil. John gibi değil. Buradaki kimse öyle değil.

Sanki onu kendim çağırmışım gibi, lobide onu resepsiyon masasına yaslanmış halde görüyorum. Zaten kızarmış yüzüm daha da kızarıırken, dudaklarımdan bir çığlık kaçıyor.

Neden bu adam her zaman bu kadar yakışıklı olmak zorunda? Güçlü bacaklarına yapışan boya lekeli kot pantolon ve kolları kıvrılmış lacivert düğmeli gömlek giyiyor. Kalın, kabartılı kaslar ön kollarını sarıyor. Nefis.

Grant, onu gördüğümde yaşadığım kısmi çöküşü fark etmemiş gibi görünüyor. Yüzünde bir gülümseme beliriyor ve içim eriyor. Bu iyi değil. Onun için hiçbir şey hissetmemem gerekiyor. O, ihtiyacım olmayan bir dikkat dağınıklığı olmalı.

"Fiona," diyor, sanki bütün gün beni görmek için beklemiş gibi. Güneş ışığı içeri girerken, gözleri bugün griden çok mavi görünüyor. "Yoga dersin nasıldı?"

"Harika," diye cevap veriyorum, sonra boğazımı temizliyorum. "Gerçekten çok iyiydi." Omzumun üzerinden, birdenbire küçük odacıkların duvarına çok ilgi duymaya başlayan Simone'a bakıyorum. "Yoga yapıyor musun?" Kaşlarımı kaldırıyorum, Grant'in çıplak modellik dışında başka neyle ilgilendiğini merak ediyorum. Açıkça, o bir rönesans adamı. Kesinlikle John'a hiç benzemiyor.

Grant başını sallar. "Hayır, sadece iş için buradayım."

Candice yanıma yaklaşır ve Grant'e sarılır. "Gelmişsin! Geldiğin için teşekkürler."

Donup kalırım, gözlerim büyür, içimi bir şey delip geçer. Kıskançlık gibi bir şey hissederim, bu da kendimi aptal hissettirir. Bu adamı yirmi dört saattir tanıyorum ve onun üzerinde hiçbir hakkım yok. Kıskançlık hissetmeye hakkım yok.

Ayrıca, onun gerçek olamayacak kadar iyi olduğunu biliyordum. Muhtemelen kasabanın çapkını ve Heart's Cove'un en yakışıklısıdır. Dorothy tek gecelik ilişkiler hakkında bir şey söylememiş miydi? Muhtemelen kasabadaki yirmi ile elli yaş arasındaki tüm kadınlarla bir ilişkisi vardır. Ben de onun yatağındaki bir başka çentik olurdum, şüphesiz. Ondan uzak durmak daha iyi.

Bunu kendime sürekli hatırlatırsam, kendi tavsiyeme uyacağım, değil mi?

Grant'in bana attığı bakışı kaçırmadan gözlerimi başka yöne çeviriyorum. Gözlerinde ne gördüğümü anlamıyorum. Pişmanlık mı? Endişe mi?

Candice'e hızlıca sarılır ve kollarından kurtulur, kalın, koyu saçlarını eliyle tarar.

Gözlerim tekrar ona kayıyor ve göğsünde, gömleğinin kumaşına baskı yapan kaslarına takılıyor. Ondan etkilenmemeliyim. Onun evinde kalıyorum ve onunla bir şey yapmak... karmaşık olur. Bunun için henüz çok erken olduğunu söylemeye gerek bile yok. Elbette, boşanma süreci başlamasından bu yana on beş ay geçti ve belgelerin mürekkebi kurumadan üç ay oldu, ama yine de hazır değilim.

Değil mi?

"Buralarda iyi bir kapuçino içebileceğim bir yer var mı?" diye soruyorum, sonunda gözlerimi Grant'e çevirerek. O, Candice ile arasına mesafe koymak için bir adım yana doğru çekilmiş

Candice ile arasına biraz mesafe koymak için bir adım atmış, ama Candice farkında değil gibi görünüyor. Başka bir öğrenci yanına gelmiş ve o da ona sarılmak üzere.

Belki de o sadece sarılmayı seven biridir. Bu düşünceyle omuzlarım biraz düşüyor ve nefesimi bırakıyorum.

Grant ensesini ovuşturur. "Aslında yok. Candice bu yaz birinci kattaki eski restoranda bir kahve dükkanı açacak, ama kasabadaki kalıcı kafe yaklaşık altı ay önce kapandı."

"Ne oldu?"

"Sahipleri öldü. Önce Bayan Byron kanserden, bir ay sonra da Bay Byron. Sanırım karısı olmadan hayata devam edemedi," diye bitiriyor Candice, üzgün bir şekilde başını sallayarak.

"Çok üzücü."

Candice omuz silkerek içini çekti. "Wesley'e kafeyi yeniden açması için ısrar ediyoruz ama anne babası öldüğünden beri zor günler geçiriyor. Senin evinin yakınındaki o ahşap kulübede kalıyor" —gözleri Grant'e kaydı—"ve sadece market alışverişi ve bira almak için kasabaya geliyor."

"Wesley mi dedin?" Simone arkamdan seslenir.

"Evet. Benden birkaç kilometre uzakta yaşıyor. Huysuz herif," diye cevaplar Grant.

"Sus şunu," diyor Candice. "Adam yas tutuyor. Biraz rahat bırak."

"Ailesi ölmeden önce de huysuzdu."

Candice sırtıttı ve ben en iyi arkadaşıma baktım. Simone'un yanakları kızardı ve ben ona sorgulayan bir bakış attım. O ise eliyle bir hareket yaptı.

"Bak ne diyeceğim," Candice yüzünde bir gülümsemeyle diyor. "Fringe Festivali'nden önce stüdyoyu biraz yenileyeceğiz. Sen ve Simone yardım etmek için kalırsanız, aşağıda kahve yapıp herkese kahvaltı hazırlayabilirim. George Foreman ızgarası var ve ben harika kahvaltı sandviçleri yaparım."

Grant bana bakıyor, kaşları kalkık. "Yardımcı olabilirsin. Yeni dolaplar takmam ve tüm mekanı yeniden boyamam gerekiyor. Sonra aşağıda da aynısını yapmalıyım."

"Seve seve," diyor Simone, kolunu omuzlarıma dolayarak. Gözlerinde hoşuma gitmeyen bir parıltı var ve kulaklarından kulaklarına kadar gülümsüyor. "Öğleden sonra ikiye kadar boşuz," diye ekliyor, başını çevirip bana kaşlarını oynatarak. Grant'e tekrar bakıyor. "Bugün yine modellik yapmayacaksın, değil mi?"

Grant gülerek başını sallar. "Hayır. Sadece birkaç ayda bir."

"Sanırım ilk günümüzde şanslıydık," diye düşünmeden söylüyorum, sonra yüzüm yine kızarıyor ve ısınmaya başlıyor.

Candice pembe kumaşlardan oluşan bir yığınla ortaya çıkar ve onu resepsiyon masasına bırakır. Parlak harflerle yazılmış bir yazı, gömlek yığınının süslüyor. *Heart's Cove Hottie*. Gülümsayarak giysileri işaret eder. "Giysilerinizin mahvolmasını önlemek için bunları giyebilirsiniz. Ben kahve ve yemek hazırlayacağım."

Gömleklerin yanına gidip birini açarak Grant'e bakıyorum. Yakın durduğum için, evinde de hissettiğim o zengin, erkeksi kokusunu alabiliyorum. Narenciye ve talaş kokusu. Başım dönüyor. Gözlerimi ondan ayırıp elimdeki gömleğe bakıyorum. "Bu gömleklerin nesi var ki?"

"Dorothy yüz tane sipariş etmek istemişti, ama yanlışlıkla yüz kutu sipariş etti." Grant'in dudakları, dizlerimi titretiren bir gülümsemeye kıvrılır. O kadar yakışıklı olmasaydı, bu çok daha kolay olurdu.

"Marge'a söyleme," diye bağılıyor Candice merdiven boşluğundan. "O bilmiyor."

"Yoga stüdyosunun tavan arasında saklılar." Grant gülümser. "İstedığın kadar al. Hatıra olarak düşün."

Gömleklerden birini giyip Simone'un da aynısını yapmasını izledikten sonra bakışlarımı tekrar Grant'e çevirdim. Alet kutusuna eğilmiş, sırtının alt kısmında bir parça deri görünür hale gelmişti. Parmaklarım onu okşamak için kaşınıyordu ve kendimi durdurmak için ellerimi yumruk yaptım. Tırnaklarım avuç içlerimi ısırdı ve kendimi kontrol altına almak için gözlerimi kapattım.

Burası çok sıcak. Çok havasız. Düzgün düşünmemi engelleyecek kadar çok seksi erkek teni var.

Gözlerimi açtığımda, Grant bana tuhaf bir şekilde bakıyor. Şakaklarında küçük gümüş parıltılar var ve yine elini saçlarının arasından geçiriyor. Gözlerim, kolunu kaldırdığında ortaya çıkan kalçalarındaki deriye kayıyor. Boğazım düğümleniyor.

Simone omzuma vurarak beni irkiltir. Onun burada olduğunu unutmuşum. "İşe başlayalım mı?" Grant'e döner. "Bizi nereye istiyorsun patron?"

SEKİZ GRANT

Bütün gün bu çekiciliğin geçeceğini kendime ikna etmeye çalıştım ve Fiona'yı düşünmemek için elimden gelen her şeyi yaptım, ama onunla aynı odada olduğumda bütün vücudum onun varlığına tepki veriyor gibi.

Terden sıırılsıklam olan tişörtünü pastel pembe iş gömleğiyle değiştirmek için arkasını döndüğünde, gözlerim sırtındaki çıplak teninde kalıyor. Bakışlarım düzgün kalçalarına iniyor ve tek istediğim onu kendime çekip göğsüme bastırmak.

Pantolonum birdenbire çok dar geliyor.

Bu... iyi değil.

Daha önce de kadınlardan hoşlanmıştım, ama Fiona bende başka bir şey uyandırıyor. Onu korumak, ona bakmak istiyorum.

Eski sevgilimle olanlardan sonra, bunun tehlikeli bir yol olduğunu biliyorum. Kimse istemediği sürece onu koruyamam ya da yardım edemem.

"Candice'in bahsettiği festival nedir?" diye soruyor Fiona, sesi narin ve melodik ve bacaklarımın arasında şu anda meydana gelen seğirmelerden anlaşıldığı kadarıyla, doğrudan benim aletime bağlı gibi.

Pantolonumu düzeltirken, omzumun üzerinden Fiona'ya bakıyorum. "Fringe Festivali. Üç hafta sonra, Haziran'ın ilk haftasında yapılacak."

"Kaçırmamız çok yazık," diyor Simone, kaşlarını kaldırarak.

Bayanlara masadaki eşyaları taşımaya başlamalarını söylüyorum, çünkü boyama hazırlıkları için her şeyi taşımamız gerekiyor. Onlara yardım etmek yerine, küçük bölmeli dolapların olduğu duvara gidip onları sökmeye başlıyorum. Boşluğa ihtiyacım var. Fiona ile aramızda mesafeye. Tam bir nefes alabilmek için biraz havaya.

Candice kahve ve sandviçlerle dolu bir tepsiyle geri döndüğünde, Fiona küçük bir inilti çıkarır ve bu ses benim sikimi dikleştirir.

dikkat (yine). Dişlerimi sıkıp, kendimi (yine) toparlayıp, Candice'in uzattığı sıcak kahveyi başımı sallayarak kabul ediyorum.

"Candice, masadan eşyaları çıkarırken dosyalama sistemini fark etmeden edemedim," diyor Fiona, kahvesini yudumlarken. Yine o inlemelerinden birini çıkarıyor ve ben de çekiçle rafa biraz fazla kuvvet uyguluyorum. Sunta raf parçalanıyor, üzerime tahta parçaları yağmur gibi yağıyor.

Bir süre durakladıktan sonra, odanın diğer tarafındaki üç kadına bakmaya cesaret edemedim, Candice konuşur. "Dosyalama sistemimin eksikliğini mi kastediyorsun?"

Fiona gülüyor ve bu da içimi sıkıştırıyor. Bir raf daha havaya uçuyor.

"Hiç dijitale geçmeyi düşündün mü?"

Candice güldü. "Düşündüm mü? Evet, tabii ki. Ama benim gibi teknoloji konusunda zorlanan biri için bunu gerçekten uygulamak zor. Bu kafeyi açmak, yoga stüdyosunu hazırlamak, kızıma bakmak gibi her şeyi yönetmekle birleşince... dosyalama sistemlerini güncellemek listenin en altında yer alıyor."

"Fi bir dahi," diyor Simone. "O, galalardan sessiz müzayedelere kadar topluluk kulübü için tüm büyük bağış toplama etkinliklerini yöneten bir organizasyon kraliçesi. Sana tüm bu konularda yardımcı olabilir, sorun olmaz. Eğer çok yoğunsan, muhtemelen kafeyi de yönetebilir."

Omzumun üzerinden baktığımda, Fiona'nın yanaklarında hafif bir kızarıklık belirdiğini gördüm.

Candice kahvesini yudumlarken başını eğdi. "Evet?" "O

kadar da iyi değilim," dedi Fiona başını sallayarak.

"Hadi ama Fi. Kulüpte yıllık Noel Galası'nı başlattın ve o insanlara günlük işlerinden daha fazla para kazandırdın. Sessiz müzayedeyi hatırlıyor musun? Lakers maçında saha kenarı koltukları 24 saatten az bir sürede bir şekilde ayarladın. Sen o kadar iyisin." Simone Candice'e döner. "O sana yardım edebilir ve bunu seve seve yapar."

Candice'in kaşları havaya kalkar.

Dinlerken, çekicimi rafın başka bir bölümüne götürüyorum. Fiona Heart's Cove'da planladığından daha uzun kalırsa...

Hayır. İlgilenmiyorum. İlgilenemem.

"Yardım etmek ister misin?" diye sorar Candice. "Festival süresince, özellikle de yoga dersleri tamamen doluyken, kafenin işleyişini tek başıma idare edebileceğimden emin değilim. Kafe açmak için gerekli tüm başvuruları ve izinleri tamamladım, ama yardıma ihtiyacım var. Dosyalarımın durumundan da anlaşılacağı gibi."

"Burada sadece iki hafta kalmayı planlamıştık..." Fiona alt dudağını ısırır ve içimi kaplayan sıcaklık daha da artar.

"...ama gerçek bir taahhüdümüz yok," diye bitirir Simone. "Kalmalısın."

"Ne yapmamı istersiniz?" diye sorar Fiona.

"Eğer aşağıdaki kafe projesini devralabilirsen, ben de yoga ile ilgili her şeyi yapmaya zaman ayırabilirim. Fringe Fest sadece bir hafta sürüyor, yani çok uzun süre kalman gerekmeyecek. Bu yıl hiç olmadığı kadar çok rezervasyon aldık ve her şeyi hazırlamak için acele ediyorum. Kahve dükkanını yönetecek biri olması çok yardımcı olur."

"Fi bunu yapabilir," diyor Simone.

Fiona homurdanır. "Daha önce hiç restoran yönetimi yapmadım. Bilemiyorum..."

"Bak, kasabada gerçek bir kahve dükkanı yok. Benim planım burada bir tür merkez oluşturmaktı. Bilirsin, insanlar sabah ilk iş olarak yoga yapar, sonra aşağı inip kahve ve smoothie içerler. Kafamda harika geliyor, ama uygulaması beklediğimden milyon kat daha zor. Her şeyi organize etmek için üç haftamız var, bu çok kısa bir süre ama yapılabilir olmalı. Sana ödeme yapacağım. Belki şehirde alıştığın kadar çok olmayacak ama buradaki masraflarını karşılamaya yetecek kadar olacak. Bu öğleden sonra iş sözleşmelerini hazırlayabiliriz." Omzumun üzerinden baktığımda Candice'in umut dolu bir gülümsemeyle baktığını görüyorum.

Kalbim hızla çarpmaya başlar. Fiona'dan uzak durmam gerektiğini kendime söyleyip duruyorum çünkü onun gideceğini biliyorum ve kimseyle ilişki kurmak istemiyorum, özellikle de vücudum Fiona'ya karşı böyle tepki verirken. Çok karmaşık. Çok fazla duygu.

Ama kalacak olsaydı...

En azından Fringe Festivali bitene kadar burada kalırdı. Dört hafta var. Dört hafta içinde çok şey olabilir.

Omzumun üzerinden baktığımda, Fiona'nın arkadaşıyla göz göze geldiğini görüyorum.

"Kalmalısın," diyor Simone. "İş aradığını söylememiş miydin? Görünüşe göre iş sana kendiliğinden geldi."

"Peki ya..." Fiona bana bakıyor. Kafamı onların konuşmasına çeviriyorum, çekicim başka bir rafın üzerinde duruyor. Boğazını temizliyor. "Kalacak bir yer bulmam gerekecek."

"İstediğin kadar benim evimde kalabilirsin," derim, onlara dönerek. *Oops*. Bunu söylemek istememiştim.

Fiona'nın yanakları yine kızarır. Başını sallar. "Bunu kabul edemem."

"İsrar ediyorum." *Çifte oops*. Kendimi durduramadan sözler ağzımdan dökülüp duruyor.

"Kira ödeyecek," diye Simone araya giriyor, gözlerinde tuhaf bir ışıltı var. "Ödeyecek, değil mi Fi?"

"Bak, kesinlikle olmaz." Başını sallar, sonra bakışlarını bana çevirir. "Kira konusunda değil. Tabii ki kira öderim. Ama Grant'in evinde kalmayacağım."

"O kadar kötü kokuyor muyum?"

Fiona dudaklarını kıvrır, ama başını sallar. "Bize zaten yeterince iyilik yaptın. Başka bir yer bulurum. Eminim otel birkaç hafta içinde tamir edilir."

Hayal kırıklığı midemde guruldiyor ve ben de küçük odalara geri dönüyorum. Kadınlar mobilyaları taşımaya başlarken, ben de geri kalanları çabucak hallediyorum. Yardımcı ellerin de olması sayesinde çok uzun sürmüyor. Candice ve Simone bazı dosyaları aşağı kata taşıırken, Fiona ile aramızdaki mesafeyi kapatıyorum.

"Benim evimde kalabilirsin, Fiona," diyorum, başımı eğip gözlerine bakarak.

O dudağını ısırtıyor ve vücudum daha önce olduğu gibi tepki veriyor. Kot pantolonumun fermuarının hala sağlam olmasına şaşırıyorum. "Bu çok fazla, Grant. Zaten çok nazıksın."

"Önemli değil." Göğsümde çaresiz bir his dolaşıyor. "En seksi erkek statümü korumak için hiçbir şey söylemeyeceğime söz veriyorum."

Fiona gülüyor, sesi göğsümde farkında olmadığım bir düğümü çözüyor. Elini uzatıp pazıma koyuyor ve bir sıcaklık dalgası doğrudan kalbime ulaşıyor. Nazikçe sıkıyor, dokunuşundan sıcaklık yayılıyor. "Düşüneceğim."

Eski yoga bloklarıyla dolu bir kutuyu alıp diğer kadınların peşinden aşağı kata inerken onu izliyorum, o olmadan mekan çok sessiz ve boş kalıyor.

Tıpkı sabah ayrıldıktan sonra evimin hissettirdiği gibi. Tıpkı dün gece yatmaya gittikten sonra verandanın hissettirdiği gibi. Onun yokluğu, ne kadar yalnız olduğumu daha da belirginleştiriyor.

Parmağımı saçlarımın arasından geçiriyorum. Bu kötü. Bu kadın bir şekilde beni etkiledi ve şimdi ona kalacak bir yer teklif etmek için kendimi zorluyorum. Uzun bir nefes verip başımı sallıyorum. Bu ben değilim. Ben tek başıma çalışırım. Ufak tefek işler yapar ve kasabanın kenarında sessizce yaşarım. İstedğim gibi gelip giderim ve hayatıma kimseyi davet etmem.

Özellikle de kadınları.

"O zaman karar verildi!" Candice, Fiona ve Simone'nin ardından yoga stüdyosunun kapısından içeri girerek haykırır. Fiona'yı sıkıca kucaklar. "Bu yıl başıma gelen en güzel şey! Belki de her şeyi halledebilirim." Beni fark edince bana gülümser. "Fiona ve Simone kalıyor!"

"Aslında, geri dönmem gereken sorumluluklarım var," diyor Simone, parmağını havaya kaldırarak. "Fiona tek başına kalacak. Zaten biraz yalnız kalmaya ihtiyacı var."

Fiona alt dudağını ısırırken gözleri benimkilere doğru yükselir. Bir iç çekip omuzlarını silker. "Sonuçta senin evinde kalmam gerekebilir."

"Bu kasabanın tek sorunu, iyi bir kahve dükkanının olmaması," diyor Simone, fincanına uzanıp içindeki son kahveyi içiyor. "Diğer her şey" — parmaklarını dudaklarına götürüp öpüyor — "şef öpücüğü gibi. İnsanlar, manzara, aktiviteler, erkekler..." Bana bakıp göz kırpmıyor.

"Simone!" Fiona gülüyor, boynuna kızarıklık yayılıyor. Gözlerim, sahte bir öfkeyle büzülmüş dudaklarını takip ediyor.

"Bu tam da ihtiyacın olan şey, kızım. Şimdi sana Voldemort'u unutabilmen için çıkacak birini bulmamız gerekiyor, sonra hayatının yeni bir bölümüne hazır olacaksın."

"Voldemort mu?" diye sorar Candice, masayı odanın köşesine sürüklerken.

"Eski kocası."

Candice başını sallar. "Ah. Benim hiç öyle bir şeyim olmadı. Ben şanslı olanlardandım."

"Öyle miydi?" diye sorar Fiona, başını eğerek.

Candice eline bakar, alyansıyla oynar. "Paul bir yıl önce öldü."

"Üzgünüm," diyor Fiona. Simone elini sıkmak için uzanıyor.

Bu kadınlar birbirlerine karşı çok... rahatlar. Birbirlerine destek olduklarını görmek -ki aslında birbirlerini pek tanımıyorlar- beni bir yabancı gibi hissettiriyor. Belki de kendimi izole etmekle, herkesi uzaklaştırmakla hata ettim. Belki de yalnız kalmak, kalbimi ve zihnimi güvende tutmanın en iyi yolu değildir. Fiona ve Simone, Candice'i pek tanımıyorlar, ama nedense üçü de yaşadıkları travmaları konuşabiliyorlar.

Ben mi? Her şeyi içime gömüyorum, görmezden gelirim yardımcı olacağını düşünüyorum. Sylvie'nin bana yaptıklarını konuşmuyorum. Aslında kalp krizimin ve ardından Heart's Cove'a taşınmamın nedenini. Belki de onun yaptıklarını konuşursam, benim yaptıklarımla da yüzleşmek zorunda kalacağım için. Onu tek kelime etmeden benden uzaklaştırdığım için. Farkında bile olmadan onu uzaklaştırmak için yaptığım şeyler için.

Yıkılmış rafları kaldırırken küflü sunta kokusu geliyor burnuma. Kıymık batmaması için bir torbaya koyuyorum. Stüdyonun yenilenmesi için hazırladığım çöp konteynırına götürüyorum. Dışarı çıkınca derin bir nefes alıp yeşil metale yaslanıyorum.

Omzumda bir el belirir, ardından da zaten bağımlısı olduğum tatlı koku gelir. Fiona bana bakar, kaşları çatılmıştır. "Başka bir yer bulacağıma söz veriyorum," der. "Sana yük olmayacağım."

Sözleri göğsümü sıkıştırıyor. Kafamı sallıyorum. "Ne kadar kalmak istersen kal, Fiona."

Fiona kirpiklerinin arasından bana bakarken dudakları gülümsemeye kıvrılır. "Simone haklıydı, biliyor musun? Bu kasabanın tek ihtiyacı güzel bir kahve dükkânı. Belki de bu, güzel bir şeyin başlangıcıdır."

Sabahın ortasında güneşin altında dururken, ışınlar Fiona'nın koyu saçlarını kırmızımsı tellerle parlatıyor, eğilip onu öpmek için kendimi zor tutuyorum. Vücudumun her zerresi ona sarılmak ve onu bana sıkıca çekmek istiyor. Ellerimi onun kıvrımlarında gezdirmek ve gözlerindeki hüznü silmek istiyorum. Ona gerçek bir erkeğin ona nasıl davranabileceğini göstermek istiyorum. Nasıl davranılmayı hak ettiğini.

Ama sadece orada, bir adım uzaklıkta durup birbirimizin gözlerine bakıyoruz. Sözler çıkmıyor. Duvarlarım çok kalın.

Fiona dört ila altı hafta daha kalabilir. Biraz daha takılır, ama ondan sonra? Kalmayacak. Kimse kalmaz.

DOKUZ FIONA

Her akşam içtiğim çayımı içmek için mutfığa gitmeden önce, sarkık popolu eski siyah tek parça mayomu giyip omzuma bir havlu atıyorum. Grant iskeleden bahsetmişti ve yoga yaparak, evi yenileyerek, sanat ve meditasyonla zihnimi genişleterek geçirdiğim bir günün ardından, okyanusa dalmam gerekiyor.

İskele evden görünmüyor, küçük bir tepenin diğer tarafında gizlenmiş. Yolu ağaçlar çevreliyor, ama ağaçların arasında küçük, özel bir plaj var. Mükemmel. Sanki benim zihnimden bu mülkü alıp, benimle tanışmadan önce hayalimdeki evi yaratmış gibi.

Ve suda, sanki bugün benim kadar okyanusa dalmaya ihtiyacı varmış gibi, Grant var. Uzak bir şamandıranın etrafında yüzüyor ve iskeleye doğru geri dönüyor, güçlü vücudu dalgaları kolaylıkla yarıp geçiyor.

İskeleye adımımı attığımda dalgalar kıyıya vuruyor, terliklerim tahtaya çarpıyor. Tuzlu deniz havasını derin bir nefesle içime çekiyorum, iskelenin sonuna kadar yürüyorum, havlumu iskeleye bırakıp terliklerimi çıkarıyorum.

Grant yaklaşıyor ve sonunda başını kaldırıp gözlüklerini çıkarıp alnına koyuyor. "Selam," diyor, nefes nefese.

"Sana katılabilir miyim?"

O, güçlü omuzları suyla ıslanmış halde, rahatlıkla suda duruyor. Sanki "*Gel hadi*" der gibi başını sallıyor.

Ben de tereddüt etmeden suya atıyorum.

Su soğuktu. Ferahlatıcıydı. Kumlu zeminden iterek yüzeye çıktım ve geniş bir gülümsemeye Grant'e döndüm.

Beni izlerken gözleri yumuşar, sonra şamandırayı gösterir. "Bir tur daha atacaktım. Katılmak ister misin?"

"Yarışalım!" Kazanamayacağımı bilerek yola çıkıyorum. Adam benden bir ayak daha uzun ve tamamen kaslı, ama yine de deli gibi yüzüyorum.

Bisiklet hayranı olmayabilirim, ama yüzmeyi severim. Ara sıra başımı kaldırıp, serbest stil yüzerek şamandıraya doğru ilerlerim ve Grant'ten bir saniye önce oraya varırım. Gülerek başımı eğiyorum. "Beni kazanmama izin vermemelisin. Şımartılmaya pek dayanamam."

"Asla," diyor, nefes nefese. "Ama bu benim dördüncü turumdu, yani tam olarak adil sayılmaz."

"Adil miymiş, değil miymiş. Sen yüzücü vücuduna sahip yetişkin bir adamsın."

Gülümseyerek, hiçbir şey söylemeden kafasını tekrar suya daldırıyor ve tekrar iskeleye doğru yüzüyor. Ben gülerek bağırıyorum ve yetişmek için deli gibi yüzüyorum. Geniş avucuyla iskeleye vurduğunda, gülümsemesi her şeyi anlatıyor. "Bu adil mi?"

Tek yapabildiğim gülümsemek, nefesim hızla ve zorlukla geliyor. "O zaman berabere kaldık."

En son ne zaman böyle biriyle yarıştığımı hatırlamıyorum. En son ne zaman sadece *eğlendiğimi* hatırlamıyorum. Son on yılımı, her zaman bir yetişkin gibi davranmaya çalışarak geçirmişim gibi geliyor. Etkinliklere gidip, etkilemem gereken insanlarla küçük sohbetler yapıyordum.

İçimdeki enerji, iskeleye elimi koyup ayaklarımla hafifçe suya vurarak kendimi suda tutarken kabarcıklar halinde yükseliyor. Dudaklarım gülümsemeye çekiliyor ve mutlu bir iç çekişle nefes veriyorum. "Tekrar teşekkürler, Grant."

"Ne için?"

"Beni davet ettiğin için. Evinde kalmama izin verdiğin için. Mükemmel bir evin olduğu ve beni rahat hissettirdiğin için."

O başını sallar. "Önemli değil." Grant hızlı bir hareketle sudan çıkar. İskele başımın üstüne kadar yüksek ve Grant hiç çaba harcamadan kendini yukarı çeker. Sudan, onun dik duruşunu ve ıslak saçlarını avuçlarıyla okşamasını izlerim, güneş ışığı vücudundan akan su damlalarında parıldar. Damlalar uçuşurken başını sallar, elleriyle sert göğsünü ve karın kaslarını okşayarak suyun çoğunu siler.

Şovu izlerken tüm düşüncelerim kafamdan uçup gidiyor. Yüzme şortunun bel kısmını düzeltirken kasları geriliyor ve kasılıyor, ağzım kuruyor.

Uzakta bir tekne gürültüyle geçiyor, ama ben onu zar zor duyuyorum. Tüm dikkatim o muhteşem erkek vücudunda.

Yüzüme bir dalga çarptığında ve ağzım tuzlu suyla dolduğunda çenemin açık kaldığını fark ediyorum. Sıçrayarak iskeleden bırakıyorum ve çoğunlukla şaşkınlıktan biraz su sıçratıyorum. Ellerim iskeleye tekrar tutunmaya çalışıyor ama sadece havayı yakalıyorum. Başka bir dalga bana çarpıyor — o lanet teknenin bıraktığı dalga.

Sonra bir sıçrama ve sıcak bir vücut benimkine yapışır. Grant kolunu sırtıma dolayarak göğsünü göğsüme yapıştırır, sonra elini popoma kaydırır ve beni sudan çıkarır.

İskelenin kenarına beceriksizce bir *hamle* ile inerim ve Grant'in elini popoma koyarak kendimi tamamen yukarı çekmesini sağlarım. Yuvarlanarak, Grant'in bir kez daha sudan çıkıp yanıma diz çökerek elini yanağıma koyduğunu görürüm.

"İyi misin?"

"İyiyim," diyorum, yüzüm kızararak. "İyiyim." Dirseklerimin üzerine yaslanıp başımı sallıyorum. "Gömleksiz bu kadar yakışıklı olmasaydın, o dalgaya hazırlıklı olurdu."

Grant beni duymamış gibi görünüyor. Tekneye bakıp kaşlarını çatıyor, sonra bakışlarını iskeleye çeviriyor. "Bir buçuk yıldır merdiven takmak istiyordum, ama benden başka kimse iskeleyi kullanmıyor."

"Sorun yok, gerçekten." Karnımın üzerine dönüp dört ayak üstüne çöküyorum ve sonunda ayağa kalkıyorum. *Çok akıllıca, Fiona. Gerçekten çok akıllıca.* Havluyu kendime sarıp sandaletlerimi giyiyorum, ama Grant'in bana baktığını fark ediyorum. "Çay saati mi?" diye soruyorum umutla, sırf onun yoğun bakışlarını yüzümden çekmek için.

Grant başını sallar ve elini sallar. Açık hava duşunun yanında durur. Yüksekte duran bir musluktan ve onu çevreleyen eğimli, üç duvarlı bir kulübeden ibarettir. Yanından geçerken, Grant'in mayosunu indirirken poposunu görürüm.

Yanaklarım o kadar sıcak ki yanacak gibi. Suyun kapandığını duyana kadar yüzümü çeviriyorum ve Grant'in ayak sesleri onun yanıma geldiğini gösteriyor. Gözlerim, kalçalarının üzerinde tuttuğu havluya kayıyor, diğer elinde ıslak bir mayo var.

Tanrım, gömleksiz yakışıklılar, üzerinde sadece bir havlu var.

Eve doğru yürürken adımlarım titriyor ve duş almaktan bahsederek mırıldanıyorum, sonra da yukarı koşuyorum. Sonunda sakinleşip kendimi toparlayıp giyinip aşağı indiğimde, o çoktan çayı hazırlamış ve beni bekliyor.

Cennetteyim.

Verandada sessizce çayımızı içip gün batımını izliyoruz, ikimiz de yüzmemizden bahsetmiyoruz.

Ertesi gün, Simone ile daha fazla yoga, meditasyon ve kaliteli zaman geçirdikten sonra, akşam yemeğinden önce kendimi yine iskelede buluyorum. İskelenin kenarına asılı yepyeni bir galvanizli metal merdiven, onu yapıya sabitleyen yeni vidalar ve tahta parçaları gördüğümde dudaklarım gülümsüyor.

Bunu benim için yaptı. Bu düşünce aklımdan geçerken midem sıkışır. John benim için *hiç* böyle şeyler yapmazdı. Nadiren benim güvenliğimi, hobilerimi veya... aslında hiçbir şeyi düşünürdü. Sürekli çalışır ve beni hiç hoşlanmadığım sıkıcı etkinliklere sürüklerdi.

Yalnız başıma yüzüyorum, şamandıraya kadar iki tur gidip geri dönüyorum, sonra yeni merdiveni kullanarak kendimi dışarı çekiyorum, tüm bu süre boyunca gülümsüyorum.

"Beğendin mi?" Grant, batmakta olan güneşten gözlerini koruyarak tepenin üstünden sesleniyor.

"Harika."

"Bir yarış daha yapabilir miyiz, yoksa bu sefer adil olmayacağından mı endişeleniyorsun?" Yaklaşırken gülümsemesi genişliyor, geniş vücudu güç ve zarafetle doludur. İskelenin başında buluşuyoruz, o kumda, ben ahşapta.

Midem sıkışır, uyluklarım birbirine yapışır. O yaklaştığında, nefes almak zorlaşır sanki. Yine gömleksizdir, göğsü parmak uçlarımla okşamamı istercesine. Ellerimi yumruk yapar ve başımı sallarım. "Simone ile şehirde akşam yemeği randevum var. Belki yarın."

Grant'in bakışları dudaklarıma kayıyor, sonra tekrar gözlerime dönüyor. Yüzündeki ifadeyi okuyamıyorum, ama mavi-gri irislerinde bir sıcaklık görüyorum. Birkaç uzun dakika boyunca bir adım uzaklıkta duruyoruz ve ben merak ediyorum...

mesafeyi kapatırsam ne olurdu. Yumruklarımı açıp ona dokunma isteğine kapılırsam ne olurdu?

Hayır. Henüz çok erken. Başka birini keşfetmekle meşgul olursam kendimi bulamam.

Solumdan gelen bir ses beni irkiltir. Ağaçların kenarında, sahile sarkan bir çalı şiddetle hışırdar. Dallar sallanır ve sanki kocaman bir hayvan atlamak üzereymiş gibi büyük bir çatırtı duyulur.

Grant bana doğru bir adım attı, elini belime doladı ve beni arkasına itti. Vücudu hareketsiz kaldı, her kasında gerginlik vardı.

Onun sırtına bakıyorum, yüzüm o muhteşem vücuttan bir santim uzakta. Onu yalarsam fark eder mi?

Grant'in gözleri ağaçları tararken, eli belimden aşağı kayıyor ve ayaklarını genişletiyor. Dokunuşu belimde sıcak ve sabit. Vücudunun her bir çizgisi saldırıya hazır. Korumaya hazır. Orada dururken, şimdiye kadar gördüğüm en güzel erkeğe bu kadar yakinken, şu anda beni korumak için her şeyi yapacağını bilerek, karnımın içi sıcaklık ile doluyor.

Kalbim çarparken, geniş omzunun üzerinden hışırdayan ağaçlara bakıyorum.

Bir sincap atlayarak bir ağaç gövdesine zıplar ve yaprakların arasında kaybolur.

Grant uzaklaşıp bana bakarken gerginliği kaybolur, etkilenmemiş gibidir.

Elimi ağzıma kapatıp gülüyorum. Grant'in dudakları seğiriyor, ama sadece başını sallıyor. Kendimi durduramadan, elimi uzatıp göğsüne dokunuyorum. Beklediğim gibi sıcak ve sert. Yanaklarım yanıyor, ama sesimi rahat ve alaycı tutmayı başarıyorum. "En azından sen harekete hazırdın."

"Bir dağ aslanı ya da en azından bir rakun bekliyordum. Kuduz olabilirdi." Ağaçlara somurtarak bakar.

"Hayır. Sadece Alvin." Hala kıkırdayarak Grant'in yanından geçip tepeye doğru yürümeye başlıyorum, sırf nefes alabilmek için. Ona bu kadar yakın olmak... çok zor. O güç, seks ve feromonlarla dolu, ben ise sadece benim. Kendimi toparlamak için biraz zamana ihtiyacım var.

"Yarın aynı saatte?" diye soruyor. "Yarışalım."

Omzumun üzerinden bakıp gülümsüyorum. "Kaçırmam."

Sonunda yukarı çıkıp banyoya girip duş almak için kendimi kilitlediğimde, dudağımı ısırp gözlerimi kapatıyorum ve elim bacaklarımın arasına kayıyor. Onunla yatmak kötü bir fikir olur, özellikle de şehirde kalacaksam. Başkalarına bir şey vermeden önce kendime odaklanmam gerektiğini biliyorum, ama bu hayal gücümü serbest bırakamayacağım anlamına gelmez, değil mi?

ON FIONA

BİR HAFTADAN AZ BİR SÜRE İÇİNDE, sadece bir bakışıyla vücudumu Noel ağacı gibi aydınlatan bir adamla tanıştım, hayalimdeki eve taşındım ve sabırsızlıkla başlamayı beklediğim bir iş buldum. Ayrıca, yıllardır tanıdığım Los Angeles'taki insanlardan daha çok arkadaş gibi hissettiğim yarım düzine yerliyle tanıştım.

Kısacası, rüya görüyorum. Bu gerçek hayat değil.

Simone, seramik dersine gitmek için otele doğru yol alırken sohbet ediyor, ben ise çoğunlukla ayakta durmaya çalışıyorum. Düşüncelerim Grant'e geri dönüyor. Her zaman Grant'e.

Otel lobisindeyken, resepsiyon masasının arkasında Dorothy'yi görüyorum. Büyük altın halka küpeler takmış ve bol bir boho etek ile köylü bluzu giymiş.

İkimize geniş bir gülümsemeyle bakar. "Fiona! Duyduğuma göre beklediğinden daha uzun kalacaksın. Müteahhitlerden haber aldık, odan dört hafta içinde tamir edilecek, yani Grant'le o kadar süre kalmaya dayanabilirsen, burada bir yerin hazır olacak."

Simone gülümser ve kolunu koluma takar. "Bu şehri seviyorum."

Margaret, iyi dikilmiş bir pantolon takım ve her zamanki inci kolyesiyle köşeyi döner. Beyaz saçları ensesinde düzgün bir topuz haline getirilmiştir. Ben resepsiyon masasına yaslanırken, o nazik bir ev sahibi gibi bizi selamlar. "Yerleşmeniz uzun sürmedi," der Margaret nazik bir gülümsemeyle.

Omuz silkiyorum. "Hepiniz bunu kolaylaştırdınız, ancak kafe yönetimi konusunda biraz gerginim. Bu tür bir işte pek tecrübem yok ve bu kadar radikal bir başlangıç yapmak için biraz geç kalmış gibi hissediyorum."

Margaret elini sallayarak endişelerimi giderir. "Dorothy ve ben elli yaşına geldiğimizde bu oteli satın aldık. Aradan yirmi yıldan fazla zaman geçti ve bunlar hayatımın en güzel yılları oldu. Asla geç değildir."

"Otelı satın almaya ne sizi yönlendirdi?"

"Gazetede gördüğümüz bir ilan." Dorothy gülüyor. "Otelin satılık olduğu haberini gördük ve ikimiz de gençken burada geçirdiğimiz güzel anıları hatırladık. Marge'ın kocası yeni vefat etmişti, zavallı kadın, ben de her zaman gururlu bir bekar kadın oldum. Bir şekilde onu denemeye ikna ettim."

"Çaresiz durumdayken beni yakaladın," diye söylenir Marge, ama yüzünde hafif bir gülümseme vardır.

Bakışlarımı kız kardeşine çeviriyorum. "Sana bir şey sorabilir miyim, Dorothy?"

"Sor."

"Agnes sana ne yaptı?" diye soruyorum. "Neden kavga ettiniz?" Margaret donup kalır ve gözlerini kız kardeşine çevirir.

Dorothy kaşlarını çatıyor. "Bana ne yaptı?" diye öfkeyle soruyor, sonra sanki bu her şeyi açıklığa kavuşturacakmış gibi farklı kelimeleri vurgulayarak soruyu tekrarlamaya başlıyor. "Bana ne *yaptı*? *Bana* ne yaptı? *Ne* yaptı..."

"Onun ahududu çalılarına işedin, Dorothy," der Margaret, masadaki kağıt yığını düzeltirken. "Tamamen masum olduğunu iddia edemezsin."

"Öncelikle," Dorothy parmağını kaldırarak, "idrar harika bir gübre ve o yıl önceki hasatlardan daha fazla çilek topladı mı, topladı mı?" Masayı düzenlemeye devam eden kız kardeşine sert bir bakış atar. "İkincisi, bunu o başlattı! Aramızda bir şey olduğunu *bildiği* halde, zalimliğiyle William'ı kasabadan kaçırdı. Sanırım erkek arkadaşım olduğu için kıskançlık duyuyordu."

"Sonra onun kitabevine bir yıldızlı yorum yazdın ve ona kindar cadaloz dedin," diye devam eder Margaret, kız kardeşi hiçbir şey söylememiş gibi.

"Doğruysa iftira sayılmaz. Kitabevine gelenlere bizim evimizde tahtakuruları olduğunu söyledi!"

"Sordum için özür dilerim," diye mırıldanıyorum, Simone'a bakarak. En iyi arkadaşım gülmemeye çalışmaktan yüzü kızarmış.

"Ben de," diye cevaplar Margaret. "Çömlek dersinizin tadını çıkarın, bayanlar. Grant'e selamlarımı iletin."

Bir saat boyunca şekilsiz bir kase yaptıktan sonra, Simone kolunu koluma takarak dışarı çıktık, popomuzu inciten aletler

—yani bisikletler—bıraktığımız yerde bizi bekliyor. "Bu, beklediğimden daha iyi gidiyor," diye iç geçiriyor. "Keşke gitmek zorunda olmasaydım."

"Kalmanın iyi bir fikir olduğuna emin misin?" diye soruyorum, bisikletimin yanında durarak. Ellerimle bir şeyler yapmak için frenlere basıyorum, dudağımı ısırıyorum. "Belki de seninle birlikte Los Angeles'a dönmeliyim. Candice'i tanımıyorum bile, ama önümüzdeki ay onunla çalışmam mı gerekiyor? Yarım kalmış bir kafe projesini devralıp, üç hafta içinde bir şekilde işler hale getirmem ve sonra da Fringe Fest boyunca yönetmem mi gerekiyor? Bu, Heart's Cove'da yılın en büyük etkinliği. Herkes öyle diyor."

"Öncelikle, uyurken bile bir kahve dükkanı işletebilirsin. Birkaç yıl önce iki haftalık golf turnuvasını planladığın zamanı hatırlıyor musun? Tüm catering şirketlerini organize etmek, tee zamanlarını ayarlamak, profesyonel mağazayı işletmek, sponsorları ayarlamak zorundaydın. Tek bir kafe ise çocuk oyuncağı olacak."

"Doğru, ama..."

"Ama yok." Simone bisikletinin kickstandını iterek bana gülümsedi. gülümsedi.

"Bana çok güveniyorsun galiba."

"Sadece senin kendine güvenmen gerektiği kadar." Bacağını Bisikletinin üzerinden bacağını geçirip bana bekleyişle bakar. "Ne?"

Ağırlığımı bir ayağımdan diğerine veriyorum. "Sadece... Grant'le kalmamın doğru olup olmadığından emin değilim."

Kaşları yukarı kalktı. "Neden? Kasabanın yakışıklısıyla ucuz bir konaklama bana o kadar da kötü gelmiyor."

"Bana buraya taşınmadan önce avukat olduğunu söyledi."

Simone yavaşça başını sallar, bakışları donuk, bekliyor. "Ve bu, onunla kalmanı engelliyor çünkü..."

"Sence de biraz... *samimi* değil mi? O güzel mülkte baş başa kalmak... okyanus... gün batımları... *baş başa*," diye tekrarlarım.

"Hala sorunu bulmaya çalışıyorum." Simone başını sallayarak gülümsedi. "Rahatla, Fi. Bu yeni bir başlangıç. Eğer seksi biriyle yatmaya hazır değilsen, yatma. Ama ben senin yerinde olsam..."

"Sen değilsin."

"Onu bir ağaç gibi tırmanırdım. Bisiklet gibi sürerdim. Davul gibi vururdum. Lolipop gibi yalardım."

"Bu sözleri önceden mi hazırladın, yoksa...?" "Onu kano gibi kürekle."

Bu beni güldürdü. Hazır olmadığımı söylemek için ağzımı açtım, ama o his hala içimde, derimin altında. İçimde bir baskı oluşuyor, serbest bırakılmaya ihtiyaç duyuyor. İlle de cinsel bir serbest bırakılma değil, sadece... Sadece *serbest bırakılmaya* ihtiyacım var. Özgür olmaya. Hayatımda eski kocamdan korkmadan ya da hayatımın önümden geçip gittiğini hissetmeden bir şeyler yapmaya.

Simone sırtarak başını yola doğru çevirir. "Hadi ama. Bir hafta kadar daha birlikteyiz ve sen o güzel, romantik sahil evindeyken sana eşlik edebilirim. Ondan sonra kendi başınasın, kızım."

"Hatırlatma," diye söylenirim, sonra ağrıyan popom koltuğa çarptığında yüzümü buruşturarak bisikletime atlarım. Taze gece havasında eve doğru pedal çeviririz ve içimden bir ses bunun hiç de kötü bir fikir olmadığını söyler.

Otel bana oda ayırmıncaya kadar Grant'in yanında kalabilirim. Candice ve Jen ile meşgul olacağım, Grant da muhtemelen meşgul olacaktır. Birbirimizin yoluna çıkmayız ve bir süreliğine gerçekten bir amacım olabilir.

Simone haklı. Bu işlerde iyiyimdir: organize etmek, yönetmek, yönlendirmek. Kendi projem olacağı düşüncesi midemde heyecan uyandırıyor. Bu, John'un golf kulübü, arkadaşının bağış toplama etkinliği veya şirketinin galası değil.

Bu *benim*. Bu kafe Fringe Festivali için açık olacak ve daha önce planladığım şık, sıkıcı etkinliklere hiç benzemiyor.

Grant'le kalıp kalmayacağıma emin olmasam da, ona olan çekiciliğime direnme yeteneğimden emin olmasam da, yine de büyük bir şey başlatma hissinden kurtulamıyorum. Tüm evliliğim kendimi ikinci plana atmak üzerine kuruluydu. John'un karnının doyduğundan ve mutlu olduğundan emin olmak üzerine. Kendi kariyerimi düşünmeden önce onun kariyerini desteklemek üzerine. Sonra da kariyer ihtiyacımın hiç de önemli olmadığına karar vermek üzerine.

Ama o burada değil.

Açılmayı bekleyen bir kahve dükkanı ve üzerinde yeni evrak düzenlemesi gereken bir yoga stüdyosu var. Her ikisine de yardımcı olacak becerilere sahibim. İkisini de yapabilirim ve iyi bir iş çıkarabilirim. Dorothy'nin Agnes hakkında şikayetlerini dinleyebilirim ve hayalimdeki mutfakta kahvaltı hazırlayabilirim. Grant nerede olursa olsun ona gizlice bakabilirim ve okyanustan gelen taze, tuzlu havayı içime çekebilirim.

Yaşayabilirim. Sadece birkaç hafta olsa bile. Ve daha uzun kalmaya karar verirsem
—Candice isterse—kalacağım.

Mutlu olmak için kimseyi kano gibi kürek çekmememe gerek yok. Beni destekleyecek bir erkeğe ihtiyacım yok. Hayatımı yaşayabilir, bağımsız olabilir ve kendimden başka kimseye güvenmeyebilirim. Ve Grant ile işler ilerlerse, kim bilir? Belki daha fazlasına hazır olmasam bile fiziksel yakınlık bulabilirim.

Simone gittikten sonra da burada kalabilirim. Uzun zamandır ilk kez bu düşünce beni korkutmuyor. Bunu tek başıma yapabilirim. Her şeyi yapabilirim.

En kötü ne olabilir ki? İşler yolunda gitmezse, bir ay sonra Los Angeles'a geri döner ve her şeyi geride bırakırım. Kolay.

ON BİR SIMONE

GÜNLER BİRBİRİNİN İÇİNE AKIYOR. Fiona ile vakit geçirmek, onun kendine gelmesini görmek çok güzel. Fringe Fest için Candice'in kafesini yönetmeyi kabul ettikten sonra, gözlerinde uzun yıllardır görmediğim bir ışıltı görüyorum. Bütün yol boyunca bana karşı çıkmasına rağmen, onu bu tatile sürüklediğim için kendimi tebrik etmek istiyorum.

Heart's Cove'da on gündür kalıyoruz ve maddi sıkıntılarımla olmasına rağmen, daha rahat hissettiğimi itiraf etmeliyim. Ben bile buradan ayrılmak istemiyorum, ama gerçek hayata, ipoteklere ve faturalara geri dönmem gerektiğini biliyorum...

Eski kocalardan gelen mesajlar.

Bu sabah telefonum yine çaldı. Görünüşe göre El Bastardo, ilk aramama cevap vermediğimde mesajımı almamış. Bu seferki mesajı şüpheli bir şekilde yalvarıyor gibiydi. *Lütfen, yazmıştı. Seninle buluşmak istiyorum. Seni yemeğe çıkarmama izin ver.*

Belki de Grant'e benzeyen ateşli bir erkeğin yanında geçirdiğim onca zaman beynimi karıştırıyor, çünkü bunu gerçekten düşünüyorum. Zayıf, zayıf kadın. Eski kocamla buluşmaktan iyi bir şey çıkmaz, ama mesajlarını görmezden gelmek gittikçe zorlaşıyor.

Onuncu günümüzün akşamı, Fiona'yı evin en sevdiği yeri olan muhteşem mutfakta bırakıp sahile doğru yürüyüşe çıkıyorum. Grant'in mülkü okyanusa kadar uzanıyor ve özel plajından küçük bir iskele çıkıntı yapıyor. Kıyı boyunca yürüyorum, ayakkabılarımı çıkarıp ayak parmaklarımı kuma gömüyorum, sonra tekrar giyip kayalıkların üzerinden tırmanarak yürüyüşüme devam ediyorum.

Akşam yürüyüşleri benim rutinim haline geldi ve sanat dersleri veya meditasyon seanslarından daha çok, zihnimdeki enkazı temizlememe yardımcı olduklarını düşünüyorum. Üç gün sonra Los Angeles'a geri döneceğim ve

Evimi satılık çıkaracağım. Satıştan elde ettiğim parayla bir ev kiralayacağım, daha güvenilir bir araba alacağım ve serbest işimi tekrar geçinebileceğim bir düzeye getirmek için çalışacağım. Yeni müşteriler aramaya yeterince zaman ayırmadım, ama daha fazla maddi desteğim olursa bunu yapabileceğim. Ben mücadeleci, becerikli ve istediği her şeyi yapabilen sert bir kadınıam.

Dalgalar kıyıya vururken martılar başımın üzerinde ciyaklıyor ve kendimi tanıdık bir yöne doğru yürürken buluyorum. Belki de akşam yürüyüşlerimin bir kısmı, huysuz bir canavar gibi bir adam tarafından motive ediliyordu — kafama balta atacağını düşünmenin heyecanı muhtemelen benim kırık, mazoşist yanlarıma hitap ediyordu — ama burada olduğumuz on gün boyunca Wesley'den hiçbir iz görmedim.

Bugüne kadar.

Kıyıdaki bir virajı döndüğümde onu görüyorum, dizlerine kadar dalgaların içinde, eski bir kayığı kendi iskelesine bağlıyor. Gömleğinin kumaşı geniş omuzlarında geriliyor. Vücudu, buraya dönmeden önce ne iş yaptığını merak etmeme neden oluyor. Böyle kaslar yıllar içinde şekillenir.

Yaklaştığımda gözlerini kaldırıyor, dudakları hoşnutsuzlukla büzülüyor.

"Ben de seni gördüğüme sevindim," diyorum, ellerimi belime koyarak.

O dikilirken güneş ışığı saçlarında altın rengi parıltıyor, tişörtünün alt kısmı, ilk gördüğümde beri bir iki kez rüyamda görmüş olabileceğim o oyulmuş kaslara yapışıyor. En azından bugün tişört giyiyor. Bu, mantıklı düşünmeyi kolaylaştırıyor.

"Yine mi kaybettin?" Wesley homurdanarak küçük teknesini iskeleye bağlar.

"En azından geçen seferki buluşmamızda huysuzluğunu taklit etmiyordun." İskeleye bir adım atıyorum. "Dürüst birisin. Gördüğün neyse o." Ona parmak silahı yapıyorum, çünkü tam bir salakım. Bir şekilde, farkına varmadan iskeleye kadar yürümüşüm. Hain ayaklar.

Benim duyamadığım bir şey mırıldanıyor, sonra kendini tahta çitalara çekiyor. Ne kadar uzun olduğunu, beni ne kadar gölgede bıraktığını unutmuşum. Yeşil gözleri bana bakarken neredeyse siyah görünüyor ve

içimde hoşuma giden bir gerginlik yaratıyor. "Burada olmanın bir nedeni var mı?"

"Yok. Los Angeles'ta beni bekleyenleri hatırlamak için günlük pislik dozumu alayım dedim."

Burun deliklerinden bir nefes çıkar ve dudaklarının yukarı doğru kıvrıldığını görürüm. Bu bir gamze mi? Tanrım, bu adamın gamzeleri varsa, hemen şimdi uzanıp ölebilirim. Ancak, gülümsemesinin izleri bir anda kaybolur ve ben gözlerimi ufka doğru kaydırırım.

"Ailenizi duydum," diyorum sonunda, Wesley'in teknedeki her şeyi sabitleyip omzuna bir çanta attığını izlerken. "Üzgünüm."

"Senin suçun değil."

"Fiona, arkadaşım, Candice ile birlikte Fringe Festivali'ne yetiştirmek için şehirde bir kafe açıyor. Candice, yıl boyunca izin aldığını söyledi, bu yüzden festivalden sonra kafeyi kapatacaklar mı emin değilim." Ayakkabım, iskelenin yıpranmış gri ahşap zemininde sürtünüyor.

Gözleri benimkilere kayıyor. Tek cevap olarak bir homurtu duyuyorum.

"Eski kafenin sahibi senin ailen değil miydi? Herkes onların ne kadar harika insanlar olduğunu konuşuyor."

Yine bir homurtu.

"Neyse, sadece bilmek istersin diye düşündüm." "Birinin kafe açması neden umurumda olsun ki?"

Kalbim sıkışıyor, yanaklarımdan sıcaklık yayılıyor. Omuz silkiyorum ve iç çekiyorum. "Senin yerinde olsam bilmek isterdim," diyorum. "Fringe Fest için geçici olarak yardım ettiğini söylüyor ama... Bilemiyorum. Sanırım kalmak istiyor. Burada daha mutlu görünüyor."

"Onun için iyi."

Ona son bir kez bakıp, arkamı dönüyorum.

Wesley'in sesini duyduğumda neredeyse köşeyi dönmek üzereydim. Ağaçların kenarında, bana doğru yarı dönmüş duruyordu, sanki tek istediği uzaklaşmakmış gibi ama kendini durmaya zorlamış gibiydi. Gözleri kararmış, benimkilere sabitlenmişti. "Teşekkürler Simone. Bana söylediğin için." Keskin bir baş sallamayla, sessiz adımlarla ağaçların sığınağına doğru yürüdü.

Birkaç saniye orada durdum. Neyi beklediğimi bilmiyordum.

Ancak bir Şey dikkatimi çekti: O benim adımı hatırlıyordu. Onun o sert, kalın sesiyle adımı söylediğini duyduğumda nasıl hissettiğimi itiraf etmek istemiyorum. Bu konuyu fazla uzatmamak en iyisi.

Geldiğim yoldan geri dönüyorum, kaybolmamak için sahil Őeridine sadık kalarak, pencerelerinden ışık sızan büyük, güzel çiftlik evine doğru ilerliyorum. En iyi arkadaşımı mutfakta gülümserken buluyorum — gülümsüyor — ve onun Şarap teklifini kabul ediyorum.

Bir parçam gitmemek istiyor.

Mesajlarıma cevap vermiyorum.

ON İKİ FIONA

SİMONE'NİN kasabada geçirdiği son gününde, çim biçme makinesinin sesiyle uyanır ve merdivenlerden aşağı inerim. Simone mutfakta bir fincan kahve tutmaktadır.

Bana da bir fincan kahve doldurduktan sonra, sinirli bir şekilde başını pencereye doğru çevirdi. "Neden erkekler yaşlandıkça daha saygın görünürken, kadınlar görünmez oluyor? Bu adil değil. Bu adam çim biçme makinesi reklamında oynamalı."

Onun bakışını takip ederek, Grant'in çim biçme makinesini ittiğini, terin omuzlarının arasındaki boşluğu ıslatmaya başladığını gördüm. Çimlerin ortasında durdu, başının arkasına uzanıp gömleğinin yakasını yumruğuyla kavradı, sonra tek hareketle çıkardı.

Sabahın erken saatlerinde ışıktaki parıltıya kaslarını izlerken, ağızım açık kalır, çenemden güzel ahşap zemine salya damlar.

"Bence o adamda M.M.S. var," diyor Simone.

"M.M.S. mi?"

"Matthew McConaughey Sendromu. Belirtileri arasında gömleğini üstünde tutamamak var."

Onun yaramaz gülümsemesi beni güldürüyor. Omuz silkiyorum. "Şikayet etmiyorum."

"Yeehaw." Gözleri parıldayarak, kupa fincanını dudaklarına götürür ve kaşlarını oynatır. "Söylediğimi hatırlıyor musun?"

"İnekler eve dönene kadar," diye cevap veriyorum, gözlerimi devirerek. "Bir şey, bir şey, kano. Nasıl unutabilirim ki?"

"Burada en az üç, dört hafta daha kalacaksın, Fi. Fringe Festivali iki hafta sonra, değil mi?" Ben başımı sallıyorum ve o devam ediyor: "Tamam, yani en az dört, belki beş hafta burada kalacaksın. Eğer kafeyi yönetmek için kalmaya karar verirsen, ki Candice'in senden bunu isteyeceğini hissediyorum, burada aylarca kalabilirsin. Deneme sürüşü yapmak için fazlasıyla yeterli bir süre."

"Ya istemiyorsam?"

"Neyi istemezsin? O adamın sert, nasırlı ellerini vücudunun her yerinde hissetmeyi mi?"

Kızarak kahvemi yudumladım. "Hayır. Yani... ya hazır değilsem? Ona bir bak, sonra bana bak. Nasıl yapabilirim ki..." İç geçirdim. "Yoga derslerindeki kadınları gördün. Kasabada sanatla uğraşan diğer kadınları. Artık yirmi beş yaşında değilim."

"Hayır. Kırk beş yaşındasın, bu da onun dikkatini çekecek bir görünüşün olduğu gibi, ilgisini çekecek bilgelik ve zekaya da sahip olduğun anlamına geliyor."

"Tüm varlığımın, bir erkeğin beni ilginç bulup bulmaması etrafında dönmesini istemiyorum."

"İyi. Öyle olmamalı. Ama Bayan Fifi" —benim kasıklarımı işaret ediyor — "aynı fikirde olmayabilir."

"Bayan Fifi'nin oy hakkı yok."

Simone kaşlarını kaldırır. "Bundan emin misin? Çünkü o çim biçme makinesine baktığın gözlerinden anladığım kadarıyla, Bayan Fifi ne istediğini *çok iyi* biliyor ve büyük planlar yapıyor gibi görünüyor."

"Bayan Fifi kim?" diye derin bir ses arkamdan duyulur. "Ve neden çim biçme makinemle ilgileniyor?"

Simone arkamda kıkırdarak gülerken, ben kızarak bağırırım. Elini omzuma koyar ve başını arkama saklayarak gülmekten titrer. Kahve makinesine el sallarken anlamsız sözler mırıldanırım, gözlerim Grant'in göğüs kaslarına, sonra karın kaslarına ve sonunda yavaşça yüzüne kayar.

Bayan Fifi şu anda kendini yüksek sesle ve net bir şekilde duyuruyor.

Grant'in yüzünde tuhaf bir ifade belirir, ama hiçbir şey söylemez. Yaklaşır, o kadar yaklaşır ki, terini, çim kokusunu, toprağı ve erkekliğini koklayabilirim, ve kendine bir fincan kahve doldurur.

"Bu kasabayı özleyeceğim." Simone iç geçirir.

"Şimdiden gidiyor musun?" Grant bir yudum alır ve birdenbire dudaklarının fincanın etrafındaki hareketi, parmaklarının kıvrılması, yutkundığında boğazının hareket etmesi beni büyülemiştir.

Başım dönüyor, tezgaha yaslanıyorum.

En az dört hafta daha.

"Fi'yi yuvadan çıkarma vaktim geldi," diyor Simone, bana binlerce şey anlatan bir bakış atıyor ve terli kovboyların görüntüleri aklıma geliyor. "Kanatlarını açıp uçma vaktidir."

"Onu yakalamak için burada olacağım," diye cevaplar Grant gülümseyerek. "Ama her zaman kendinden üçüncü şahıs olarak bahsederse, işler biraz karışabilir. Bayan Fifi?"

"Oh, hayır, o Los Angeles'taki arkadaşımız Fifi'ydi. O... utangaçtır." Gözlerimi sıkıca kapatarak utançtan kıvranıyorum.

"Sizinle seyahate çıkmak istemedi mi?"

"Hayır, çok uzun zamandır seyahate çıkmadı," Simone, gözlerinde sahte bir üzüntüyle başını sallayarak diyor. "Çok uzun zamandır. Üniversitede çok eğlenceli biriydi, ama bilirsin. Hayat oldu. Uzun zamandır eski Fifi'yi dışarı çıkarmaya çalışıyorum, ama o sadece evde kilitli kalmak istiyor. Yalnız. Karanlıkta."

"Görünüşe göre Bayan Fifi'yi saklandığı yerden çıkarmak gerekiyor," diyor Grant, kahve fincanını doldururken. "Keyfini çıkarmaya hazır kocaman bir dünya var."

"Ben de ona bunu anlatmaya çalışıyorum," diyor Simone, Grant'in koluna hafifçe vurarak bana tehlikeli ve yaramaz bir bakış atıyor. Bu güzel mutfakta, yerin altından bir delik açılıp beni yutmasını diliyorum. En iyi arkadaşım ve yeni seksi ev arkadaşımın vajinamın dışarı çıkıp oynaması gerektiği hakkında bir dakika daha konuşmalarını dinlemek zorunda kalırsam, kendiliğinden alev alabilirim.

Neyse ki, kapı zili çalıyor. Ben uzun bir nefes alırken, Grant ön kapıya doğru yürüyor.

Simone kıkırdar.

"Sen bir baş belasısın," diyorum. "Gittiğine sevindim." "Kötü olma." Dudaklarını büzüyor.

Koridordan sesler geliyor ve Grant, Candice ve Jen'i de yanına alarak geri dönüyor. Candice, kocaman klasörlerle dolu bir kutu taşıyor ve Jen'in koltuğunun altında bir dosya var.

"Sanat kampı bittiğine göre artık başlayabiliriz diye düşündüm," diyor Candice, kutuyu adaya bırakarak. "Fringe Fest'e iki haftadan az bir süre kaldı, bu yüzden şimdilik kafeye odaklansak iyi olur

. Her şeyi hallettikten sonra, ben de yoga stüdyosunu hazırlamaya odaklanabilirim. Belki dosyalama sistemimi de düzenleyebilirim." Gülümsüyor.

"Dosyalama sistemin mi var?" diye sorar Jen. Ben gülerim, Jen ise şaşkın bir şekilde bana bakar. Oh. Şaka yapmıyormuş.

"Boyama bitti, ama masaları kurup her şeyi temizlememiz gerekiyor. Açılmadan önce sağlık müfettişinin son onayı gerekiyor." Candice kutudan bir klasör çıkarır ve mutfak tezgahına koyar. "Bir kontrol listem var."

"*Kontrol listen* mi var?" Jen şaşkınlıkla sorar. "Sen kimsin ve Candice'e ne yaptın?"

Gülümsüyorum. "Listeye yardımcı olmuş olabilirim."

Grant stüdyoya gidip tadilat çalışmalarına devam edeceğini mırıldanırken, Simone da eşyalarını toplamayı bitirmesi gerektiğini söylerken, ayaklarım beni Jen ve Candice'in getirdiği belgelerin yanına götürür. Grant'in evinde kalma konusundaki endişelerime rağmen, kalbimde bir heyecan kıvılcımı hissediyorum.

Bu bir *proje*. Ve sıradan bir proje değil, mantığından çok parası olan şirket avukatları için bir bağış toplama etkinliği değil. Bu proje tamamen benim ve özel bir şey gerçekleştirebilirim.

Elbette, tek yaptığımız şey, yılın en büyük etkinliği için kasabada çok ihtiyaç duyulan bir kafe açmak, ama bunun ötesinde bir anlamı var. Kısa bir süreliğine de olsa bir işletmeyi yönetme fırsatı buluyorum. Tamamen kendi kararlarımı verebiliyorum. Kimse omzumun üzerinden bakıp, daha uygun bir şey giymem gerektiğini veya önemli bir müşteri olduğu için ona daha saygılı davranmam gerektiğini söylemeden hayatımı yaşayabiliyorum. Kimse bana işleri batırmamamı söylemiyor. Uzun akşamlar boyunca partnerimin benden daha zayıf, daha genç ve daha güzel kadınlarla flört etmesini izlemek zorunda kalmıyorum.

Hayır, bu şimdiye kadar yaptığım diğer projelerden farklı. Hem korkutucu hem de heyecan verici, yüzümden gülümsemeyi silemiyorum.

Jen, önerdiği pasta menüsünü gözden geçiriyor ve normal işinin yanı sıra kafeye kaç saat ayırabileceğini tartışıyoruz. Candice bana geçen yılki Fringe Festivali'nin rakamlarını gösteriyor ve bütçeler, farklı kahve içeceklerinin fiyatları, ihtiyacımız olabilecek personel hakkında konuşuyoruz.

"Aranızda iyi bir barista tanıyan var mı?" Dudaklarımı ısıyorum.

"Aslında ben biliyorum," diyor Candice gülümseyerek. "Sven. Yardım etmeyi kabul etti."

Jen onaylayıcı bir ses çıkarır. "Ayrıca kulaklarında büyük piercingler ve tuhaf bir saç kesimi ile tam bir hipster görünümü var."

Onun samimiyetine gülümsememi saklarım. "Mükemmel."

Kapı pervazına bir vuruş duyana kadar belgeleri ve planları inceleriz. Simone bana gülümser, gözleri parıldar. "Kalmayı dilememe neden oluyorsun."

Hüzün kalbimi delip geçer ve birkaç dakika sonra burada tek başıma kalacağımı fark ederim. Dudaklarımı sıkıştırırım. "Ben de."

"Tamirci az önce aradı. Bertha tamir edildi." "Los

Angeles'a kadar gidebileceğinden emin misin?"

"Bir şeyi yok," diyor Simone, gözlerindeki yaşları silerek. Kollarını bana doğru açıyor ve beni sıkıca kucaklıyor. "Seninle gurur duyuyorum, Fi. Uzun zamandır seni bu kadar heyecanlı görmemiştım. Çok uzun zamandır."

"Bu kabus başladığından beri on beş ay geçti," diye mırıldanıyorum.

Simone başını sallar. "Ondan çok daha uzun. Gözlerin matlaşalı, omuzların kamburlaşalı yıllar oldu. Ruhun çökmüş durumda." Omuzlarımı sıkıca tutar, şefkatle gülümser. "Ama eski halinin geri geldiğini görüyorum. Bu sana iyi gelecek, Los Angeles'taki işlerimi hallettikten sonra geri gelmem gerekebilir.

"El Bastardo son görüşmemizden beri sana mesaj attı mı?"

Simone gözlerini devirdi. Eski kocası onu rahatsız ediyordu ve Los Angeles'ta onunla buluşacağından endişeleniyordum. Sekiz yıl önce boşanmışlardı ama eski kocası yine etrafında dolanmaya başlamıştı, kan kokusunu alan bir köpekbalığı gibi. Ona hiç güvenmiyordum.

"Bir şey istiyor." Alt dudağını ısıyor. "Onunla bir kez akşam yemeği yiyeceğimi söyledim. Sadece akşam yemeği."

"Eğer sana tekrar zarar verirse, onu öldürürüm."

"Ben yardım edebilirim," diye seslenir Jen. "İşyerinde kıyma makinesi var."

Candice burnunu kırıstırarak güldü. "İğrenç. Sen kimsin, *You*'daki o ürkütücü adam mı?"

"Restorana domuz eti tedarik eden domuz çiftçisini de tanıyorum. Domuzların bir cesedi dakikalar içinde yiyip bitirdiğini duydum." Jen üçümüne bakarak gözlerini kırptırdı, yüzünde hiç de esprili bir ifade yoktu.

"Bana asla senin kötü tarafına geçmemem gerektiğini hatırlat," diye mırıldanıyorum.

"Sadece söylüyorum." Jen evrak işlerine geri döner. "Hiç cinayet işlemedim ya da cinayete ortak olmadım, ama seçenekler var."

"Çok fazla gerçek suç programı izliyorsun," diyor Candice. "Allie'yi de buna bağımlı hale getirdin."

"Kızının bir mil genişliğinde morbid bir eğilimi var. Bunun benimle hiçbir ilgisi yok."

Candice başını sallarken yüzünde bir gölge geçer. "Paul öldüğünden beri ölüme takıntılı. Terapist bunun normal olduğunu söyledi. Görünüşe göre geçecek, ama ben hala bekliyorum."

Grant, Simone'nin arkasında boğazını temizler. Nasırlı eliyle ensesini ovuşturur, gözlerini dördümüz arasında gezdirir. O çılgın konuşmanın ne kadarını duymuştur acaba? "Hâlâ şehre gitmek istiyor musun, Simone? Yakında tadilata başlamak istiyordum."

"İki dakika sonra dışarıda buluşalım," der Simone, gözleri hâlâ üzerimde. Grant'in ayak sesleri uzaklaşırken, bana sarılır ve kulağıma fısıldar, "Onunla mutlu olmak için ona ihtiyacın yok, Fiona, ama eminim yatakta eğlenceli biridir."

Gülerek uzaklaşıyorum ve ona son bir kez el sallıyorum. En iyi arkadaşım ön kapıdan çıkıp güneşin altına girerken, ben mutfak adasının üzerine dağılmış kağıtlara geri dönüyorum. "Peki," diyorum, dudaklarımda bir gülümsemeyle, "fasulye hakkında konuşalım mı? Yerel kahve kavurucular tanıyor musunuz?"

ON ÜÇ GRANT

DÖRT HAFTA DAHA BİRLİKTE. Belki daha fazla.

Son on beş buçuk yılımı tek başıma geçirdim. On dört yıl önce Heart's Cove'a taşındığımda, hayatımın geri kalanını bekar olarak geçireceğimi düşünmüştüm. Tek başıma. Günlerimi ormanın sessizliğinde geçirecektim.

Ama şimdi... o kadar emin değilim.

Aletlerimi toplayıp kamyonetime yüklerken uzun bir nefes verdim. Gün boyu kafenin karşısındaki bir projede çalışmıştım ve Fiona'yı düşünmeden edememiştim.

Gözümün ucuyla, birinin bana doğru yürüdüğünü görüyorum. Yaklaşırken kalçaları sallanıyor, uzun sarı saçları yüksek bir at kuyruğu şeklinde toplanmış. Tessa benden on beş yaş küçük ve bir ay önce aralarında sıradan bir flört vardı. Onunla işler kolaydı. Fiziksel tatmin dışında başka bir şey istemiyordu. Bu benim için yeterliydi.

"Merhaba, yabancı," diyor. "Seni bir süredir barda görmedim. Akşam boyunca senin güzel yüzünü göremeyince barmenlik aynı değil."

Aletlerimi kamyonetin kasasına sabitleyip ona sıkı bir gülümseme attım. "Meşguldüm. Fringe Fest yaklaşıyor, birçok insan ufak tefek işler yaptırmak istiyor."

"Ben de beni kaçındığını düşünüyordum." Muhtemelen birçok erkeği etkileyen bir gülümsemeyle bana bakıyor. Bu kadın, gözlerinin her hareketinde, vücudunun her akıcı hareketinde seksapeli yayıyor.

Ama nedense bu beni sıkıyor.

Başımı yola doğru çeviriyorum. "Gitsem iyi olacak." "Evde seni bekleyen biri mi var?"

Kafamı sallayarak burun kıvırıyorum. "Beni tanıyorsun, Tessa. Yalnız kurtum."

Ben kamyonetime binip uzaklaşırken, o narin parmaklarını sallayarak uzun bir nefes veriyor. Bir ay önce, muhtemelen onu evine kadar takip eder, birkaç içki içer ve onunla yataırdım. Boş ve anlamsız hissederdım ve işim bittikten sonra oradan ayrılırdım.

Kamyoneti garaj yoluna park ettiğimde evin içinde birkaç ışık gördüm, göğsümdeki gerginlik azaldı ve farkında olmadan tuttuğum nefesimi bıraktım. Evimdeyim. İki hafta öncesine göre şimdi daha çok evimdeymiş gibi hissediyor muyum?

İş botlarımı çıkararak evin içinde dolaşıyorum ve mutfakta ışıkların açık olduğunu görüyorum. Açık plan odanın bir kısmı oturma odası ve kanepenin koluna asılı bir çift ayak görüyorum. Kanepenin diğer tarafından yumuşak horlama sesleri geliyor ve dudaklarım gülümsüyor.

Yaklaşınca, Fiona'nın göğsünde bir yığın kağıt olduğunu ve kahve masasında unutulmuş bir fincan çay olduğunu görüyorum. Dokunuyorum, soğuk. Bir süredir uyuyor. Kanepede uzanmış, huzurlu görünüyor. Evimde güven içinde, derin uykuda.

Göğsüm kıpırdanıyor ve içimde tuhaf bir his uyandırıyor. Fiona'nın göğsünün inip kalkışını izlerken içimi bir sıcaklık kaplıyor, ta ki bakışlarımı başka yöne çevirmek zorunda kalana kadar.

O muhteşem bir kadın. Komik, zeki ve açıkça çalışkan. Harika kahve yapıyor ve sadık arkadaşları var. Kasabadaki herkes adeta onun etrafında toplanmış durumda. Candice'in onunla tanıştıktan bir saat sonra ona iş teklif etmesi çok şey ifade ediyor.

Fiona özel biri...

...ne olmuş yani? On beş buçuk yıl önce arkadaşlıktan vazgeçtim. İhanetin kemiklerime işlemesine ve kanımı zehirlemesine izin verdim. Fiziksel tatminden daha fazlasını isteyen, bir kadının arkadaşlığını arzulayan tarafımı kırdım.

O parçam artık yok. Uzun zamandır yok ve onu özlemedim. Sylvie beni terk etti, ama onu ben uzaklaştırdım. Bunu biliyorum ve bunu tekrar yapmak istemiyorum.

Fiona'ya bir kez daha baktığımda, neredeyse utanç duyuyorum. İşte bu kadın, kocası ona bir şey istediğini söyledikten sadece on beş ay sonra...

Boşanma, yeniden başlangıç. Gülümseme. Kahkaha. Kendini yeni bir projeye atma.

Benzer bir kaybı hissetmeyeli on beş yıl oldu ve hala içim parçalanmış durumda. Sylvie tek kelime etmeden beni terk etti ve ben çöküntüye uğradım. Fiona gibi kendimi toparlayamazdım.

Derin bir nefes alıp buzdolabına doğru yürüdüm.

"Akşam yemeği için sana bir tabak ayırdım," diye uyuşuk bir ses kanepeden geliyor. "Fırında. Ama şimdiye kadar soğumuş olabilir. Daha erken geleceğini sanıyordum." Kafası kanepenin arkasından çıkıyor ve kalbim sıkışıyor. Saçları dağınık, gözlerini ovuştururken her yöne dağılmış durumda.

Teşekkürlerimi mırıldanarak fırını kontrol ediyorum ve ona sırtımı dönerek birkaç saniye kendimi toparlamaya çalışıyorum. Tabii ki, kızarmış tavuk, patates ve sebzelerin olduğu bir tabak beni bekliyor.

"Bu çok güzel görünüyor, Fiona." Sesime duygularımı yansıtmamaya çalışıyorum. Benim için yemek yapmasını ya da geri döneceğimi düşünmesini beklemiyordum.

Uykulu bir şekilde gülümsüyor, gözlerini ovuşturuyor. "Jen yaptı, ama ben övgüyü almak isterdim. Ben gözümle ölçmeye çalıştığımda kalbi durdu sanırım. Çantasında her zaman mutfak tartısı taşıdığını biliyor muydun?" Fiona gülüyor. "Her şeyde çok titizdir. Kafedeki menü bile tamamen planlanmıştır, ama aslında sadece sandviç, kek ve brownie var."

"Yani bunu mu yapıyorsun?" Çekmecedan bir çatal alıp yemeğe daldım. "Festival için kahve dükkanını mı yönetiyorsun?" *Ve daha uzun süre mi?*

Omuzlarını silkiyor ve iç çekiyor. "Artık geri çekilemem." Dudaklarında bir gülümseme beliriyor ve kalbim yine o tuhaf şekilde çarpıyor.

O çok kolay gülümsüyor. Son on dört yılda sadece iki kez güldüğümünden farklı olarak. Şey, şimdi üç kez. Yoksa daha mı fazla? Son iki haftada, önceki yıllarda güldüğümünden daha fazla güldüğümünden eminim.

Mutfakta durmuş, bir elimde tabağı dengeleyip diğer elimle yemek yerken, içimde duygularım çılgınca dolaşıyor. Kamp ateşinin sönmekte olan közleri gibi söndürmeye çalıştığım duygular. Buraya ilk taşındığımda beni neredeyse dibe çeken duygular.

Diğer tüm duyguların üzerinde zihnimde parıldayan duygu korku. Fiona'ya çok yaklaşırsam, o gittiğinde yıkılacağımdan korkuyorum. Onu uzaklaştırdığımda. *Eğer* değil, ne zaman.

Dört hafta şimdi uzun bir süre gibi geliyor, ama aramızda bir şey gelişirse, çok kısa olacak. Bir ömür bile çok kısa olur. Yemek yerken gözlerimi tabağımdan ayırmıyorum, boğazıma takılan duygu yumağını yutarken tavuğu yutuyorum.

Bu ben değilim.

Fiona ayağa kalkar, gerinir ve gözlerim onun kıvrımlarına kayar. Kadınsı. Mükemmel.

Tessa bana karşı mırıldandığında eksik olan fiziksel tepki içimde alevlenir. Fiona'yı uzun zamandır bir kadından istediğimden daha fazla istiyorum.

Çıplak ayakla bana doğru yürür. Ayaklarına bakarım ve neden bizim, yani benim evimde ayakkabısız ve çorapsız olduğunu görmek bana tuhaf bir şekilde samimi geliyor diye merak ederim. Fiona bana uykulu bir gülümseme attığında, bu bağlantının diğer kadınlarla kurduğum bağlantıdan farklı olduğunu anlarım.

Onunla yatıp, sonra hiçbir şey olmamış gibi davranmam. Onunla bir gece geçirip, bununla yetinmem. Ona öyle dokunursam, onu öpersem, tadına bakarsam... Asla durmak istemeyeceğimi biliyorum. Ona bağlanacağım ve onun gitmesini izlemek...

Bu beni gerçekten mahvedecek bir şey olabilir. Başka bir kadının bana bakmadan gitmesi.

Bir şekilde direnmem lazım. İçimde yükselen bu duyguları bastırmam lazım. Onları derinlere gömmem ve asla, asla onlara göre hareket etmemem lazım.

İçimdeki her şey Fiona'ya sarılmak istiyor. Mutfakta yanımda dururken, dokunacak kadar yakinken, tek istediğim tabağımı bırakıp onu kendime çekmek.

Sonra ne olacak?

Seks mi yaparız? Sabahları garip bir hava olur, otel odası hazır olduğunda taşınır ve Fringe Festivali'nin sonunda gider?

Ve ben... ben burada kalırım. Yalnız. Geceleri soğuk yatakta uyuyarak, onun yanımda yatarken yatağı nasıl ısıttığını bilerek.

Hayır, bunu yapamam. Fiona ile yatarsam, bu beni sonsuza kadar mahveder. Ondan sonra Tessa gibi bir kadını asla yatağıma alamam, Fiona Heart's Cove'dan çoktan gitmiş olsa bile. Böyle on altı yıl daha geçiremem.

Benim için en iyisi Fiona'dan uzak durmak ve bu dürtülere asla kapılmamak.

Kendimi yok etmek istemediğim sürece hayır.

ON DÖRT FIONA

"Sadece bana mı öyle geliyor, yoksa Grant her zamankinden daha huysuz mu?" Yarısı yenilenmiş kafenin karşısındaki köşede oturan iri adamı göz ucuyla süzdüm. Yenileme işlerinin çoğunu bitirdik ve şimdi sandalyeleri ve masaları bir araya getiriyor, temizlik yapıyor ve yiyecek ve içecekleri stoklamadan önce mekana son rötuşları yapıyoruz. Simone gittiğinden beri, neredeyse her gün birlikte yaptığımız akşam yüzmelerinden sonra Grant benden kaçınmaya başladı. Sanki evde onun tarafsız varlığı olmadan, aramızda olan... her ne ise... onun için fazla gelmeye başladı.

Bu canımı yakıyor.

Candice omuz silkiyor. "O hiç konuşkan biri olmadı. Bana normal geliyor."

Kaşlarımı çatarak, dudaklarımı büzerek tezgahın yanındaki vitrin buzdolabını derinlemesine temizlemeye geri dönüyorum. Grant son beş gündür bana iki kelime bile etmedi. Birlikte çalışıyoruz ama o çoğunlukla bana bakmaktan kaçınıyor. Bir hafta sonra kafe açılıyor ve bu süre boyunca evde parmak uçlarında yürümek zorunda kalırsam, patlayabilirim.

Ön kapı açıldığında üçümüz de başımızı kaldırıyoruz. Agnes kapıda beliriyor, ellerini beline koyup odaya bakınıyor. "Demek öyle. Bu oluyor, değil mi?"

Yavaşça ayağa kalkıp ellerimi bir bezle sildim. "Evet. Fringe Festivali için kafe açıyoruz. Bir sorun mu var?"

"Dorothy de bundan memnun, değil mi?"

Grant ile göz göze geliriz ve o sonunda yüzündeki somurtkan ifadeyi bırakır. Omuzlarını hafifçe kaldırır. Agnes'e dönerek boğazımı temizlerim. "Bak Agnes, sorun çıkarmak istemiyorum."

Agnes'in arkasında bir adam belirir. Otuzlu yaşların sonlarında, kalın sarı saçlı ve kare çeneli, yakışıklı bir adam. Keskin mavi gözleri odayı tararken, elini Agnes'in omzuna koyar ve bakışları sonunda bana takılır. Güzel, düz bir burnu ve şehvetli dudakları olan bu adam, içimde bir şeylerin gerilmesine neden oluyor. Grant'in beni izlemediğini sandığı sırada bana baktığını fark ettiğimde vücudumun alev alev yanması gibi değil, ama o hissin bir yankısı gibi. Herhangi bir çekici erkeğin vücudumu nasıl tepki vereceği gibi. "Merhaba," diyor yumuşak bir sesle. "Umarım büyükannem sizi rahatsız etmiyordur."

"Oh, sus," diyor Agnes, adama vurarak. "Sadece o cadalozun sokaktaki her işe burnunu sokmadığından emin olmak istiyorum."

"O cadaloz eskiden iyi bir arkadaştı, büyükanne."

"O cadaloz bir cadaloz!" Agnes, torununun yanından geçerek öfkeyle söylüyor.

"Bekle, Agnes!" diye seslenirim ve Jen'in bu sabah bıraktığı pasta örnekleri kutusuna koşarım. "Bademli kruvasanları sevdiğini duydum. Jen bunları bıraktı. Belki tadına bakıp satışa sunmaya değer mi diye bakabilirsin?" Pastayı kahverengi bir torbaya koyup umut dolu bir gülümsemeyle Agnes'e veririm.

Grant gibi davranıp bu kavganın ortasında kalabilirsek, benim için de işlerim için de daha iyi olur.

Agnes gözlerini kısar, ama öfkeyle nefes alır, aramızdaki mesafeyi kapatır ve çantayı elimden alır. "Ne düşündüğümü sana söylerim."

Gülümserim ve bakışlarımı tekrar Agnes'in torununa çeviririm.

O da başını sallar, dudaklarında çekici bir gülümseme belirir. "Ben Rudy. Kasabaya yeni gelenler olduğunu duydum. Umarım büyükannem sana zorluk çıkarmıyordur."

"*Taze et*" terimine tepki gösterme dürtüsüne direniyorum. Sanırım kötü bir niyeti yoktu, ama bu terim bana John'un söyleyeceği türden bir şeyleri hatırlatıyor.

"O gayet iyi," diyorum, elimi sallayarak. "Zararsız."

"Ondan emin değilim." Rudy gülüyor. Cebinden bir kart çıkarıyor, tezgaha yaklaşıp kartı bana uzatıyor. Mavi gözleri parıldarken, dudaklarının köşeleri kıvrılıyor ve parmakları benimkine değişiyor. "Sana sorun çıkarırsa beni ara. Ya da

Yenileme işinden bir gece uzaklaşmak istersen. Buralarda birkaç iyi restoran var. Sana etrafı gezdirmekten memnuniyet duyarım."

Grant bir sandalyeyi duvara itip masayı yerden sürükler. Sesle irkilirim, sonra Rudy'nin kartını cebime atarım. "Teşekkürler. Kulağa hoş geliyor, burada çok zaman geçiriyoruz. Bir gece ara vermek gerekebilir." Ona utangaç bir gülümseme atarım. "Sanırım görüşürüz."

"Şanslıysam." Gözü seğirir — bir dakika, bu bir göz kırpma mıydı? — sonra Rudy büyükannesinin peşinden caddeye çıkar.

Candice ısıklık çalar. "Kızım, yatak odası bakışı mı dedin? Seni olduğun yerde soyuyordu resmen."

Kendime bakıyorum — *Heart's Cove Hottie* tişörtüm ve her şeyimle — ve başımı sallıyorum. "Lütfen. O sadece arkadaşça davranıyordu. Muhtemelen Agnes'in neden olduğu her türlü kavgayı düzeltmeye alışkındır."

"*Beni* hiç yemeğe çıkarmayı teklif etmedi," diye gülerek beni dürter. "Her zaman daha genç bir erkek istemişimdir. Sanırım iyi bir cougar olurum."

Gülüyorum, burnumu kırıstırıyorum. "Henüz o aşamada olduğumu sanmıyorum. Genç erkekler... Bilemiyorum."

"Kesinlikle genç erkekler," diyor Candice, temizlik işine geri dönerek. "Daha fazla dayanıklılıkları var."

Bir patlama sesi beni irkiltir. Kafenin arka kapısı çarpar, Grant kapının arkasında kaybolur.

Kaşlarımı çatarak Candice'e bakarım. "Ne oldu ona?"

"Huysuz herif," diye homurdanır. "Muhtemelen Rudy'nin seninle flört etmesinden rahatsız olmuştur."

"Öncelikle, biz flört etmiyorduk."

"Fiona, sana *göz kırptı*. Kesinlikle seninle flört ediyordu."

"Ben onun göz seğirmesi olduğunu sandım. Ve bu neden Grant'i kızdırırsın ki? Birbirimizi neredeyse hiç görmüyoruz. Biz sadece samimi oda arkadaşları gibiyiz. Daha fazlası değil." Kollarımı kavuşturup tezgaha yaslandım. "Sanırım bu yüzden bu kadar uzun süre evli kaldım. Evliliğimin bittiğini biliyordum, ama randevulaşmak ve yetişkin çocuklarla uğraşmak benim için çok zor. Yapamıyorum."

Candice gülerek bezini duruladı ve başka bir masayı temizlemeye gitti. "Çünkü sen hiçbir avantajdan yararlanmıyorsun."

Kaşlarını kaldırır. "Belki genç Rudy ile yatakta biraz eğlenmek seni düzeltir."

"Simone'den daha kötüsün," diye mırıldanıyorum, ama yine de dudaklarım bir gülümsemeye bürünüyor. Rudy ile yatma fikri hiç de çekici gelmiyor, ama akşam yemeği...

Simone bana dışarı çıkmamı söylememiş miydi? Kendimi piyasaya sürmemi? Kartı cebimden çıkarır ve ona bakarak iç geçiririm.

Belki de ihtiyacım olan budur. Giyinip süslenip kendimi güzel hissedebileceğim ve bir erkeğin beni dışarı çıkaracağı bir gece. Belki bir randevu içimde biriken bu baskıyı biraz olsun azaltır. En azından birkaç saatliğine de olsa, derimin altında kaynayan bu enerjiyi yatıştırır. O genç, çekici ve benimle ilgileniyor. Bundan zevk almaya hakkım yok mu?

Candice ve ben sessizce temizlik yapıyoruz ve Grant geri dönmüyor.

O akşam bisikletimle eve döndüğümde, bisikletimi ön verandanın yanına park ettim ama içeri girmedim. Bugün öfkeyle dışarı çıkan Grant'le yüzleşmek düşüncesi midemi bulandırıyordu, bu yüzden evin yanından dolaşıp okyanusa giden toprak yolu takip ettim. İskele, bu mülkte en sevdiğim yer haline gelmişti ve Grant artık akşam yüzmelerime katılmasa da, her gün yüzmeyi iple çekiyordum. Belki de içimden bir parça, her gece onun da bana katılacağını umarak iskeleye geliyor.

İskeleye vardığımda, güneş ufka doğru batmak üzere. İskelenin sonuna kadar yürüyorum ve ayakkabılarımı çıkarıp ayaklarımı suya sarkıtıyorum. Derin bir nefes alıp gözlerimi kapatıyorum ve güneşin son ışınlarının tadını çıkarıyorum.

Hayat budur, fark ettim. Arada geçen tüm sessiz anlar. Bir şeylerin olmasını bekleyerek geçirdiğim tüm zamanlar, bir sonraki büyük olayı umarak zamanımın geçmesini dilediğim tüm zamanlar... Hayatımın yanımdan geçip gitmesine izin veriyordum. Eski kocamla yirmi yıl evli kaldım, her şeyin düzeleceğini düşünerek, oysa bu sadece uzun ve yavaş bir düşüşüydü. Beni aldattığını bilsem bile, bunu kendime itiraf edemiyordum. Bunun geçeceğini düşünerek onunla yüzleşmedim. *Teslim oldum.*

Ama ben buradayım. Ayaklarım Pasifik Okyanusu'nda ve ciğerlerim temiz hava ile dolu. Yıllardır ilk kez, gerçekten önem verdiğim bir şey üzerinde çalışıyorum.

Elbette, John'la zamanımı boşa harcadığımı hissediyorum. Onun fikrini değiştirip bebek sahibi olmayı kabul edeceğini ummuştum. Bir parçam bu yüzden solup ölse de, çocuk sahibi olmamayı kabul ettiğimi kendime söyledim. Kendi kariyerimi istemediğimi, sadece mutlu bir hayat istediğimi kendime söyledim. Mercedes'i, ayakkabıları ve lüks çatı katını önemsemişimi kendime söyledim.

Ama bu? Eski bir iskelede tek başıma oturup —bu daha iyi.

Ayaklarımı suda sallarken damarlarımdan elektrik akıyor, dudaklarım gülümsüyor. Omzumun üzerinden arkama bakıyorum ve kimseyi görmeyince ayağa kalkıyorum.

Bu dünyada geçirdiğim kırk beş yıl boyunca hiç yapmadığım bir şey varsa, o da çıplak yüzmektir. Her zaman çok düzgün, çok korkak, çok... engellenmiş oldum.

Artık değil. John'a, Grant'e veya Rudy'ye ihtiyacım yok. Kendimi tam hissetmek için lüks bir işe veya arabaya ihtiyacım yok. Sadece *kendimi* iyi hissettiren şeyler yapmam gerekiyor. Beni seven, benim de sevdiğim insanlarla çevremizi sarılmam gerekiyor. Simone, Jen ve Candice gibi insanlar. Arkadaşlar.

İçimde biriken bu baskı, onu serbest bırakmak için bir erkeğe ihtiyaç duymuyor. Bu güce kendim sahibim. Vücuduma ve kendime sahip olabilirim ve hayatımı her zaman istediğim gibi yaşayabilirim. Çarşamba öğleden sonra sırf canım istediği için çıplak yüzmeye giden türden bir kadın olabilirim.

Bir kez olsun kıyafetlerimi çıkarıp okyanusa atlamalı ve tuzlu suyun çıplak tenime değmesine izin vermeliyim. Bu yüzden, soluk pembe gömleğimi yırtıp kot pantolonumu aşağı indirirken, giysileri bir kenara itip iskelenin kenarında tamamen çıplak dururken kahkaha patlamalarını zorlukla bastırıyorum.

Yanaklarım kızardı, ama gülümsemem genişledi. Hafif bir esinti saçlarımı dalgalandırdı ve tüylerim diken diken oldu. Soğukta meme uçlarım sertleşti ve uzun zamandır çıplak kalmamış yerlerimde temiz hava hissettim. Kollarımı açtım, başımı gökyüzüne doğru eğdim ve güldüm.

Kuşlar başımın üstünde, düzenli bir şekilde uçarken cıvıldıyor. Ağaçlardaki yapraklar hışırdıyor ve dalgalar kıyıya vuruyor. Hava dayanılabilir derecede ılık ve suyun beni çığlık attıracak kadar soğuk olduğundan hiç şüphem yok.

Bunu öğrenmenin tek bir yolu var.

Göğüslerim havada, kollarım belimde, atlıyorum.

Su beklediğimden daha soğuk. Batarken nefesimi kesiyor, uzuvlarımı donduruyor ve her şeyi daha ağır hissettiriyor. Ayaklarım kumlu zemine değiyor ve bir çığlık ve kahkaha ile yüzeye çıkıyorum, bu beni hiç olmadığım kadar canlı hissettiriyor.

İçimdeki baskı biraz azalıyor. Mutlulukla iç çekmeme yetecek kadar.

Batan güneşe bakıyorum, suda yüzerken hiç olmadığı kadar geniş bir gülümsemeyle. Bu bir vaftiz gibi. Yeni bir başlangıç. Yeni bir hayat.

Vücudum suyun sıcaklığına uyum sağlar ve ben geriye yaslanarak yüzeye doğru süzülürüm, çıplak, özgür ve *canlı*.

Ta ki arkamda bir boğaz temizleme sesi duyana kadar ve yalnız olmadığımı fark edene kadar.

ON BEŞ GRANT

Huzur bulmak için iskeleye geldim. Rudy, Fiona'ya kartını uzattığında içimi kaplayan öfkeyi unutmak için. Onun utangaç gülümsemesinin hatırasını zihnimden silmek için.

Fiona'nın hala şehirde olduğunu ya da gece yüzmesini bitirdiğini umuyordum. Simone gittikten sonra, Fiona ile buraya gelmek bana çok samimi geliyordu. Ellerimin ona doğru kaymasına, batan güneşin yüzünü aydınlattığı her an göğsümdeki titremeye teslim olmama çok cazip geliyordu.

Ama o burada.

Dönüyor, su göğüslerinin üst kısmına çarpıyor. Bakışlarımı kontrol etmeye çalışsam da gözlerim aşağıya kayıyor, yüzeyin altına bakabilmeyi diliyorum. Islak saçları yüzünden geriye doğru taranmış, su yanaklarından, boynundan ve omuzlarından aşağıya doğru akıyor.

"Grant," diyor, gözleri fal taşı gibi açılmış. "Yalnız olduğumu sanıyordum." Yanakları kızarıyor ve sanırım hiç bu kadar güzel birini görmemiştim. Batan güneşin ışığında, bana hala iyi şeylerin var olduğunu hatırlatmak için yeryüzüne gönderilmiş bir tanrıça gibi görünüyor. Işık, milyonlarca parıldayan ışık gibi okyanusun yüzeyinde parıltıyor ve onu sihirli bir havuzla çevreliyor.

Ama beni hareketsiz bırakan onun gözleri. Ateşli, alaycı, yaramaz. Bakışlarında tehlike var ve uzaklaşmam gerektiğini biliyorum. Onun görünüşünü unutmalıyım, sudan çıkan çıplak omuzlarını, zar zor görünen göğüslerinin şişkinliğini.

Ama uzaklaşmıyorum. Isı, kontrol edilemeyen bir alev gibi vücudumu sararken, ben olduğum yerde kalıyorum.

Dudaklarını ısırarak elini sallıyor. "Bana katılmak ister misin?"

Penisim anında sertleşir. Gözlerim fal taşı gibi açılır, söyleyecek bir şey bulmaya çalışırım. Çıplak olarak suya girmemem için bir bahane bulmaya çalışırım... ama aklıma hiçbir şey gelmez. Kendimi uzak tutmaya çalışıyorum

kendimi uzak durmaya ikna etmeye çalışıyorum, ama tam olarak *nedenini* hatırlayamıyorum. Ve bu öğleden sonra, Rudy'nin ona gözlerini dikip bakmasını izlerken neredeyse anevrizma geçirecektim?

Birlikte olursak hiçbir iyi sonuç çıkmaz. Ona çok bağılanırım. Onu korumaya çalışırım, ama onun benim gibi birine ihtiyacı olmadığı açık. O güçlü, bağımsız ve yetenekli birisi, ama ben Sylvie'ye zor zamanlarında yardım etmeye çalıştığım gibi, ona karşı baskıcı ve sahiplenici davranırım ve bu da Fiona'yı benden uzaklaştırır.

Bunları kesin olarak biliyorum. Acıya değmez. Bu dürtülerime göre hareket edersem, her şeyi mahvederim. Kendimi mahvederim.

Fiona elini yüzeyden bana doğru uzatarak bana su sıçratıyor. "İlk şoku atlatınca su çok güzel oluyor."

"Su umurumda değil," diye cevap veriyorum, sesim bir hırıltıdan ibaret. Bakışları vücudumun aşağısına kayıyor ve beni çıplak hayal ediyor mu diye merak ediyorum. Zaten her şeyi görmüş, bu yüzden bir fark olmamalı.

Ama farklı.

Stüdyoda bir grup sanatçıya poz vermekle bu hiç aynı şey değil. Muhteşem dudakları alaycı bir gülümsemeye kıvrılırken, bu savaşı kaybedeceğimi biliyorum. Suyu gireceğim. Bu dürtüyle savaşmanın imkanı yok. Parmağımı havada döndürüyorum. "Arkanı dön, bayan."

Kaşlarını kaldırıyor. "Utangaçlık mı kazandık?" "Bu kadar cesur olduğumu hatırlamıyorum."

"Belki de beni tanımak için yeterince zaman harcamamışsındır." Sözleri yumuşak, kalbimin derinliklerine işliyor. "Bana göre sen benden kaçınıyorsun, Bay Greene. Neden? Bir şey mi canını sıktı?"

Kollarımı kavuşturup başımı, "*Dön artık, kadın*" diye bağırarak ıstırcasına eğiyorum.

Gözleri parlayarak omuz silkiyor ve dönüyor.

Birkaç saniye içinde kıyafetlerimi çıkarıp okyanusa atlıyorum.

Eh, yalan söylemiş. Burası çok soğuk. Nefes nefese su yüzüne çıktığımda her şeyim buruşuyor ve Fiona'nın narin kahkahasını duyuyorum.

Fiona'nın kahkahasının narin sesini duydum.

Bu sesi tekrar tekrar dinleyip mutlu bir şekilde ölebilirim. Aramızda sadece birkaç metre su varken ona dönüp başımı sallarım. "Hala ilk şokun geçmesini bekliyorum. Bana oldukça soğuk geliyor."

"Oh, sertleş prenses." Gülümser ve bana doğru daha fazla su sıçratır.

Sırf onun kahkahasını duymak için bile olsa, bu iyiliğine karşılık veriyorum. "Yıllardır çıplak yüzmedim," diye itiraf ediyorum, ondan birkaç metre uzakta yüzerek. Mesafeye ihtiyacım var. Daha fazla yaklaşırsam, elini tutup kendime çekme ihtiyacı hissedebilirim ve Fiona'nın çıplak vücudunu kendiminkine değdiğini hissedersen, bu beni tamamen mahvedebilir.

Çıplak olarak birbirimizden kısa bir mesafede suda dururken, neden hala ona direnmeye çalıştığımı merak ediyorum. On beş buçuk yıldır ilk kez her gün sabırsızlıkla beklediğim bir şey varken, neden onu uzaklaştırmam gerekiyor?

Boğazımı temizleyerek, batan güneşe bakıyorum. Ufukta sadece bir parça parlaklık kalmış ve birkaç dakika içinde havanın soğuyacağını biliyorum. "Bugün için üzgünüm."

"O küçük öfke nöbeti mi?" Onun yaramaz gülümsemesi içimi parçaladı. "Bilmem gereken başka bir kasaba kavgası mı var?"

"Hayır," diye homurdanıyorum.

"Aslında Rudy'yi severim."

"Ama...?"

"Ama onun seni dışarı çıkarmasını düşünmek hoşuma gitmedi."

Gözleri kararır, aramızda sessizlik hakim olur. Bir an için, bunu yüksek sesle söylediğime pişman olurum. Bu yeni filizlenen duyguları kelimelere döktüğüm için, ona ve kendime itiraf ettiğim için pişman olurum.

"Neden?" O, nazik dalgaların arasında kayarak bana yaklaşır.

Onun bakışlarını tutuyorum, çok tehlikeli bir çizgide dans ettiğimi biliyorum. Hayatımın güvende olduğu bu tarafta kalabilirim. Rutin.

Yalnız. Ya da aramızdaki mesafeyi kapatıp bir şeyler *hissedebilirim*.

Tek sorun, bunun diğer kadınlarla olduğu gibi olmayacağını bilmem. Eskisi gibi olamayacağım. Özgür olmak için çırpınan kalbimin o kısmını kapatamayacağım.

Ve... pes etmek o kadar kötü bir şey mi? Bir kez olsun kendime bir şeyler hissetmeme izin vermek hata mı olur? Gün batımının ışığında güzel bir kadını öpmek?

Beni buraya getiren tüm acıları unutabilir ve anılarımı eski bir deri gibi dökebilirim. Daha iyi olabilirim. Belki onu uzaklaştırmaz, hiçbir şeyi mahvetmem.

Yine bir adım daha yaklaşır, gözleri tehlikeli bir şekilde parlar. "Dilini kedi mi yedi?" Sesi boğuktur ve bunun beni ne kadar etkilediğini biliyor mu acaba diye merak ederim. Onu kendime çekip dudaklarını dudaklarıma bastırmak ne kadar çok istiyorum. Sesi sanki benim aletime doğrudan bağlıymış gibi.

"Seninle yatmak istemiyorum, Fiona," diyorum yumuşak bir sesle.

Gözlerinde bir anlık acı belirir, sonra hızla boş bir ifadeye dönüşür. "Tabii. Yani... elbette istemem." Boğazını temizler, iskeleye bakar. Gitmek istiyor.

"Seni incitmek istemiyorum." Gözlerimi sıkıca kapatıyorum, birden fazla anlamda suya batıp çıkıyorum. "Birlikte yatarsak, her şey değişecek. Ben... sana ihtiyacın olanı veremem."

O zaman gülüyor, ama sesi acı geliyor. "Grant, benim neye ihtiyacım olduğunu nasıl bilebilirsin ki? Yirmi yıllık evliliğimden yeni çıktım, o adam beni sadece beş ya da altı yıl sevmiş olabilir, tabii sevmişse. Belki de tek ihtiyacım olan şey bacaklarımdan arasında bir penis ve bana aslında bir kadın olduğumu hatırlatacak biri. Lütfen, kendini suçlayan saçmalıklarını bana anlatma. Bana kırılganmışım gibi davranıyorsun. Sanki büyük, güçlü bir adam olduğun için beni incitecek gücün varmış gibi. *Lütfen*, siktir git."

Fiona gitmek ister, ama bana doğru uzanan elini yakalarım. Göğsümde hissettiğim acıyı nefret ederek onu kendime doğru çekerim. Onu kendime doğru çekerim ve o da bana izin verir. Kolunu boynuma dolayarak bana bakar, gözlerinde bir meydan okuma parlar.

"Tek istediğin bir penis, değil mi?" Sesim kısık bir hırıltıdan ibaret. Öfkem ve incinmişliğimin içimde farklı bir şeye dönüşmesine izin veriyorum. Daha da aşağıya.

Eğer tek istediği bir penis ise, sorun yok. Bunu sağlayabilirim. Memnuniyetle.

Fiona'nın dudakları açılır, gözlerinde ateş yanar. "Huysuz ve sahiplenici olmana ihtiyacım yok Grant. Sana öyle davranmana ihtiyacım yok.

Beni sanki paha biçilmez bir esermişim gibi. Sabah ne olacağı konusunda endişelenmene gerek yok. Ben yetişkin bir kadıyım."

Sonra bana yaklaşıp, göğsünü göğsüme bastırır. Sertleşmiş meme uçları tenime değerek, içimde başka bir arzu dalgası uyandırır. Bacaklarımız hareket eder, hala suda dururuz ve onun aramızda sertleşmiş penisimi hissettiğini bilirim. Elim omurgasını okşar, ilk kez tenini hissederim. Bunu kaç kez düşündüm? Onu dokunmak, tatmak nasıl bir his olur diye kaç kez merak ettim?

İçimdeki kırık parça başını kaldırıyor, ama ben buna göre hareket etmeme neden olan tüm sebepleri bir kenara itiyorum. Eğer giderse, gider. Eğer onu uzaklaştırırsam, sonuçlarına katlanırım. Bir kez dibe vurup kendimi topladım, bunu tekrar yapabilirim. Sonra. Birkaç hafta sonra.

Şu anda burada, bana yaslanmış, muhteşem vücudu, ıslak saçları ve gözlerindeki ateşle. Öfke mi şehvet mi, emin değilim - ve bunun bir önemi olup olmadığından da emin değilim.

"Sana seksten başka bir şey vaat edemem, Fiona," diyorum, bunu engellemek için son bir çaba göstererek. Kendimi mahvetmemek için. Onu. Kendimi.

"Daha fazlasını istemiyorum." Sesi kısık ve savunmamın son parçası da toz olup uçuyor.

Dudaklarımı dudaklarına yapııştırıyorum, ıslak saçlarına elimi sokarak onu kendime çekiyorum. Bacaklarını bana doluyor, penisimi aramızda sıkıştırıyor. Dudaklarına inleyerek, içimden bir yerlerde bunun bir hata olduğunu biliyorum.

ON ALTI FIONA

Kızgınlık ve şehvet kanımda kaynıyor. Kızgınlık, çünkü erkeklerin benim için en iyisinin ne olduğunu söylemelerinden bıktım. Kendi ihtiyaçlarımı bir kenara bırakıp, *ben* olmayan insanları dinlemekten bıktım. Ve şehvet, çünkü çok uzun zamandır kollarımda çıplak bir yakışıklı adam olmadı.

Grant iskelede arkamda belirdiğinde, bir tür pervasız özgürlük hissettim. Muhteşem bir şekilde yükten kurtulmuştum. Ayaklarımın dibinde açılan her türlü uçuruma dalmaya ve eski benim cesaret edemeyeceği şeyler yapmaya hazırdım.

Ama sonra ağzını açtı. Lanet olsun! O güzel ağzını açtı ve bana benim için en iyisinin ne olduğunu söylemeye çalıştı.

İlk günden sonra ona hiçbir şey söylememesi konusunda uyarmamış mıydım? Ona, konuştuğu anda ona olan ilgimin kaybolacağını söylememiş miydim?

Elbette, bu haftalar önceydi ve o günden bu yana yaptığımız tüm konuşmalarda ona olan ilgim azalmadı, ama bu... bu farklı bir his.

Ayaklarımın altında kırılan bir dal gibi, içimde bir şey değişiyor.

Simone buradayken beni harekete geçmekten alıkoyan tereddütler, hazır olmadığımı söyleyen içimdeki ses, cinsel dürtülerime göre hareket etmemek için kendime uydurduğum tüm bahaneler... hepsi yok oluyor. Grant'in parmakları tenime batıyor ve içimden gelen bir sıcaklık beni sarıyor. Dudakları benimkileri yutuyor, kendi öfkesiyle beni öpüyor.

Bu pervasızca. Tehlikeli. Sonu felaketle bitecek. Ama eğlencesi de bu değil mi?

Neredeyse delice bir ihtiyaç içimde büyüyor, Grant'in ıslak saçlarını parmaklarımla okşarken, yumruğumu koyu renkli saç tellerine kıvrırırken damarlarımdan dolaşıyor. Onun öpücüğüne kendi açlığımınla cevap veriyorum. Bir şey *hissetmek* için derin, sonsuz bir ihtiyaç. Aptalca bir şey yapmak için

aptalca bir şey yapmak. Uzun zamandır daha azıyla yetinen kişiden tamamen kopmak.

Aldatan bir kocayı kabul eden Fiona değilim. Hayatın kırk yaşında bittiğini düşünen Fiona değilim. Seksten zevk almadığını düşünen Fiona değilim.

Elleri tenimi okşarken, beni kendine çekiyor, ben eriyorum. Dili benim dilimle dans ediyor ve ağzı, o güzel, şehvetli ağzı beni ezip geçiyor. Dudaklarını boynuma indiriyor ve damarlarımda atan nabzımı hissedip hissetmediğini merak ediyorum. Dudakları o zonklayan nabzı okşuyor, boynumdan omzuma doğru kayıyor.

Sonra hızla iskeleye yüzerek beni sudan çıkarır. Benim için kurduğu merdivenden hızla yukarı çıkarken, çıplak tenimin her santimetresinde onun bakışlarını hissediyorum. Aramızda söylenecek söz kalmamıştır. Bir sınırı aştık, onu bir çift balyozla yıktık ve şimdi bizi durdurabilecek tek şey karşılıklı tatminimizdir. Yoksa karşılıklı yıkımımız mı?

Açık hava duşu kıyıda eğri büğrü duruyor, eski bir musluğu çevreleyen üç çürük duvar. Grant beni oraya doğru çeker, vücudumuzdaki tuzu yıkamak için buz gibi suyu sonuna kadar açar.

Soğuktan nefesim kesiliyor, sonra o dizlerinin üzerine çöküp dudaklarını uyluklarımın tepesine yaklaştırdığında tekrar nefesim kesiliyor. Orada bir erkeğin ağzını hissetmeyeli... yıllar oldu. Bacaklarım titreyerek ona doğru eğilirken parmaklarım saçlarına dolanıyor, bir elim dengesiz duvarlara dayanırken o bacağımı omzuna atıyor.

Grant'in elleri beni tutuyor ve bu, sert zemine düşmemi engelleyen tek şey. Sert, nasırlı elleri kıcımdan sırtıma kayıyor, beni yerinde tutarken beni kızdırıyor, dokunuyor, tadıyor.

Öfkem başka bir şeye dönüştü. Daha büyük bir şeye. Karnımın derinliklerinde duyulmak isteyen bir ateş topu. Kanımda ateş ve ruhumda coşku. Nefes nefese, tutunabileceğim her şeyi yakalayıp onun ağzına binerek, bunun sonum olacağını biliyorum.

Aramızda ne olursa olsun, bu son. Flörtöz gülümsemelerimizin sonu. Son birkaç haftanın sadeliğinin sonu. Daha azıyla yetinen halimin sonu.

Hayatımda istediğim şey bu. Özel bir plajda çıplak yüzmek ve oral seks yapmak istiyorum. Savaşçı gibi görünen bir erkeğin ellerini kalçalarımın gömmesi ve beni tadarken inlemesi istiyorum. Bundan daha azı yeterli değil. Bundan sonra hiçbir şey yeterli olmayacak.

Grant parmağını içime sokup, onu öylece kıvrarak, ağzını benim tomurcuğuma yapıştırdığında, ben parçalanıyorum. Kim ya da ne duyacak olursa olsun, hayvani bir sesle çığlık atıyorum. Titreyen bacaklarımla, Grant'e yaslanıyorum, o ayakta duruyor, gözlerinde sadece karanlık ve sıcaklık var.

"Eve. Hemen." Emir içimi sarsar, içimi sıkılaştırır ve cildime bir başka şehvet dalgası yayılır. Atılmış giysilerimi kapmak için aceleyle hareket ederken, ıslak ayaklarıma ayakkabılarımı giyerim ve hala nefes nefese kalmış halde eve doğru yürürüm.

Zihnim bulanık ve aklıma gelen tek kelime "*daha fazla*" oluyor. Daha fazlasını istiyorum. Tepeyi tırmanırken bana dokunduğu elleri, kalçamı, yanımı, kıçımı açgözlülükle okşayan elleri daha fazla istiyorum. Yarı yolda geri dönerken omzuma dokunan ağzını, beni kendine doğru çekerek bedenimi saran kollarını daha fazla istiyorum.

Onun beni kararan gökyüzünün altındaki çimlerin üzerinde almasına izin verirdim. Umurumda değil. Ve tepenin yarısında durup elini karnımın aşağısına kaydırarak, bacaklarımla arasındaki zonklayan alanı okşadığında, onun da aynı şeyi düşündüğünü biliyorum.

Bir şekilde mutfığa açılan Fransız kapılarına kadar ulaşıyoruz, ama daha fazla ilerleyemiyoruz. Sert eller beni çok sevdiğim kasap tezgahının üzerine itiyor. Güçlü bacaklar ayaklarımı ayırıyor.

Arkamda bir hırıltı duyulur. "Kal."

Sanki ben bir köpekmişim gibi. Sanki bu sadece pis bir seksmiş gibi, ve o da benim kadar kızgın. İyi.

Birkaç saniye sonra, prezervatif paketinin açılma sesini duyarım. Kalbim göğsümde çarpıyor, alnım tezgaha eğiliyor, hala nefes nefeseyim, bekliyorum, bekliyorum, bekliyorum.

İlk hissettiğim şey, omurgamdan yukarı doğru kayan bir el. Diğeri ise uyluklarımla içini okşuyor. Sırtımdaki el, enseme doğru ilerliyor ve saçlarıma dolanıyor.

sıkıca kavrar. Uyluklarımın arasındaki el, içimden sızan ıslaklığı yoklar ve arkamdan memnun bir homurtu duyulur.

Sonra, başka bir şey. Daha büyük. Daha kalın.

Dişlerimin arasından nefes alıp, gözlerimi kapatıyorum, onun bana doğru kaymasını hissediyorum. Mantiğın sesi çoktan sustu ve bu birkaç saniye içinde aklımdaki tek şey memnuniyet. Huzur. Tam olarak istediğim şeyi elde ettiğimi bilmenin verdiği tatmin.

İstedığımı alıyorum. İhtiyacım olanı. Bunu kendim için yapıyorum ve asla pişman olmayacağım.

Sonra Grant içime giriyor ve yıldızlar görüyorum.

Bunu hissetmeyeli ne kadar oldu? Eski kocamla bile böyle değildi. Beni tatmin etmiyordu. Sırtımı kaviletmiyordu. Nefesimi kesmiyordu.

Bir başka güçlü itmeyle, neredeyse doruğa ulaşıyorum. Nefesim olsaydı, bu kadar az şeyle doruğa ulaştığıma gülerdim. Saçımı çekiyor, geri çekiliyor ve ardından kalçalarını bana doğru itiyor, ve ben doruğa ulaşıyorum. Grant boğazının derinliklerinden memnuniyet dolu bir erkek sesi çıkarıyor, ve bu basit ses bile beni mahvediyor. O andan itibaren, kemiklerim eriyor, beni sürüklemeye karar vermiş dalgaların üzerinde sürükleniyorum.

Orgazmım beni paramparça ediyor. Kurduğum her duvarı, sahip olduğumu iddia ettiğim her savunmayı yıkıyor. Kelimeler olmadan çığlık atıyorum, ya da belki de onun adını, tezgahın kenarını sıkıca tutarak ona tekrar, tekrar ve tekrar giriyorum.

Onun biraz daha sertleştiğini ve dokunuşundaki ısrarı hissettiğimde, yaklaştığını anlıyorum. Gözlerimi kapatıyorum ve arkamdaki güzel adamın çıkardığı homurtuları, inlemeleri ve iniltileri dinliyorum, ve başka bir zevk dalgası beni sarar.

Hareketsiz kalıyoruz, sessizlik ağır nefes alıp verme sesleriyle doluyor, sonra o geri çekiliyor. Yavaşça ayağa kalkıyorum ve dönüp onun prezervatifi attığını görüyorum, gözleri hala şehvetle dolu, benim bakışlarımla karşılaşılıyor. Ama Grant benden uzaklaşmak yerine, adımlarıyla aramızdaki mesafeyi kapatıyor ve kolları belimi sarıyor. Dudakları benimkini buluyor, beklemediğim ve istediğimi bilmediğim şefkatli bir öpücük.

"Hadi yatmaya gidelim," diye boğuk bir sesle söyler ve bu sözlerin beni mutlu etmediğini söylersem yalan söylemiş olurum.

ON YEDİ GRANT

Uyandığımda Fiona'nın başı omzumun kıvrımına yaslanmış, bacağı benim bacağıma dolanmış. Şampuanının kokusunu içime çekerek başımı çevirip pencereden masmavi gökyüzüne bakıyorum. Uzun zamandır bu kadar rahat uyanmamıştım.

Dün gece, bir hata yaptığımı düşündüm. Bu sabah uyandığımda, seks sonrası her zamanki gibi boşluk hissedeceğimi ve Fiona'dan uzaklaşmak isteyeceğimi düşündüm. Ama bunun yerine, kendimi onun vücuduna sarılıp onu kendime çekiyordum. Yanağımı onun başına dayadım ve derin, arındırıcı nefeslerle kokusunu içime çektim.

Dün gece vahşiydik. Mutfaktan sonra iki kez daha seks yaptık, ikisi de ilk seferki kadar vahşiydi. Ondan bıkaçağımı, kendi yatağına dönmesini isteyeceğimi düşünüyordum, ama birbirimizin kollarında uykuya daldık ve bunun doğru olduğunu hissetmekten kendimi alamadım. Onu burada istiyorum.

Ve bu his tehlikeli. Fiona'nın kokusunu içime çekerken kalbimin etrafındaki zırhta çatlaklar beliriyor ve o zırhı düşürmek için can atıyorum. Ama o zırh yıllar boyunca, santim santim, eski sevgilimle yaşadığım acılarla özenle inşa edildi. Onunla sonsuza kadar birlikte olacağımı düşündüğümde, tek kelime etmeden gitti ve onu uzaklaştırdığım için hep kendimi suçladım. Sonra kalp krizi, sonra düşüncelerini altüst eden ve yaşamak için neyin kaldığını sorgulatacak türden bir depresyon. Sonra kendimi yeniden inşa etmek için harcadığım yavaş geçen on beş yıl.

Başka bir kadın için bunu gerçekten göze almaya hazır mıyım? Fiona kaçınılmaz olarak beni terk ettiğinde, zihnimin o uzun, karanlık koridorlarında bir kez daha yürümek ister miyim?

Bacaklarımın arasındaki yarı sert penise doğrudan bağlı olan yumuşak, kadınsı bir inilti çıkararak Fiona gözlerini kırpıştırarak uyanır. "Hey." Uykulu bir şekilde gülümser ve ben onun gerçekten bir melek olup olmadığını merak ederim. Bu

, yumuşak hatları ve vücudu bana yapışmış halde, Sylvie'nin bana yaptığını yapabileceğini sanmıyorum. Onu kendimden uzaklaştırmayacağımı sanmıyorum.

Yine de zırhım hala sağlam. Duvarlarım o kadar kolay yıkılmayacak. "Günaydın," diyorum boğazım kuruyken.

"Bu sabah kahve makinesini hazırlamadım." Sırt üstü dönerek bacağını bacağımdan çekiyor. Yakınlığını özlüyorum ve ona doğru kıvrılıyorum. Fiona genellikle kahve makinesini filtre ve kahve çekirdekleriyle hazırlar, böylece sabah tek yapmam gereken makineyi çalıştırmak olur. Bu, hiç yapmadığım ama zamanla değerini anladığım bir şey. Kafasını bana doğru çevirir ve boynuma sokulur. Yavaş, yumuşak hareketler bizi birbirimize yaklaştırır. Elini yan tarafına doğru uzatır. Kafasını çevirir ve dudakları benimkilerden bir santim uzaklıkta olur.

Gözlerini açar, başını bir santim geriye çekerek bakışlarımı karşılar. "Aşağı inip biraz kahve yapmalısın. Bol şekerli, güzel, sert bir kahve."

Dudaklarım gülümser. "Gitmeliyim, değil mi?"

"Bu, bir beyefendinin yapması gereken bir şey olur."

"Nasıl istersen." Ondan uzaklaşıyorum, her hareketinde çıkardığı yumuşak seslerin tadını çıkarıyorum. Bol şortumu giyerken kalbim sıkışıyor ve onun bakışlarını vücudumda hissediyorum. "Hâlâ gördüğün şey hoşuna gidiyor mu?"

"Bir eskiz defteri alırsam, bakmama izin verilmiş olur mu?"

Kıkırdayarak alnına yumuşak bir öpücük kondurup aşağıya indim. Adımlarım hafif, dudaklarım gülümsemeye kıvrılmıştı. Kendimi... mutlu hissediyordum. Bu sabah hissedeceğimi düşündüğümünden tamamen farklıydı. Pişmanlık, boşluk, korku yoktu.

Yine de, kahve makinesi gürültüyle çalışırken ben tezgaha yaslanıp, bunun iyi bir fikir olup olmadığını düşünüyorum. Fringe Festivali'nden sonra ayrılacak, yani en fazla iki ya da üç hafta sonra. Belki daha az. En son istediğim şey ona bağlanmak. Bağlanamam. Sanırım o kısmım kırılmış, daha önce yaşadığım o kabusta paramparça olmuş. Yani Fiona ile aramızdaki bu şey... Ne yapacağımı bilmiyorum.

İyi hissettiriyor, harika. Ama bu... tehlikeli bir şekilde yakınlığa yakın.

Benim tişörtlerimden birini giyip mutfağa giriyor, çıplak bacakları tişörtün altından çok çekici görünüyor ve derin bir nefes alıyor. "Kahve," diye inliyor.

"O olmasa ne yapardık?"

"Öncelikle, Heart's Cove'da bir kafe açmazdın," diye gülümsüyorum. "Ve muhtemelen sabahları çok daha huysuz olurdun."

"Ne demek *huysuz*? Bu, benim zaten huysuz olduğumu ima ediyor." Dudaklarını büzerek somurtuyor, bu da onu kendime çekip dudaklarını dudaklarıma bastırmak istememe neden oluyor.

Dudaklarımın üzerinde bir gülümseme dans ettiriyorum. "Bu sabah hariç, kahveden önce sadece homurtular ve jestlerle iletişim kuruyordun."

"İşe yaradı, değil mi?"

Fiona'ya iki kaşık dolusu şeker koyarak, tam da sevdiği gibi bir fincan kahve hazırlayıp ona uzattım. Kahveyi alırken parmakları benimkine değdi ve bu dokunuşuyla içimde küçük bir ısı dalgası hissettim.

"Fringe Fest iki gün sonra başlıyor ve hala yapılacak çok iş var," diyor, gözleri uzaklara dalmış bir şekilde. "Umarım her şey yolunda gider. Candice'in barista arkadaşı bugün gelip hazırlıklarımızı kontrol edecek."

"Harika bir iş çıkaracaksın." Elimi sırtında gezdiriyorum ve o da memnuniyetle iç çekiyor. Başını eğip göğsüme yaslanıyor ve ben de her zaman bu kadar kolay mı diye düşünüyorum. O tek gecelik ilişkilerden kaçmasaydım, sabahlar bu kadar rahat geçer miydi?

Bana bakıyor, gözleri keskinleşiyor. İşte garip an geliyor. Sorular. Etiketler. "Ee..."

"Dün gece."

O başını sallar. "Ben, şey..." Boğazını temizler. "Aramızda garip bir durum oluşmasını istemiyorum. Biliyorsun, burada sadece birkaç hafta daha kalacağım ve yeni boşandım..."

"Ciddi bir ilişki aramıyorum." Binlerce kez söylediğim bu sözler, bu sabah ağızımdan çıktığında acı geliyor.

"Ben de," diyor, ama ses tonu bunun doğru olup olmadığını merak etmeme neden oluyor.

"Dün gece çok eğlendim."

"Ben de." Bana sıkı bir gülümseme atıyor. "Tekrar yapmak isterim. Ve bilmeni isterim ki ben... ben gerçekten geçici seksten hoşlanmıyorum. Yani, aslında seninle geçici seks yapmak istediğimi söylüyorum, ama bu benim için..." O keskin bir nefes alır ve başını sallar. "Demek istediğim, eğer bu düzenli bir şey olacaksa, ben

diğer insanların olması beni rahatsız eder. İkimiz için de. Aramızdaki ilişki geçici olsa bile."

"Gündelik ve özel."

Keskin bir baş sallama. "Aynen öyle. Birlikte yaşayacağız, belki de arkadaşlık artı avantajlar gibi bir durum olabilir." Gözleri benimkileri arıyor ve hayal kırıklığına çok benzeyen bir şey midemi bulandırıyor.

"Bu akıllıca." Sözlerim göğüs kafesimde keskin bir acı yaratır.

Sanki sözlerimi şaka sanmış gibi, nefes nefese bir kahkaha attı. "Öyle mi?"

"Bana karşı dürüst olduğun için teşekkür ederim, Fiona."

"Ben yetişkin bir kadıyım. Oyun oynamaya vaktim yok. Senden hoşlanıyorum. Seninle seks yapmaktan hoşlanıyorum, ama bağlanmak istemiyorum." Vurgulamak için parmaklarını salladı.

Bu konuşma beni mutlu etmeliydi. Sabah boyunca ve onunla tanıştığım günden beri kendime söylediğim şey tam da buydu. Bağlanmak, bağlanmak ya da taahhütte bulunmak istemiyorum. Ama nedense, hayal kırıklığı kemiklerime işliyor. Kahve fincanımın arkasına saklanıyorum. "Bana uyar."

Ona söylemek istediğim şey, onunla tanıştığımdan beri başka kimseyle seks yapmak istemediğim. O sanat stüdyosunda bir saat boyunca çıplak vücuduma bakıp bana sessiz olmamı söylediğinden beri, diğer tüm kadınlar benim için yok oldu. Ya da belki de gayzerin altında gözleri benimkilerle buluştuğı anda, onu korumak için duyduğum o dürtü beni neredeyse ele geçirdiğinde.

Ama... bağlar.

O belirtmese bile ona sadık kalırdım, ama onun ayrılacağı, bunun geçici olacağı düşüncesi... Bu düşüncayı tamamlamıyorum. Burada dururken, sıcak kahve midemi ısıtıyor, biliyorum ki eğer benden daha fazlasını isteseydi, evet derdim. Onunla denemeye istekli olduğumu söyledim. Çıkmaya. Yıllarca inşa ettiğim tüm o duvarları yıkmaya.

Ama o geçici bir ilişki istiyor ve ben geçici ilişkilerin kralıyım. Benim işim bu.

Onunla da yapabilirim.

Kahve fincanını bitirip ikinci kez dolduracağını izliyorum, sonra bir tutam saçını kulağının arkasına koyup bana bir bakış atıyor. "Bir saat sonra kafeye gitmem gerek, ama..." Bir dakika öncesine göre daha ateşli gözleri, karnımın çizgilerini oyuyor ve içimde bir ateş yakıyor. O alaycı bakışını tekrar yüzüme çevirip alt dudağını ısıyor. "Bir saat uzun bir süre, değil mi?"

Gülümserim, tüm pişmanlık düşüncelerim buharlaşır. Kupa bardağımı bir kenara koyar, onu tezgaha sıkıştırırım. "Bana ne yapmamı istediğini söyle Fiona, ben de yapayım."

Gündelik, ama özel. Birkaç hafta sonra, hiçbir bağlanma olmadan ayrılır. Temiz. Basit. Kolay.

Değil mi?

Dizlerimin üzerine çöküyorum ve dilimle, parmaklarımla, sonra da dün gece olduğu yerde sikimle onu inletiyorum, saçımı her çekişinde, bana verdiği her orgazmda zevk alıyorum... Ve onun gitmesini izlemenin hiç de kolay olmayacağını biliyorum.

ON SEKİZ FIONA

GÜNÜMÜ adeta uçarak geçiriyorum, sonra da Grant'in kollarında bir başka muhteşem gece geçiriyorum. Onun yanında uyanmaya bu kadar çabuk alışmam korkutucu. Kafamın içindeki küçük bir ses bana mesafemi korumam gerektiğini söylüyor. Mantıken, bunu yapmam gerektiğini biliyorum. Birbirimizi neredeyse hiç tanımıyoruz, ben burada sadece kısa bir süre kalacağım ve yirmi yılı aşkın süredir aldatan eski kocamdan başka kimseyle birlikte olmadım. Yapmam gereken en son şey, başka biriyle ilişkiye girmek.

Ama bu benim için mükemmel değil mi? John'un ruhuma açtığı yaralarla uğraşmadan fiziksel yakınlığın tadını çıkarabilirim. Simone'un tavsiyesine uyup, terleyene, nefes nefese kalana ve doyana kadar gece gündüz onunla birlikte olabilirim.

Bağlanmak istemediğimizi söylemiştik, ama üç gün sonra kendimi ona bağlanmış hissediyorum. Fringe Festivali'nin ilk sabahı, güneş havadaki soğuğu yakıp yok etmeden önce, yataktan kayarak çıkıp odadan sessizce çıkıyorum, tüm hafta sonu yanında uyuduğum sıcak, sert vücuttan uzaklaşmam gerekiyor.

Festival süresince kendimi kafenin yönetimine adayacağım, sonra temizlik ve kapanışta yardım edeceğim, sonra... sonra bir sonraki adımlarımı belirleyeceğim. Daha sonra.

Yolun aşağısında çadırlar kurulmuş, satıcılar ve sanatçılar ürünlerini sergilemeye hazırlanıyor. Kasabanın uzak tarafında, ücretsiz gösterilerle dolu bir programın yer aldığı bir sahne kurulmuş. Fringe Festivali büyük bir festival ve bizim küçük kafemiz de bunun bir parçası.

Baristamız Sven'i selamlarken, taze kavrulmuş kahve çekirdeklerinin kokusunu içime çekiyorum ve kafede yavaşça bir tur atıyorum. Bu yerin her santimetrekaresini yeniden boyadık, temizledik ve onardık. Sandalye ve masa için indirimli ürünler aradım ve mekanı süslemek için bazı

süs eşyaları da buldum. Kafe, Heart's Cove'a çok yakışan, sevimli ve şirin bir görünüme kavuştu.

Sadece bir haftalık olduğunu bilsem de, burayı yönetmek bana uzun zamandır hissetmediğim bir enerji veriyor. Daha önce planladığım diğer etkinlikler ve bağış kampanyalarına benziyor. Yönetim becerilerim var ve şu ana kadar özellikle zorlayıcı bir durumla karşılaşmadım, ama...

Bu *benim*. Benim projem, benim ortaklarım ve çalışanlarım... Bu, yüzüme bir gülümseme kondurmak için yeterli.

Sadece festival süresince benim olacak, sonra... Sonrasında ne olacağını düşünmek istemiyorum. Fringe Fest bittikten sonra Candice ile bu konuyu konuşacağım. O kafeyi açık tutmak istiyor, belki benim kalmamı da kabul eder. Simone öyle olacağını söyledi. O insanları okumakta her zaman iyidir.

Günün hazırlıklarını tamamlayıp, vitrinleri son bir kez cilalayıp, kafenin kapısını açtığımızda, güneş beton kaldırımları kavuruyordu. Bir adam, içinde geveze bir çocuk bulunan bir bebek arabası iterek içeri girdi ve kaşlarını kaldırdı. "Açık mısınız?"

"Elbette," diye gülümsüyorum.

Sonra, bir sel gibi müşteriler akın etti. Sven kahve üstüne kahve yaparken, ben de tezgahın arkasına atlayıp siparişleri almaya yardım ettim. Öğlene kadar tüm unlu mamuller tükendi. Agnes bademli kruvasan aldı (Dorothy tüm kruvasanları almaya çalıştı, ama ben son kruvasanı her ihtimale karşı tezgahın arkasına sakladım. Evet, tehlikeli bir oyun oynadığımı biliyorum). Kafe tüm gün hareketliydi. Moralim çok yüksek. Kendimi müşteri hizmetlerinde iyi biri olarak görmedim ve bunu her gün yapmak istemezdim, ama bugün tam da olmak istediğim yerdeyim. İnsanları selamlamak, gülümsemek, zaten kendime aitmiş gibi hissettiğim bu küçük mekana insanları davet etmek.

Öğleden sonra, gözlerim kapı girişindeki iyi kesilmiş bir gölgeye takılıyor. Grant. Uzun boylu, yakışıklı, bronz tenli ve o kadar seksi ki erimek istiyorum. Dudaklarında yarı bir gülümseme beliriyor, masalarda oturan müşterileri, boş vitrin buzdolabını, alnımda ter damlalarını izlerken kaşları hafifçe kalkıyor.

"İlk günün iyi geçti mi?" Adımları rahat ve kontrollü, ama enerjisi odayı dolduruyor. Birkaç kişi onun vücudunu hayranlıkla izlemek için başını çeviriyor,

kadınların bakışları güçlü bacaklarında, geniş omuzlarında, mükemmel bir şekilde dağınık saçlarında kalıyor.

O tezgaha yaslanıp, baharatlı ve tatlı kokusu beni sararken, yanaklarım kızarıyor. "Beklediğimden daha iyi."

"Bu sabah veda etmeden gittin." Sesi o kadar alçak ki sadece ben duyabiliyorum. Gözlerinde, benim çözmeye gücümün yetmediği bir şey beliriyor.

Omuzlarımı silkiyorum, tezgâhtaki eşyaları düzenleyip yeniden düzenliyorum. "Rahat davran, değil mi?"

"Grant Greene!" Yaşlı bir adam kafe kapısından içeri girer, geri çekilen gri saç çizgisini kaplayan karaciğer lekeleri vardır. "Benden kaçıyor musun, genç adam?"

"Tabii ki hayır, Bay Cheswick," diyor Grant, dikleşerek. "Mesajınızı aldım. Bana ihtiyacınız mı var?" Yaşlı adamın elini kendi büyük eliyle sıkıca tutuyor, Bay Cheswick onu kendine doğru çekerken gözleri büyülüyor.

Yaşlı adam bana bakarken gözleri parlar, sonra Grant'e doğru eğilir ve alçak, komplo kurar gibi bir sesle konuşur. "Sana bir tane var, Grant."

"İşte başlıyoruz." Grant gözlerini devirir, ama gözlerinde bir parça merak ve mizah vardır.

"Genç bayan da dinleyebilir," der Bay Cheswick bana başını sallayarak. Uzun zamandır *genç bayan olarak* anılmamıştım, ama tabii ki. Bay Cheswick, Grant ince vücudunu vitrine yaslarırken, kavisli parmak eklemleriyle kafe tezgahına vurarak başlar. Kollarını kavuştururken, sanki yaklaşan espriye kendini hazırlamak istercesine, gömleği güçlü omuzlarında gerilir.

"Çıplaklar kampında kör bir adamı nasıl fark edersiniz?" Bay Cheswick eğildi ve ben nefesimi tutmaktan kendimi alamadım. Gözleri parladı ve sonunda omuz silkti. "Zor değil."

O aptalca, müstehcen şakayı komik bulmasam bile, Bay Cheswick'in tüm vücudu saf neşeye dönüşürken gülmekten kendimi alamazdım. Elini karnına koymuş, ağzı açık, gözleri sıkıca kapalı, şakasına o kadar çok gülüyor ki, kendi tükürüğüne boğulacağından korkuyorum.

Elimle ağzımı kapatıp kıkırdayarak gülüyorum, yanaklarım kızarıyor ve Grant başını sallıyor, ama dudaklarında hafif bir gülümseme beliriyor.

Bay Cheswick gözlerini siler, içini çeker ve nane çayı sipariş eder. Grant'e öğleden sonra evine uğramasını söyler ve Grant'in kaldırılabileceği kadar müstehcen fıkra anlatacağına söz verir. Yaşlı adam elinde çayıyla bana göz kırparak veda ederken, ben Grant'e kaşlarımı kaldırırım.

"O, Agnes-Dorothy ayrımında nereye düşüyor?" diye sorarım.

"O İsviçre gibidir. Tarafsızdır. Bence Cheswick, Agnes'in gerçekten sevdiği tek kişidir ve ikizler onun marangozluk işinin sadık müşterileridir." Grant sırtıyor. "İyi bir kalbi var. Burada işin bitmek üzereyse, benimle gelebilirsin. Onun evini seveceğini düşünüyorum. Orası..." Alt dudağını, midemi sıkıştıracak şekilde ısırır, sonra kocaman omuzlarını silker. "Orayı, o hissi sonsuza kadar kaybettiğimi düşündükten sonra, kendimi evimde hissettiğim ilk yer olarak hatırlıyorum."

Kalbim küt küt atıyor. "Çok isterim." Gülümsüyorum, bunun ne kadar *sıradan bir* teklif olduğunu bilemiyorum ama reddedemiyorum. Grant'in buraya geldiğinde tam olarak neler yaşadığını merak ediyorum, bu ilk kez olmuyor. Bana kalp krizi geçirdiğini söylemişti ama acaba başka bir şey daha var mıydı? Belki de buna sadece stresli bir iş neden olmamıştır. Gözlerinin benimkilerde takılı kalmasından, ilk düşündüğümünden daha fazla ortak noktamız olduğunu merak ediyorum.

Kafede işimi bitirdiğimde, Grant köşedeki iki kişilik küçük masadan kalkar ve sandalyesini yerine iter. Parmaklarını saçlarının arasından geçirir ve ben de bu anı, gömleğinin göğsünün hatlarını nasıl sarstığını hayranlıkla izlemek için değerlendiririm — bu gece ellerimle ve ağzımla keşfetmek için sabırsızlandığım göğsü.

Ama bu bekleyebilir. Grant, gözlerini benden ayırmayan son kadın müşterinin bakışlarını görmezden gelerek elini belime kaydırır. Beni dışarıya çıkarır, dokunuşu vücudumda kalır. Bu... samimi bir his. Elini belimden çektiğinde, dokunuşunun sıcaklığını ve rahatlığını özleyorum. Kolu bana doğru sallanır

benimkine dokunur ve parmaklarımı onun parmaklarıyla iç içe geçirme isteği, görmezden gelinemeyecek kadar güçlüdür.

Ama biz rahat dedik. Rahat, çıkar ilişkisi olan ev arkadaşları el ele tutuşmazlar. Bu yüzden elim serbestçe sallanıyor ve Grant da avucunu benimkine sürtmüyor. Böylesi daha iyi. Yeşil yapraklı sokaklarda dolaşırken günümüzü konuşuyoruz ve kısa bir yürüyüş mesafesindeki iki katlı ahşap evimize doğru ilerliyoruz. Garaj kapısı açık ve Bay Cheswick'in son derece iyi donanımlı atölyesinde uğraştığını görüyoruz.

Bizi kulaklara kadar uzanan bir gülümsemeyle selamlıyor ve içeriye davet ediyor. "Buraya gel Grant. Bu şifonyeri monte etmek için yardıma ihtiyacım var."

Parmaklarımla tezgahın üzerinde gezdirirken, talaş ve çeliğin kokusunu içime çekiyorum. Duvarın tüm uzunluğu boyunca uzanan bir delikli tahtada sıra sıra aletler düzenli bir şekilde sergilenmiş, çift garajın karşı tarafında ise malzeme yığınları dizilmiş. Hiç becerikli biri olmadım, ama burası bana rahat geliyor. Grant'in burada kendini nasıl evinde hissettiğini anlıyorum.

Grant, Bay Cheswick'in talimatıyla yüksek bir şifonyerin bir tarafını kaldırırken homurdanıyor ve zıvana bağlantılarını birleştiriyor. Yaşlı adamın ütülü pantolonu yıpranmış ama temiz, düğmeli gömleğinin kolları sanki bütün gün burada çalışmış gibi kıvrılmış. Alınmış çay bardağı tezgahın kenarında unutulmuş durumda.

Bay Cheswick'in Grant'i aramak için kasabaya gelip gelmediğini ve kafeye nasıl geldiğini merak ediyorum. Bakışlarımı hissederek omzunun üzerinden bana bakıyor ve sıcak bir gülümsemeyle karşılık veriyor. "Huysuz bir herif için fena değil, değil mi?" Cheswick, ben yüzümdeki gülümsemeyi saklamaya çalışırken Grant'i işaret ediyor.

"Huysuz herif mi?" Grant, başka bir şifonyer parçasını almak için eğilirken diyor.

Bize sırtı dönükken, geniş omuzlarının gerginleşip akıcı bir güçle hareket edişini hayranlıkla izlemek için birkaç saniye fırsat buluyorum. İnce belinin gözlerimi güçlü bacaklarına doğru çekişini izliyorum.

Grant... Şey, diyelim ki, o model olduğunda yaşam çizim dersinin neden bu kadar popüler olduğunu anlıyorum.

Bay Cheswick dilini şaklatarak, çalışma masasından bir keski alıp alet kutusuna koyarken bana doğru sürünerek geliyor. "

Grant buraya ilk geldiğinde, neredeyse bir yıl boyunca tek kelime etmedi. Birbirimizi anlayabilmek için kendi dilimizi, homurtular ve tıklamalarla oluşturmak zorunda kaldık."

"Bu abartı," diyor Grant, hala bize dönmeden. "O buraya taşınmadan önce birbirinizi tanıyor muydunuz?"

Bay Cheswick başını sallar. "Hayır. Ama Grant'e başlangıç için biraz iş verdim."

"Bundan fazlasını yaptınız," diye cevaplar Grant, sonunda dönerek. "Ağaç işçiliği hakkında bildiğim her şeyi bana öğrettiniz, hatta iş ruhsatımı alabilmem için beni çırak olarak kaydettiniz. Bana geçim kaynağımı verdiniz."

"Ses tonunda minnettarlık mı seziyorum?" Bay Cheswick'in gözleri parlıyor. "Bu yeni bir şey."

"Bunca yıldır bana yardım ettiğiniz için size defalarca teşekkür ettim," der, ama başını sallarken dudaklarında bir gülümseme belirir. "Ama tekrar etmekte fayda var. Beni karanlık bir çukurdan çıkardınız, yaşlı adam, aksi takdirde başarabileceğimi sanmıyorum."

Bay Cheswick başka bir projeye yönelir ve elini sallayarak teşekkürleri reddeder. "Hepimiz bir noktada karanlıktan çıkmak için yardıma ihtiyaç duyarız." Omzunun üzerinden bana bakar. "Hayat böyledir, sana neyin önemli olduğunu gösterir. Düşündüğünden daha güçlü olduğunu fark etmeni sağlar."

Marangozun bakışları altında kıpırdanmak istiyorum, ama kendimi hareketsiz kalmaya zorluyorum. Bir kadın sesi garaj yolundan geliyor ve Bay Cheswick'in bilge gözlerini benden ayırıyor. Grant'in hafif bir kıkırdamasını duyunca nefesim kesiliyor.

Bana doğru yürür ve elini belimin altına kaydırır. "Bazen çok yoğun oluyor, değil mi?"

Gri-mavi gözlerine bakarak, hangi karanlıktan çıkmak için yardıma ihtiyacı olduğunu sormak istiyorum, ama kelimeler ağzımdan çıkmıyor. Bunun yerine, ikimiz de dönüp, araba yolunda süzülen şeytan kadın Agnes'i görüyoruz — ama kimseyi parçalamak üzereymiş gibi görünmüyor.

Gülümsüyor.

"Merhaba Chezzy," diyor, plastik bir kap uzatarak. "En sevdiğin şeyi yaptım. Limonlu merengli turta."

"Sen bir meleksin," diyor yaşı adam, hafifçe eğilerek.

Kaşlarımı kaldırıp Grant'e bakıyorum. "Bu, Dorothy'ye ayakkabısını fırlatan Agnes mi?"

Grant sessizce gülerek başını sallar.

Agnes'in bakışları bana dikildiğinde keskinleşir. Kaşlarını kaldırır. "Hâlâ buradasın. Otel nasıl?" Son kelimeyi, sanki Heart's Cove Oteli'nin kendisi onu tiksindiriyormuş gibi tükürürcesine söyler.

"Aslında Grant'le kalıyorum. Odam su hasarı nedeniyle kullanılamaz hale geldi, hatırladın mı?"

Agnes'in kaşları seğirir, omuzları hafifçe gevşer. "Oh." Gözleri benden Grant'e kayar. "O zaman kendini şanslı say. O kulübenin yıllardır tahtakuruları sorunu olduğunu duydum."

Gülmemek için kendimi zor tutuyorum. Dorothy ve Margaret'e olan nefretini muhtemelen asla anlayamayacağım, ama Bay Cheswick'e karşı neredeyse... şefkatli... davrandığını inkar edemem. Başlarını birbirine yaklaştırıp, Grant'in ya da benim duyamayacağımız kadar yumuşak bir sesle konuşurken, Grant dirseğime dokunur ve sokağı işaret eder.

Onun söylemediği sözleri anlayarak, uzaklaşmaya başlıyorum. Çifte nazıkçe veda edip geldiğimiz yoldan geri dönüyoruz. Kafamı sallayıp, gülerek iç geçiriyorum. "Bunu söyleyeceğimi hiç düşünmemiştim, ama Agnes'in yumuşak bir tarafı var galiba."

"Hepimizin var."

Birkaç adım sessizlik olur. Sonra, "Ne kadar süre onun için çalıştın?" diye sorar. Sorgulayıcı bir soru. Sorguladığımı biliyorum.

"Dört buçuk yıl," diye cevaplar Grant. Gözleri uzaklara dalar ve uzun bir nefes verir. "Buraya geldim... Kaçıyordum," der sonunda. "Kötü biten bir ilişkim vardı, işte çok büyük stres altındaydım ve neredeyse hayatımı kaybedeceğim bir kalp krizi geçirdim. Sanırım Bay Cheswick benim sadece bir kabuk olduğumu gördü ve beni bir mobilya parçası gibi yeniden inşa etmekten zevk alabileceğini düşündü."

"İlişkiniz kötü bitti..." Sormamalıyım. Neden sorduğumu bile bilmiyorum. Bu, sıradan bir ilişkinin gerektireceği bir şey değil ve kesinlikle bazı sınırları aşıyor.

Ama bilmek istiyorum.

"O beni terk etti. Onu suçlayamam, gerçekten. Sürekli çalışıyordum ve ona baskı yapıyordum..." Derin bir nefes aldı. "Onun... sorunları vardı. Sylvie çok içiyordu ve ben bir süre bunu görmezden geldim. Ama hafta sonları, sonra hafta içi, sonra öğleden sonraları, sonra sabahın ilk saatlerinde içmeye başladığında... Ona yardım etmeye çalıştım. Ona çok baskı yaptım. Çok fazla. Onu AA'ya, rehabilitasyona, aklıma gelen her şeye götürmeye çalıştım. Kaçınılmaz olarak bırakacağı tedavinin masraflarını ödemek için daha uzun saatler çalıştım. Düşündüm ki" —başını sallar—"Ne düşündüğümü bilmiyorum. Onu düzeltebileceğimi düşündüm. Benim yardımımı hiç istemediğini fark etmeden onu kendisinden korumaya çalıştım. Sonra bir gün eve geldiğimde gitmişti."

Başımı çevirip ona baktım. "Öylece gitti mi? Hiçbir şey söylemeden mi?"

"Numarasını değiştirdi, tüm eşyalarını aldı ve ortadan kayboldu. Korkunç şeyler düşündüm. Yaralandığını, başının belada olduğunu düşündüm. İçmeye çıkıp öldürüldüğünü düşündüm, ama bu kıyafetlerinin kaybolmasını açıklamıyordu. Birinin onu kaçırdığını düşündüm. Her yerde onu aradım, milyonlarca kez aradım, ailesini, arkadaşlarını aradım, ta ki sonunda bana bir e-posta gönderip beni rahat bırakmamı isteyene kadar. Bitti, dedi. Ayrılmak istediğini söyledi. O zaman anladım ki yaralanmamış ya da başı belada değildi, sadece benden bıkmıştı. Ben olmadan yeni bir başlangıç yapmak istiyordu."

"Tek kelime bile etmemek oldukça korkakça. Ayrılık mesajı bile ortadan kaybolmaktan iyidir."

Grant iç geçirir, sonra başını sallar. Bana sıkı bir gülümseme atar. "Her neyse, beni çileden çıkaran şey buydu. Bir sonraki davamı kaybettim - kariyerimin en büyüğüydü - ve şiddetli bir kalp krizi geçirdikten sonra kendimi yoğun bakımda buldum. Stres sağlığa zararlıymış, anlaşılan."

Kuru bir kahkaha atar.

Elim onun eline kayar ve o da benim avucumu sıkar. Geri kalan yolu sessizce yürürüz ve Grant beni eve bırakmayı teklif eder. Bisikleti kamyonetinin kasasına yüklemesine yardım ederim ve aniden yorgunluktan bitkin düşmüş bir halde kabine otururum. Eve giderken fazla konuşmayız ve eve vardığımızda kendimi onun boynuna uzanırken, dudaklarımı onun dudaklarına doğru eğerek bulurum.

Grant, insanları korumayı ve onlara bakmayı seven bir adamdır. Bunu, sincapla olan olayda, onu kurtarmaya hazır olduğu gün gördüm.

beni korumak için kendini tehlikeye attığını ve ihtiyacım olduğunu görür görmez iskeleye merdiven kurduğunu gördüm. İkizler ve Agnes arasında barışı korumaya çalıştığı ve tereddüt etmeden bize kalacak yer teklif ettiği zamanlarda da bunu gördüm. Candice, stüdyosunu ve kafesini yenilemek için ondan yardım istemekten çekinmedi ve bunun karşılığında aldığı ücretin malzeme masraflarını bile karşılamayacak kadar düşük olduğunu öğrendim. Yaptığı her şey başkalarına hizmet etmek içindir. Eski sevgilisi onu terk ettiğinde, tüm bu çabalarının yüzüne vurulmasının ona ne kadar acı vermiş olabileceğini hayal bile edemiyorum. Ona yardım etmeye çalışmak ve onun tek kelime etmeden çekip gitmesi.

Bu adamın kocaman bir kalbi var ve onu verecek kimse olmadığı için açlıktan ölüyor gibi hissetmiş olmalı. Ama ben onu kabul edecek kişi miyim? O odaya her girdiğinde kalbim küt küt atsa da, ciddi bir ilişkiye hazır değilim. Aramızda inkar edemeyeceğim bir bağ olsa bile.

Kendi felaket dolu ilişkiyi bitirdikten sonra, ancak yeni kendime gelmeye başladım. Grant ile bir ilişkiye başlamak sorumsuzluk olur. Ona ihtiyacı olanı veremem. Yaşamaya devam etmem gerektiğini yeni yeni fark etmeye başladığım bir zamanda, ona *kendimi* veremem.

Ama o gece seviştiğimizde, bu hiç de sıradan ya da vahşi ve çılgın bir şey gibi gelmedi. Yavaş ve şefkatliydi ve sanki geçmememiz gereken bir sınırı aştığımızı hissettirdi.

ON DOKUZ JEN

"Fiona ve Grant sevişiyorlar, ha?" Kafeyi kapatırken kalan unlu mamulleri sayarken Candice'e soruyorum.

Candice elinde paspasla bana bakıyor. Fiona ve Grant'in az önce çıktığı kapıya kaşlarını çatarak bakıyor. İkili, Fringe Fest için kurulan stantları ve çadırları kontrol etmeye gidiyor. "Ne demek istiyorsun? O, onun evinde kalıyor. Bana hiçbir şey söylemedi."

"Uzun bakışları, kızarmaları, kıkırdamaları fark etmedin mi? Bunların hepsi başka bir şeylerin olduğunun kanıtı. Kesinlikle yatıyorlar."

Candice gözlerini devirdi. "Başkaları hakkında dedikodu yaparken *kanıtlardan* bahseden tek kişi sensin."

"Dedikodu yapmıyorum. Gerçekleri söylüyorum."

Kasa yanındaki vitrinde kalan birkaç hamur işini not alıyorum. Browniler çok popülerdi — annemin tarifi — ve birkaç yaban mersinli kek kaldı, ama yarın sabahın erken saatlerine kadar yine uzun bir gece pişirme maratonu bizi bekliyor. Bu kafeye yiyecek sağlamak ve aynı zamanda normal işimi de sürdürmek beklediğimden daha zor oldu.

Bu haftanın programını saat bazında planlamıştım, ajandamda renk kodları ve etiketler kullanarak, ama her gün kafe için bu kadar çok pasta pişirmem gerekeceğini tahmin etmemiştim. Pastaların bu kadar popüler olacağını tahmin etmemiştim. Restorandaki Fransız patronum/köle sürücüm Guillaume'un bu hafta her gece beni yeni, deneysel bir tarif üzerinde çalışmak için tutacağını tahmin etmemiştim.

Bir hesap hatası yaptım ve bunun bedelini ödüyorum.

"Jen" — Candice bana sert bir bakış attı — "dedikodu yapıyorsun."

"Dedikodu yapmak, her iki sonuçtan da bir dereceye kadar keyif almak anlamına gelir. Onların birlikte olup olmadıkları umurumda değil, bu yüzden dedikodu yapmıyorum."

"Robot gibi konuşuyorsun. Ya da kompozisyon yazmaya çalışan bir lise öğrencisi gibi."

Huffing, defterimi çantama tikiştirip omzuma asıyorum. "Tek söylediğim, Grant'i tanıdığım onca yıldır gözlerinde hiç yıldızlar parlamadı. Fiona gittiğinde her şey mahvolacak."

Candice dikleşir, alt dudağını ısırır. "Belki kalabilir diye düşünüyordum. Kafe açık kalabilir, hatta brunch servisine bile başlayabiliriz. Daha büyük bir yere, mutfağı olan bir yere ihtiyacımız olur."

Gözlerim onun gözlerine kilitlenir. "Her gün bu kadar çok pişirmeyi sürdürmemi mi istiyorsun? Başka bir aşçı mı işe alacaksın? Candice..."

"Başka bir çözüm bulabiliriz. Daha az pasta sunabiliriz ya da başka bir tedarikçiden satın alabiliriz. Evet, başka birini işe alırdım. Senin benim için işinden vazgeçmeni istemezdim."

"Benimkiler kadar iyi olmayacağını bildiğin halde pasta mı *almak* istiyorsun?" Kafamı sallıyorum. "Dur biraz. Geri dönelim. Fiona'nın kalıcı olarak kalmasını mı istiyorsun?"

"Fiona ile henüz bu konuyu konuşmadım, ama... evet." En eski (ve tek) arkadaşım bana tereddütlü bir gülümseme atıyor. "Her şey yolunda gidiyor, sence de öyle değil mi? Ayrıca Heart's Cove'un bir kahve dükkanına ihtiyacı var."

"Bu ifadenin doğruluğunu inkar etmiyorum ama..."

"Robot."

Candice'i görmezden gelip devam ediyorum, "Bu yeri açık tutmak için, genişletmek bir yana, doğru düzgün hazırlandığımızdan emin değilim. Geçen hafta bana sadece iki haftalık kahve sipariş ettiğini söyledin ve ben de Fringe Fest bittikten sonra kapatmayı planladım."

"Biliyorum." Diye iç geçiriyor ve sokağa açılan büyük pencerelere bakıyor.

"Ama sence bu iyi bir şey değil mi? Özel bir şey hissetmiyor musun?"

"Yorgun hissediyorum."

Candice iç geçirir. Süpürgeyi duvara dayamaya çalıştığında süpürge kayar ve köşeye sönük bir sesle çarpar. En iyi arkadaşım bana doğru yürür ve parmaklarıyla saçlarını tarar. "Her gün sabahın ikisine kadar benim için pasta pişirmeni istemeyeceğim"

ama bunun doğru olduğunu sen de benim kadar iyi biliyorsun. Bu kafe, Fiona ile olan ortaklığımız... *iyi* olabilir, Jen."

"Rakamlar iyi. Para kazanıyoruz."

"Sadece para değil. Topluluk. Her gün kaç kişinin uğradığını gördün. Fiona'yı ne kadar sevdiklerini. Bu kasabaya katkıda bulunabiliriz, insanların bir araya geldiği bir alan yaratabiliriz."

"Sen her zaman o hippi, evreni seven şeyleri sevmişsindir," diye mırıldanıyorum ve Candice koluma yumruk atıyor. Ben de bağırıyorum. "Ne? Doğru ya! Sen her zaman bolluk, pozitiflik ve benzeri saçmalıklardan bahsediyorsun."

"Aptal olma."

Ağzımı açıp, doğru bir şey söylediğim için nasıl pislik olabileceğimi anlamadığımı söylemek istiyorum — o hippiler gibi şeyleri seviyor, mumları, *omları*, yogası falan — ama yine de ağzımı kapatmaya karar veriyorum. İnsanları okumakta pek iyi değilim, ama yorumlarımın hoş karşılanmadığını anlıyorum. Bazen ağzımdan çıktıktan sonra fark etsem bile.

Candice kolumu sıkıyor. "Restoranın senin hayalin olduğunu biliyorum, Guillaume'un altında çalışıyorsun ve o ülkedeki en iyisi, ama... Jen, burada özel bir şey yaratabileceğimizi hissediyorum."

Ona mutfakta devam eden çığlıklar hakkında, ya da her gün üniformamı çıkarıp uzun bir duş aldığımda, Guillaume için çalışmanın hala benim hayalim olup olmadığını merak ettiğim gerçeği hakkında konuşmak istiyorum. Hala Paris'te pasta yapmak istiyor muyum, hayatımı şişirilmiş Fransızların bana crème patissière yapmayı bilmediğini söyledikleri bir mutfakta geçirmek istiyor muyum... Artık emin değilim.

Büyürken fırıncı olmak istiyordum, ama bunun yerine bilgisayar bilimini seçtim. Sonra hayatımdan nefret ettiğimi fark ettim ve "boş ver, baştan başlayacağım" dedim. Beş yıl sonra, burada, sözde hayallerimi yaşıyorum. Paris gözümün önünde ve geçen hafta köle sürücüsü patronum işimi övdü. Ama... of. Sanırım bu yaşa geldiğimde doğru yolda olup olmadığımı anlayacağımı düşünmüştüm. Hayallerimin ne olduğunu bilecektim. Hayatımda ne yapacağımı bilecektim.

Yirmi yıl önce hissettiğim gibi hissediyorum, ancak şimdi fırtına yaklaşırken dizim ağrıyor ve gençlik yıllarımda çok fazla klavye kullanmaktan erken başlangıçlı karpal tünel sendromu geliştirdiğimden eminim.

gençlik yıllarımda çok fazla klavye kullanmaktan erken başlangıçlı karpal tünel sendromu geliştirdiğimden eminim.

Hayalim artık bir hayal değil - ya da belki de onu gerçekleştirmek için gerekenlere sahip olup olmadığımı bilmiyorum. Ama bu kafeye bakıyorum, boş vitrine bakıyorum ve gerçek insanların bugün, dün ve açıldığımız günden beri her gün benim pastalarımı yediğini biliyorum. İnsanlar daha fazlası için geri geldi. Benim her zaman istediğim şey bu değil miydi? İnsanların gerçekten *sevdiği* şeyler pişirmek?

Deneme amaçlı tatlıların üzerine yenilebilir çiçekler koymak için cımbızla uğraşarak tadım menüleri hazırlamak değil, sonunda Paris veya New York'ta bir tarif kitabı anlaşması yapmamı sağlayacak olsa bile.

İç çekerek Candice'e gülümsüyorum. "Peki. Ne yapmam gerektiğini söyle, ben de elimden geleni yapıp pişirmeye devam edeyim. Ama bana daha fazla para ödemen gerek. Bu işe tahmin ettiğimden çok daha fazla zaman ayırıyorum."

Candice bana sarılmak için neredeyse üstüme atlayınca dudaklarımdan düşük bir "oof" sesi çıkar. "Teşekkürler Jenny. Sen yüz mil çapında en iyi pasta şefi ve burayı özel kılan sensin."

"Biliyorum."

"Ve alçakgönüllüsün de." Başını sallayarak gülüyor. "Yarın sabah Fiona geldiğinde kalmak isteyip istemediğini soracağım."

"Evet diyecek," diye cevap veriyorum ve kapıya doğru yöneliyorum. "Grant'i bu kadar çabuk terk etmek istemez. Onu sanat dersinde gördüm. Adamın kocaman bir aleti var."

Candice dilini şaklatıyor, ama yüzüne bakmam gerekmeden onun da aynı fikirde olduğunu anlıyorum.

YİRMİ GRANT

Günlerimin her dakikasından zevk alırken, onların bitmesini hiç istememek garip bir duygu. Fringe Festivali devam ederken, bir hafta çok kısa geliyor. Fiona neredeyse altı haftadır şehirde, ama bu... yakınlığımız... sadece bir hafta önce başladı ve festivalin ve romantizmimizin sonuna sadece bir hafta kaldı.

Bunu her düşündüğümde içimde bir ağırlık hissediyorum. Göğsüm sıkışıyor ve Fiona ile geçirebileceğim her dakikayı sonuna kadar yaşamak dışında başka bir şeye odaklanmak zorlaşıyor.

Çünkü Fringe Festivali bittikten sonra, o gidecek.

Tabii ki gidecek. Herkes gibi. En azından bu konuda dürüst davrandı, değil mi? Gecenin bir yarısı ortadan kaybolup beni parçaları toplamakla baş başa bırakmayacak. Umarım.

Ama sonra, Fringe Festivali'nin yedinci gününde, Fiona yüzünde göz kamaştırıcı bir gülümsemeyle eve gelir. Kollarını belime dolayarak başını bana doğru eğirir, sessizce bir öpücük ister.

Ben kimim ki reddedebilirim?

Zamanımı alıyorum, ağzının bir köşesini öpüyorum, sonra diğerini, dudaklarından çıkan yumuşak seslerin tadını çıkarıyorum. Bu kadını her öptüğümde, içimdeki bir düğümü çözüyormuş gibi hissediyorum. Daha önce hiç hissetmediğim bir hafiflik var içimde... belki de hiç. Hukuk fakültesini bitirmeden önce ya da daha öncesinden beri. On yıllardır.

Fiona uzaklaşırken, güneş saçlarını altın rengi bir parıltıyla kaplıyor ve tenini ısıltıyor. Bir şeyler söylemek için kelimeleri arıyor, bunu biliyorum. Bir adım geri çekiliyor, mutfak adasına yaslanıyor ve uzaklara dalmış bir bakışla pencereden dışarıya bakıyor. Dudaklarını ısırtıyor ve iç çekiyor, yüzündeki ifade bana umut vermiyor. O

Muhtemelen beni onun ayrılışına hazırlamak istiyor. Beni yavaş yavaş hazırlamak istiyor. *Eğlenceliydi, ama...*

"Candice bana kafeyi açık tutmak istediğini söyledi." Fiona gözlerini bana çevirdi. "Bana kafeyi yönetmem için iş teklif etti ve ben de kabul ettim."

Orada ne kadar süre hareketsiz durduğumu bilmiyorum. Geçmişim içimde canlanırken, korkularım kulaklarımda çınlıyor, ben de onlarla mücadele ederken Fiona'nın kalmak istediğini anlıyorum.

Kalıyor.

Onun uzaklaşmasını izlemek zorunda kalmayacağım — en azından şimdilik. Onsuz hayata geri dönmek, bu kasabada paylaşacak kimsem olmadan nasıl hayatta kaldığımı merak etmek zorunda kalmayacağım. O da bunu hissediyor, her ne kadar bunun geçici bir ilişki olduğunu söylesek de. Her ne kadar hiçbir bağlanma olmayacağına söz versek de.

O *kalmak* istiyor. Burada. Benimle.

Ayak parmağıyla adanın kenarına hafifçe dokunan Fiona derin bir nefes alır. "Dorothy ile konuştum, otel odamın hazır olduğunu söyledi..."

Kalbim sıkışır. "Burada kalmak istemiyorsun."

"Sana yük olmak istemiyorum," diyor Fiona, gözleri hala ayak parmağının üzerinde durduğu adanın köşesinde. "Simone ve bana kalacak bir yer sunman zaten çok cömertçeydi. Sonra kafenin yenilenmesi ve festival için kalabileceğimi söylemen daha da cömertçeydi. Ama sadece benden bıkmadığından emin olmak istiyorum."

Gözlerini bana çevirdiğinde, orada umut parıldadığını görüyorum ve yüzümde beliren gülümsemeyi engelleyemiyorum. "Asla," diye cevaplıyorum ve bu doğru. Ondan nasıl bıkabileceğimi bilmiyorum. Sabahları huysuz olsa bile. Kendi korkularım ona hislerimi söylememi engellese bile.

"Burada kalmamın sakıncası yok, değil mi? Biraz daha... Belki birkaç ay ya da daha fazla?"

Aramızdaki mesafeyi aşip kolumu beline doluyorum, dudaklarımı boynuna indiriyorum. Cildini nazikçe, nazikçe okşuyorum, kokusunu içime çekiyorum. *Onu* içime çekiyorum. "Kalmanı *istiyorum*, Fiona." Kolumu ona daha sıkı sarıp onu kendime çekiyorum, göğsüme çekip ellerimi vücudunda gezdiriyorum.

Dudakları benimkini bulur ve beni öper. Sıcaklık göğsümün ortasında yayılır, ellerim onun güzel vücudunda dolaşırken daha da aşağıya iner. Bu kadın, bu tanrıça... O kalıyor. O benim.

Dudaklarımı onunkilerden ayırıp alnımı alnına dayıyorum. "Burada olmanı seviyorum, Fiona. Kelimelerle ifade edemeyeceğim kadar. Hiç düşünmediğim kadar."

"Vay canına, teşekkürler." Koluma hafifçe vurur, ama gözleri yumuşar, benimkileri arar. "Ben de hoşlanıyorum."

Bunun geçici olmasını istemiyorum. Bağlar istiyorum, hepsini.

Seni istiyorum.

Boğazımdaki yumru kelimeleri boğuyor ve tek yapabildiğim ona çarpık bir öpücük vermek ve sonra uzaklaşmak. "Kafenin açık kalmasını kutlamalı mıyız? Akşam yemeğine çıkabiliriz."

"Grant Greene." Gözleri parlıyor. "Bana çıkma teklif mi ediyorsun?"

Gözlerindeki yaramazlık görünce içim sıkışıyor ve başımı sallıyorum. "Sadece akşam yemeği."

"İyi, çünkü yirmi iki yaşımdan beri randevuya çıkmadım. Sanırım gerginlik beni öldürür."

Gülerek, koyu renkli saçlarını kulağının arkasına itiyorum. Başparmağım dudaklarını okşuyor, kalbim çarparken dudaklarının hatlarını takip ediyorum. Yumuşak bir iç çekişle başını dokunuşuma doğru eğiyor. "Kalmana sevindim, Fiona. Gideceğini düşünmek beni öldürüyordu."

Gözleri benimkilere takılır, dudaklarında çekingen bir gülümseme belirir. "Hadi yemeğe gidelim."

Yemek, şarap ve masanın karşısında oturan güzel bir kadın. Bundan daha iyi ne olabilir ki? Bunun kesinlikle bir randevu olduğu gerçeğinden bahsetmiyoruz. Heart's Cove sakinlerinin bizi birlikte gördüklerinde attıkları anlamlı bakışlardan ya da bunun tamamen doğru hissettirdiğinden bahsetmiyoruz.

Bir kez olsun, bunun kötü bir fikir olduğunu söyleyen sesi dinlemiyorum. Fiona'nın ayrılacağını düşünmüyorum, çünkü bugün bana

bu, yapmak istediği en son şey olduğunu söyledi. Kendine bir iş buldu ve bu işte başarılı oldu, bu yüzden *kalıyor*. Glmenin, akşam eve döndüğümde beni bekleyen bir şeyin olmasının ne kadar güzel bir his olduğunu bana gösterdi.

Böyle hissetmeyeli neredeyse on altı yıl oldu. Muhtemelen daha da uzun. Birine sahip olmanın ne kadar güzel olduğunu unutmuştum. Beni anlayan, önemseyen birine sahip olmanın. Sevgimi ve ilgimi kabul eden, ona bakmak istediğim için beni ucube gibi hissettirmeyen birine.

Ve başka bir şey daha var. Fiona çaresiz değil. Onun savunucusu olmam gerekmiyor, kendisi başının çaresine bakabilir. Bir kadında bunu ne kadar takdir ettiğimi ya da Sylvie ile birlikteyken bunun ne kadar yorucu olduğunu hiç fark etmemiştim.

"Tatlı?" Yemeğin sonunda soruyorum, bu gecenin bitmesini istemiyorum.

Fiona elini karnına koyarak inler. "Doydum. Son günlerde tatlıya baksam bile beş kilo alıyorum. Kafede çalışmanın tek sevmediğim yanı bu." Başını sallar. "Vitrinde duran tüm o lezzetleri görmek ve yiyememek işkence gibi."

"Ben biraz etli kadınları severim."

"Bu et olmaz, garanti ederim." Fiona i eker, sonra orman yeşili gözlerinde bir parıltı belirir ve masanın kenarından tatlı menüsünü alır. "Ama birazcık göz atabiliriz, değil mi?"

Yanaklarım ağrıyor. Uzun zamandır bu kadar glmemiştim. Ama Fiona gözlerinde parıltıyla bana her baktığında dudaklarım kıvrılmaya başlıyor. Onun kahkahasını her duyduğumda, göğsümün ortasında bir sıcaklık hissediyorum.

Soğuk ve yalnız olmaktan *bıktım*. Yaralanmaktan korktuğum için her duygumu saklamaktan bıktım. Fiona'nın karşısında otururken, hayatın benim yaptıklarımдан daha fazlası olduğunu fark ettim. Belki de burada yeniden başladığım tüm bu yıllar boyunca, sadece var olmakla, hayatta kalmakla yetinmedim. Belki de bekliyordum.

Onu.

Sonunda eve yürüyerek dönerken, Fiona kolunu koluma takmış, başını omzuma yaslamış. Şarap, yemek ve kahkahalar yanaklarına güzel bir pembe renk katmış ve gözlerim onun mükemmel gül goncası dudaklarına kayıyor. Kasabanın kenarında durup onu kendime çekiyorum ve öpüyorum. Acele etmiyorum, bana kendini açmasını, tadını, sesini ve kokusunu seviyorum.

Evet, bekliyordum. Bir ev inşa ettim — o buna hayalindeki ev diyor — ve bir parçam bunun kaderimizde olup olmadığını merak ediyor. Bu evi sadece kendim için, kaçmak için değil... onun için inşa ettim. Bizim için. İçten içe, bir şekilde beni bulacağını biliyordum.

Ondan uzaklaştığımda, elimi yüzünün yanına götürdüğümde, dökülmek üzere olan sözleri ve duyguları geri çekmek zorundayım. Sadece bir hafta önce anlaştığımız şeye aykırı sözler.

Sıradan bir ilişki kuralım.

Bu ne anlama geliyor ki? Sözlerimi bastırıp kendimi gülümsemeye zorluyorum. "Hadi eve gidelim."

Dudakları kıvrılır ve uykulu bir şekilde başını sallar. "Eve."

Sessizce yürürüz, ormanın seslerinin ve birbirimizin varlığının tadını çıkarırız. Aklım, eve döndüğümüzde onunla yapmayı planladığım onca şeyle dolup taşar — yatak odasına kadar varabilirsek tabii. Ona hislerimi göstereceğim onca yol, doğru kelimeleri bulamasam bile. Onları söylemeye hakkım olmasa bile.

Elimi beline daha sıkı sararım ve o bana yaslanır, sonra ev görünür görünmez kasılır. Bakışlarını takip ederim, aniden uyanırım. Bir tehdit mi, yoksa bir davetsiz misafir mi...

Bir kız ön verandamda duruyor, omzunda bir sırt çantası ve ayaklarının dibinde eski bir spor çantası var. Yaklaştıkça, eski flanel gömleğinin yıpranmış deliklerini ve kot pantolonunun alt kenarındaki kirleri görüyorum. Gözlerinin üzerine indirilmiş bir beyzbol şapkası takmış ve saçları neredeyse keçeleşmiş görünüyor. On dört yaşında mı? On beş mi? Daha mı büyük?

"Yardımcı olabilir miyim?" diye soruyorum, sesim sert, neredeyse tehditkar.

"Siz Grant Greene misiniz?" Kızın gözleri benden Fiona'ya kayıyor. Fiona kendini düzeltmiş ve kolunu benim omzumdan indirmiş.

. Kızın bakışlarında korku var. Tereddüt. Sonra yüzü sertleşir ve omuzlarını geriye atar, çenesini dışarı çıkarır. Tek bir hareketle tam bir ergen tavrı sergiler.

Başımı sallarım. "Evet. Neden?"

Kızın sert bakışları benimkilerle buluşur, gözlerinde sadece meydan okuma vardır. "Ben senin kızınım."

YİRMİ BİR FIONA

Kız, yüzünü verandanın ışığıyla aydınlatacak kadar kaldırır kaldırmaz, doğruyu söylediğini anlıyorum. Aynı gri-mavi gözleri, aynı uzun burnu, aynı geniş elmacık kemikleri var. Saçları sarı, ama inkar edilemez.

O, Grant'in kızı.

Kalbim duruyor. Bana bir kızı olduğundan hiç bahsetmemişti. Neden yalan söylesin ki?

Başımı çevirip Grant'in tepkisini izliyorum. Tedirginlik, şaşkınlık, sonra şok. Saf, kör bir şok. Ağzını açıyor, sonra kapatıyor, sonra tekrar açıyor, ayakları yere çakılmış durumda.

Bilmiyordu.

Kalbim hızla çarpmaya başlar, ağzım bir anda kurur. Aman Tanrım. Bir kızı olduğunu bilmiyordu. Eski karısı neredeyse on altı yıl önce tek kelime etmeden gitmişti... Aman Tanrım. Düşüncelerim kafamda dolandır, kalbim göğsümde çarpar.

Kız onu izliyor, bekliyor. Çenesinin duruşundan ve omuzlarındaki gerginlikten, hayatının kolay geçmediğini anlayabiliyorum. İçinde öfke dolaşıyor. Meydan okuma.

Kendi şokum damarlarımdan akıyor, bakışlarım ikisi arasında gidip geliyor. Bir şey yapmam gerekiyor. Boğazımı temizleyip kapıyı işaret ediyorum. "İçeri girelim mi?"

Grant onaylamak için homurdanır ve ben kızın spor çantasını almaya uzanırım. O benden önce davranır, bana tehditkar bir bakış atar ve dişlerini gösterir. Peki, tamam o zaman. Parmaklarımı geri çekerim ve ona sıkı bir gülümseme atar, kapıya doğru yönelirim.

Adımlarım mekanik. Adrenalin kanıma karışıyor. Bu gece böyle geçeceğini düşünmemiştim. On dakika önce, "*gündelik*" kelimesini alıp milyonlarca parçaya ayırmaya hazırdım. Ama şimdi...

Kız... Kahretsin. "Adın ne?" Sesimi hafif tutmaya çalışıyorum.

"Clancy."

"Ben Fiona. Bana Fi diyebilirsin. Bu da Grant." Başımı sallayıp kızardım. Bunun için çok fazla şarap içmiştim. Düzgün düşünemiyordum. "Ama bunu zaten biliyorsun. Mutfağa gel. Aç mısın?"

"İyiyim."

Mutfağa doğru yürürken adımlarımı sabit tutuyorum ve buzdolabından bir şeyler çıkarıyorum.

Grant mutfağın girişinde hareketsiz duruyor. Hâlâ konuşmıyor. Hâlâ kıza uzaylıymış gibi bakıyor.

"İşte hazır. Sandviçini nasıl istersin? Mayonez sever misin? Hardal?"

"Varsa biraz tereyağı da."

"Sorun değil." Sesim net. Neşeli. Vücudumu saran duyguların fırtınasını ele vermiyor.

Grant'in bir kızı var.

Kahretsin, kahretsin,

kahretsin, kahretsin.

İki dilim ekmeği tereyağı ile kaplayıp sandviç yapmaya başlarken hareketlerim sabit. Üçümüzün üzerine rahatsız edici bir sessizlik çöküyor ve Clancy'ye bir bardak su almasını söylüyorum.

Hızlı ve sessizce hareket ediyor, çorapları ahşap zeminde neredeyse hiç ses çıkarmadan yürüyor. Sanki sessizce hareket etmeye alışkınmış gibi. Görülmemeye alışkınmış gibi, ya da görülmek istemiyormuş gibi.

Kızın ağzını çevreleyen çizgiler, yanaklarının çöküklüğü, gözlerindeki rahatsız edici saldırganlık... Bunlar göğsümü şiddetli bir şekilde ağrıtıyor.

Ve Grant... Onun hakkında bir şey bilmiyor muydu? Bir adım yaklaşıp adanın karşı tarafındaki en yakın tabureye otururken ona bir göz atıyorum. Çenesinin gevşekliği ve Clancy'yi mutfakta takip eden geniş gözlü bakışlarına bakılırsa, hayır. Bilmiyordu. Bu tepki sadece samimi olabilirdi.

Kalbim güm güm atıyor, ama ben sandviçe odaklanıyorum.

Candice'e kalacağımı söyledim. Simone'u arayıp ona da söyledim ve karar vermek çok, çok kolaydı. Burada, Grant'le kalmak *istiyorum*.

Ama şimdi...

Karmaşık... Çok karmaşık. Grant'in çocuğu onun hayatına, bizim hayatımıza girdiğinde, Grant ile ilişkimizi nasıl rahat tutabilirim? Her şey bu kadar radikal bir şekilde değiştiğinde, ona aşık olmadığımı nasıl iddia edebilirim?

Ve belki de en korkutucu düşünce — kızı buradayken benim kalmamı istemediğine karar verirse, Heart's Cove Hotel'deki odayı alabilecek miyim? Bu eve ait olmadığımı bilerek ondan uzaklaşabilecek miyim?

Bugün, ona bu duygularımın giderek arttığını söylemeye hazırdım. Akşam yemeğinde, restoranın terasında mum ışığında masanın karşısında oturan, hafif akşam esintisinin saçlarını dalgalandırdığı onu görünce, hiç düşünmediğim türlü türlü şeyler aklıma geldi. John'dan sonra değil. Ona, beni Heart's Cove'da tutan şeyin sadece kafe olmadığını, Fringe Fest'ten sonra ayrılmayı düşünmenin beni öldürdüğünü, çünkü ondan ayrılma düşüncesine dayanamadığımı söylemek istedim.

Ama şimdi...

Karşımdaki genç kıza gözlerimi çeviriyorum. Yuvarlak omuzlarına ve kıpır kıpır ellerine. Yağlı saçlarına, kirli giysilerine, gözlerindeki agresif, korkmuş bakışına. Onun bir kızı var — peki bu beni nereye bırakıyor?

Bunu düşünmek beni bencil bir pislik mi yapar?

Düşüncelerimi bir kenara bırakıp sandviçi bitiriyorum, iki üçgene bölüyorum ve tezgahın üzerine kaydırıyorum. Bir tabureyi işaret ediyorum. "Otur."

Clancy itaat eder, tabureye oturur ve sandviçi aç bir şekilde birkaç ısırıkta yutar. Açlıktan ölüyor.

İster mi diye sormadan buzdolabından biraz üzüm, peynir ve kraker çıkarıyorum. Hâlâ açsa atıştırabileceği şeyler.

Hepsini bitirir, sonra kirli koluyla ağzını siler ve sonunda gözlerini bana kaldırır. "Teşekkürler," diye mırıldanır.

"Tabii ki." Başımı sallayarak, umarım dostça bir gülümsemeyle karşılık veriyorum. Biraz yüz buruşturma gibi hissediyorum. Derin bir nefes alıp Grant'e bir bakış atıyorum. Hâlâ şokta gibi görünüyor, Clancy'nin her hareketini izliyor.

gözlerinde tuhaf bir hayranlık ifadesiyle sorar. "Peki, Clancy," diye başlıyorum. "Öncelikle, annen burada olduğunu biliyor mu?"

Kız kollarını kavuşturur, çenesini göğsüne gömer. "Nerede olduğumu umursamaz."

"Kesinlikle umursar."

"Onunla konuşmuyorum."

Burnumdan derin bir nefes alıp, dudaklarımı büzerek nefesimi verirken, ellerimi tezgaha dayadım. Buna hazırlıklı değilim. Hiç çocuğum olmadı. Hiç ergenlik çağında çocuğum olmadı. Bu konuda tamamen bilgisizim ve Grant'in yüzündeki ifadeye bakılırsa, o da bu durumla benim kadar iyi başa çıkamıyor. Aslında daha da kötü. Benden çok daha kötü. Yumuşak bir sesle soruyorum, "Kalacak bir yerin var mı?"

Kafasını hafifçe sallayarak hayır diyor. Gözlerimi kırpsaydım, bu hareketi kaçırdım. Gözleri benimkilere bakıyor, o kadar korku dolu ki, ona koşup kollarımın arasına almak istiyorum. Gözlerini tekrar indirince, Grant'e bakıyorum.

Boğazını temizler ve sonunda konuşur. "Bu gece burada kalabilirsin, ama sabah Sylvie'yi aramalısın."

Clancy sadece başını sallar, omuzları içe doğru çökmüş, sanki dünyanın tüm ağırlığı onun narin vücuduna yüklenmiş gibi.

Grant'in elinin ona doğru uzandığını, sonra parmaklarının kıvrılıp kucağına geri çekildiğini izledim. Onun için, kız için, onları bu noktaya getiren her ne olduysa onun için kalbim sızladı. Aklımda milyonlarca soru belirdi, ama Clancy esnedi ve gözlerinin altındaki koyu mor lekeleri gözden kaçırmak imkansızdı.

"Tamam. Sana bir oda hazırlayalım." Doğrulup, tabağını alıp lavaboya koyuyorum. "Yukarıda banyo var. Alınma ama, duş alman lazım. Gözlerim yaşıyor." Burnumu sıkıştırıyorum ve Clancy'den hafif bir gülümseme alıyorum. Dudaklarının köşesi hafifçe kıvrılıyor ama bu da bir şeydir.

Grant eşyalarını toplarken, o tabureden kayarak kalkar ve kollarını kendine sarar. İkisi de beni takip ederek yukarı çıkarlar, ben de çarşaf dolabında durup birkaç çarşaf alırım.

Clancy'ye Simone'un eski odasını veriyorum ve karşıdaki banyoyu işaret ediyorum. "İhtiyacın olan her şey orada olmalı. Tuvalet malzemeleri, havlular." Gözlerimi ona çeviriyorum. "Temiz pijaman var mı?"

Clancy'nin yüzü kızarır, utanç ifadesiyle dalgalanır ve ben bu soruyu sormamış olmayı dilerim.

"Yatağın üzerine birkaç tane bırakacağım. Çamaşırlarını yıkayabilir miyim?" Ayaklarımla spor çantasını itiyorum.

Kız tekrar başını sallar ve sonunda şapkasını çıkarıp çantanın üzerine bırakır. Yıkamak için, anlıyorum. Şapkasız, ilk düşündüğümünden daha da genç görünüyor. Buraya nasıl geldi acaba? Bu yeri nasıl buldu? Grant'i nasıl buldu?

İkimize de bir daha bakmadan, kapıyı hafifçe kapatarak banyoya girer. Birkaç saniye öylece dururuz, sonra uzun bir nefes alıp çantayı alırım. "Bunları bu gece yikasak iyi olur, yarın giyecek bir şeyi olsun," derim.

Grant'in gözleri benimkilerle buluşur. Okunması imkansızdır. Acı mı, gurur mu, minnettarlık mı, utanç mı, bilmiyorum. O gri-mavi irislerde çok fazla şey dönüp duruyor. Anlamam, taşımam için çok fazla.

Çamaşırları yıkamaya başlarken, Clancy'nin getirdiği yıpranmış, yırtık pırtık, kirli giysileri görünce kalbim yeniden parçalanıyor. Grant su ısıtıcısını kaynatıyor. Fincanlar tezgaha çarptıkça çıkan tıkırtı sesini duyuyorum ve onun kaşıkla şeker koyup çay poşetini fincanıma attığını, ardından suyu döktüğünü görüyorum.

Bardağı bana uzatıyor ve dışarıdaki Adirondack sandalyelerine oturup, etrafımızı saran gecenin karanlığında gökyüzünde parlayan yıldızları izliyoruz. Yakındaki ağaçların gölgeleri altında gölgeler oluşuyor ve sanki tüm dünya nefesini tutmuş gibi, cırcır böcekleri bile sessizleşiyor.

Sonunda Grant bana dönüyor. "Teşekkür ederim," diyor boğuk bir sesle, duygular boğazını yakıyor. "Teşekkür ederim. Ben... nasıl davranacağımı bilemedim. Sen... Ben senin orada yaptığını yapamazdım."

"Sandviç yapayım mı?" Gülümsemeye çalışıyorum, ama gülümsemem başarısız oluyor.

Grant uzanıp parmaklarımı kavrar ve dudaklarına götürür. Kalbim yine sızlar, yarısı kaçmak ister — karmaşık ve acı verici şeylerden kaçmak — diğer yarısı ise kalmak ister. Yardım etmek için. İyileştirmek için.

"Bugünün böyle biteceğini düşünmemiştim," diyorum sonunda. Grant gülerek içini çekiyor.

Yanımdaki güzel, güçlü adama bakıyorum ve ilk kez onun kırılmasını görüyorum. Acısını. "Onu tanı mıydun mı?"

Kafasını sallar. "Sence kaç yaşında?" diye sorar.

Yutkunuyorum. "İlk başta on altı ya da daha büyük sandım. Ama şapkasını çıkardığında..." Dudaklarımı ısırıyorum. "On dört? On beş? Genç. Eski sevgilin seni ne zaman terk etti demiştin?"

Gözlerini kapatır. "On beş buçuk yıl önce. Zamanlama uyuyor." Kupasından buhar bulutları yükselir ve serin gece havasında dağılır. Bir esinti saçlarını karıştırır, ama alına düşen saçlarını geri itmeye zahmet etmez. Uzak ufka bakarak Grant başını sallam ve iç çeker. "Sylvie bu yüzden gitti. Hamile kaldı ve biz çocuk sahibi olmamayı konuşmuştuk. Ona istemediğimi söyledim. Kariyerime odaklanmak istediğimi düşünüyordum. Beni istemediğimi düşünmüş olmalı."

Sözleri birbiri ardına havuzun dibine taş gibi batır. Aşağı, aşağı, aşağı, dibe doğru düşerler. Ve dibe vardıklarında, başını ellerinin arasına alır ve ağlar.

YİRMİ İKİ GRANT

Arka verandamdaki en sevdiğim koltuğuma otururken kesin olarak bildiğim bir şey var: Fiona olmasaydı bu akşamı atlatamazdım. Her şeyi yanlışı yapardım. Duş, pijama ve yemek gibi şeyleri asla düşünmezdim. Bunun yerine cevaplar ister, agresif davranır, olay çıkarırdım.

Fiona'nın eli, ön kolumdan avucuma doğru kayarken sıcacık.

Parmaklarımı onun parmaklarıyla iç içe geçirip sandalyeme yaslanıyorum, gece gökyüzünde daha fazla yıldızın parıldamasını izliyorum. Ama dikkatimi çeken yıldızlar arasındaki boşluk. O sonsuz boşluk.

"Muhtemelen bana soracak soruların vardır," diyorum sonunda, Fiona'nın sessizliği bozmamı beklediğini bilerek.

Derin bir nefes alır ve yavaşça nefesini verir, uzaklara bakar. "Bir sürü sorum var, ama şu anda aklıma özel bir soru gelmiyor. Biraz şok oldum."

Kafamı sallayarak homurdandım. "O zaman ikimiz de aynıyız." Elini sıkıtiğimde bana dönüp baktı ve gözlerinde beliren tereddüt beni neredeyse çıldırtıyordu. Kendimi zorlayarak onunla göz göze geldim ve kafamı neredeyse fark edilmeyecek kadar hafifçe salladım. "Onu tanı mıyordum, Fiona. Tanı saydım, onunla konuşurdum. Hayatının bir parçası olurdum. Burada kalmak yerine New York'a geri dönmüş olurdum."

"Annesi hâlâ New York'ta mı yaşıyor?"

"Bilmiyorum." Sesim gergin, başarısızlıklarımın utancı vücudumun her kemiğine, her kasına, her tendonuna ağır bir yük olarak çöküyor.

Clancy'nin ne zaman doğduğunu bilmiyorum. Nerede doğduğunu da. Hayatının ilk on dört, on beş yılının nasıl geçtiğini de.

Kızımın kaç yaşında olduğunu bile bilmiyorum. Lanet olası doğum gününü bile bilmiyorum.

Fiona'nın omuzlarımdan kayan eli, hiperventilasyon yaptığımı fark etmemi sağlayan tek şey. Yumuşak, yatıştırıcı sesler çıkarıyor ve elini sırtımda gezdiriyor, koltuğumun koluna oturmak için yer değiştiriyor. Dirseklerimi dizlerime dayayıp yüzümü ovuşturuyorum ve uzun bir nefes veriyorum.

"Bir çaresini buluruz, Grant," diyor Fiona yumuşak ve emin bir sesle. "Yarın annesini arayıp kızının güvende olduğunu söyleyeceğiz. Sonra ona burada seninle vakit geçirmeyi ya da benimle kafeye gelmeyi seçme şansı verebiliriz. Candice, kızının yarın yardım edeceğini söyledi ve kızı Clancy ile yaklaşık aynı yaşta. Üçümüz ya da sadece ikiniz oturup, buraya nasıl geldiğini ve planının ne olduğunu öğreneceğiz."

"Üçümüz," diye patladım. "Ben..."

Sana ihtiyacım var.

Fiona'nın eli sırtımı ovuşturuyor, bir saniye bile durmadan.

Uzun bir nefes verip sonunda arkama yaslanıyorum ve gözlerimi ona kaldırıyorum. "Seni bu işe bulaştırdığım için üzgünüm."

Fiona'nın gülümsemesi zoraki, ama gözleri samimi. "Senin hayatının da benimki kadar karışık olmasına sevindim. Kendimi daha iyi hissediyorum."

Gülerek başımı sallıyorum. Soğuk gece havası ciğerlerimi dolduruyor ve kalbimdeki karanlığı biraz olsun temizliyor. Fiona haklı. Bir çaresini buluruz. Clancy Sylvie'yi arayacak, sonra biz... Ne yapacağımızı bilmiyorum. Hayatta kalacağız.

Ayağa kalkarken parmaklarımı Fiona'nın parmaklarıyla iç içe geçirip onu ayağa kaldırıyorum ve kollarıma sarıyorum. Bir ay kadar önce hayatıma giren bu kadın benim dayanağım, çapam, karanlıkta bir ışık oldu. Yüzümü boynuna gömüyorum ve kokusunu içime çekiyorum, o da ellerini saçlarımda gezdirirken parmaklarımı vücuduna gömüyorum.

Gözlerime bakmak için geri çekildi. Dudakları kadife gibi yumuşak ve sıcaktı, benim dudaklarıma değdiğinde, dokunuşu nazik ve yatıştırıcıydı. Sanki "*Buradayım. Kalacağım. Seninleyim*" diyordu.

ŞAFAK SÖKMEDEN HEMEN SONRA, koridordan mutfağa doğru gelen tanıdık olmayan ayak sesleri duyuyorum. Clancy, pijama pantolonu ve *Heart's Cove Hottie* tişörtüyle ortaya çıkıyor, gözlerindeki uykuyu silerek. Onu bu kadar erken saatte görmek beni şaşırtıyor.

"Günaydın," diyorum. *Sıradan davranıyorum. Bu normal. Bu tamamen, tamamen normal.*

Kızım — kızım — yanıt olarak homurdanır ve kendine bir bardak su doldurmak için lavaboya doğru yürür. Kollarını kavuşturarak lavabonun kenarına yaslanır ve hareketlerinde Sylvie'yi o kadar çok görürüm ki kalbim sızlar.

Kahve makinesi gürültüyle çalışıyor, taze kavrulmuş kahvenin kokusu odayı dolduruyor. "Kahve? Bekle, kahve içer misin? Çok gençsin, değil mi?" Kendime yumruk atma isteğine direniyorum. Ebeveynlik hakkında, gençler hakkında hiçbir şey bilmiyorum.

Clancy sadece burnunu kırıştırıyor. "Kahve iğrenç. Ama kokusu fena değil."

Sessizce hareket ediyoruz. Biraz ekmek çıkarıp tost makinesini gösteriyorum, Clancy da buzdolabından reçel alıyor. En azından bunu yapacak kadar rahat hissediyor. Bu iyiye işaret, değil mi?

Daha tanıdık bir başka ayak sesi mutfağa girer ve bir başka homurtu beni karşılar. Harika, ikisi de sabah neşesini paylaşıyorlar. Fiona, gözleri hala uykulu bir şekilde kahve makinesinden gözlerini ayırmadan yanımdan geçer ve fincanının yarısı bitene kadar tek kelime etmeyeceğini biliyorum.

Böylece üçümüz masanın etrafında oturup, Clancy konuşana kadar nispeten sessizce kahvaltımızı yapıyoruz.

"Ben" —boğazını temizler—"Teşekkür etmek istedim. Kıyafetler, yemekler ve..." Fiona'nın ya da benim gözlerime bakmadan sözünü bitirir.

Ben başımı sallarım. "Tabii ki."

"Sanırım şimdi annemi aramamı istiyorsun, değil mi?" Yine başımı sallarım. "Evet. Nerede olduğunu biliyor mu?"

Clancy başını sallar.

Sandalyeyi geri çekip mutfak tezgahında şarjda olan cep telefonumu alıyorum, kilidini açıp masanın üzerinden kızıma doğru kaydırıyorum. Kızım parmaklarını saçlarının arasından geçiriyor ve

bu harekette kendimi gördüğümde kalbim sıkışır. "Telefonumu kullan. Sylvie'nin numarasını alacağım."

Clancy çenesini bir kez indirir, neredeyse fark edilmeyecek kadar hafif bir baş sallama.

Çok şey kaçırdım. Her şeyi lanet olsun. Bu kasabada somurtarak, her şeyi kaybettiğimi düşünürken kızımın büyümesini kaçırdım. Keşke deneseydim...

"Hey," diyor Clancy telefonda, Fiona ve benden uzaklaşarak. "Evet, iyiyim. Grant'le birlikteyim. Evet. Kaliforniya."

Grant. Baba değil. Adım beni derinden etkiliyor, ama neden bana adımdan başka bir isimle seslensin ki? Baba unvanını hak etmedim. Onun babası olmadım.

Suçluluk duygusu omurgamdan aşağıya doğru pençelerini geçiriyor ve tek istediğim ona boyun eğmek. Beni tamamen yutmasına ve bir daha nefes almama izin vermemesine izin vermek. Sylvie gitti, evet, ama bana son e-postasını gönderdikten sonra onu aramadım. Ben de gittim. *Yıllarca* kendimi acıma içinde boğdum. Onu uzaklaştıran ben değil miydim? Yıllarca Sylvie'ye yardım alması, kendini toparlaması için baskı yaptım. Otoriterdim. Israrcıydım. Kendini toparlayana kadar çocuk istemediğimi söyledim. Ne zaman içmeye başlasa, çığlık atmak istiyordum. Ayrılmak zorunda hissetmiş olmalı.

Benim hatam, benim hatam, benim hatam.

Clancy masanın üzerinden bana cep telefonumu uzattığında, yüzüme, Fiona'nın yüzüne bir bakış attı. "Seninle konuşmak istiyor."

Oh. Tabii ki. Ruhumu kıran kadınla konuşmam gerektiğini biliyordum, ama aslında buna hazırlıklı değildim. Kendimi hazırlayarak telefonu kulağıma dayadım. "Alo?"

"Demek," diye boğuk bir ses duyulur, "Clancy tek başına ülkeyi geçmeyi başardı, öyle mi?"

"O güvende. Buraya tek başına gelmek için çok becerikli davrandı." Kızıma gülümsedim, ama o gülümsememi karşılık vermedi. Sanırım ergenlik çağındaki somurtkanlıklara alışmam gerekecek.

"O küçük sürtük kredi kartımı çaldı, *becerikliliği* bu kadar. Kartla harcadığı her kuruşu geri ödemesini bekliyorum."

Boğazımın derinliklerinden uyarıcı bir ses çıkararak tüylerim diken diken olur. "Sana olan borcunu ödeyeceğim," derim, öfke içimi kaplar. Sylvie onun yüzüne karşı ona kaltak mı diyor? *Bir çocuğa* mı?

Masaya eğilmiş, gözleri cam gibi bakan kızıma bir bakış atıyorum. "Zamanı geldiğinde, dönüş uçağını da ödeyeceğim."

"Seninle tanışmak için can atıyordu, sen ise onu bu kadar çabuk geri göndermek mi istiyorsun?" Sylvie'nin sesi o kadar acı dolu ki, neredeyse beni geriye savuruyor. Sesinde başka bir şey daha var: peltek konuşma. Sanki içki içmiş gibi.

Saate bakıyorum, saat altı biraz geçiyor, yani New York'ta saat dokuz. İçmek için çok erken.

Kalbim sıkışıyor. Demek Clancy'nin olması Sylvie için bir dönüm noktası olmamış. Ona yardım etmek için yaptığım her şey boşunaymış. İçmeye devam etmiş, giderek daha da dibe batmış.

Kaşlarımı çatarak ayağa kalkıp pencereden dışarı bakıyorum. "İstediği kadar burada kalabilir, ama senin onu geri isteyeceğini düşündüm. Endişeleneceğini düşündüm."

Arka planda bir erkek sesi bir şeyler bağılıyor. Sylvie ayaklarını sürüyerek hareket ediyor, sonra sesi tekrar geliyor. "Okul Eylül'e kadar başlamıyor." *Tık.*

Ağzım açık kalmış, telefona bakıyorum. Bu benim kalbimi kıran kadın mı? Sesinden çok kırık, çok acı, çok... *berbat* bir kadın olduğu anlaşılıyor. Hastaneye kaldırıldığımda özlediğim kadın bu muydu? Korumak için deliye döndüğüm kadın bu muydu? *Çocuğumu büyüten* kadın bu muydu?

Yavaşça, çok yavaşça, masada oturan iki kadına bakmak için arkamı dönüyorum. Fiona'nın yüzü gergin, ama bu her zamanki sabah huysuzluğu değil. Gözlerimle buluştuğunda yüzünde endişe çizgileri belirliyor, sonra bakışlarını Clancy'ye çeviriyor.

Clancy ise masadaki bir noktaya bakıyor, elleri uyluklarının altında, kıpırdamadan.

Boğazımı temizliyorum, ama Clancy önce konuşuyor. "Geri dönmemi istemedi."

O küçük kızın sesindeki acı beni yeniden paramparça ediyor. Bu yıllarda ne oldu böyle? Neden bunu engellemek için hiçbir şey yapamadım?

Sandalyeye geri kayarak, masanın ötesine uzanma dürtüsüne direniyorum. Clancy'nin dokunmamdan kaçtığını, bana çok yaklaşmamak için odanın kenarlarında dolaştığını gördüm. İstemiyorum.

onu korkutmak. Bu yüzden, Fiona ile göz göze gelerek sesimi sabit tutmaya çalışıyorum. "Fiona ve ben bugün ne yapmak istediğini merak ediyorduk. Fiona ile birlikte kasabadaki kafeye gidip bulaşıkları yıkayabilir, masalara içecekleri servis edebilir, temizlik yapabilirsin" — gözlerim Fiona'ya kayıyor, o da başını sallıyor — "ya da benimle burada kalabilirsin. Garajda tamir etmem gereken bazı şeyler var, bana yardım edebilirsin."

"Fiona'yla gideceğim," diyor Clancy, hala ikimizin de gözlerine bakmadan.

Hayal kırıklığımı bastırmak bir saniye sürer, ama Fiona elini uyluğumun üzerine koyar ve bana cesaret verici bir şekilde başını sallar.

"Harika, Clancy," diyor Fiona, sesi sabahın bu saatinde hiç duymadığım kadar neşeli. Çok çaba gösteriyor. "Yardımcı olabilirsin. Fringe Festivali'nin son günü ve çok yoğun olacak." Elimi onun elinin üzerine koyduğumda, kalbim küt küt atarken, o da benim uyluğumu sıkıyor.

Hayır, Fiona olmasaydı bunu başaramazdım. Her şeyi mahvederdim. Yanımdaki kadına bakarken, göğsümde bir şey hissediyorum. Sıcaklık, minnettarlık ve daha derin bir şey. Çok yakından bakmak istemediğim bir şey, çünkü onun fısıltısı bile beni ölümüne korkutuyor. En son buna benzer bir şey hissettiğimde, onu o kadar sıkı sıkı ki Sylvie kırıldı. Onu kırdım. Bakın bu beni nereye getirdi.

Fiona ayağa kalkıp masayı topladı, sonra Clancy'ye dün gece kullandığı o ciddi ses tonuyla giyinmesini söyledi.

Bulaşıkları yıkamasına yardım ediyorum ve merdivenlere doğru giderken elini tutuyorum. "Fi," diyorum kısık bir sesle. "Sylvie'de bir sorun vardı. O... umursamıyor gibiydi."

Fiona merdivenlere bir göz attıktan sonra bakışlarını tekrar bana çevirdi. Bana hüzünlü bir gülümsemeyle başını salladı. "Clancy'nin kıyafetlerini gördüğüm anda anladım. Zor bir hayatı olmuş, Grant."

"Seni bu işe bulaştırdığım için üzgünüm."

"Beni hiçbir şeye bulaştırmıyorsun." Parmak uçlarına yükselir ve beni öper. "Otelde benim için bir oda olduğunu biliyorum, ama ben buradayım. Burada olmayı seçiyorum." Gözlerim kapanırken parmakları yanaklarımda kemiklerini okşar. Onu kendime çektiğimde tatlı ve ferah bir koku yayılır, vücudu benimkine mükemmel bir şekilde uyum sağlar.

Fiona uzaklaşırken bana hüzünlü bir gülümseme atar. "Bu, çıkar ilişkisi olan ev arkadaşları el kitabında yoktu, ama ikimiz de artık o aşamayı geçtiğimizi biliyoruz."

Parmaklarımın arkasını yanağına sürtünce göğsümdeki sıkışma hafifliyor. "Kalmaya karar verdiğine sevindim." Bu, duygularımı açıkça itiraf eden bir söz değil, ama yine de bir şey. Umarım Fiona bu sözlerin ardındaki anlamı anlar. Benim yanımda kalmasının benim için ne kadar önemli olduğunu.

"Beni ikna eden en çok bu güzel mutfak oldu. Bu lavaboya sahipken normal boyuttaki lavaboya geri dönemezdim." Kafasını, kurarken parmaklarımı neredeyse koparan derin beyaz lavaboya doğru çevirir.

Gülümseyerek, homurdanarak dudaklarını ısıyorum. "Öğleden sonra kafeye uğrayacağım. Ona iyi bak."

"O iyi olacak." Fiona göğsümü okşayarak uzaklaşır ve merdivenlerden odamıza çıkar. Odamıza, çünkü o ilk geceden beri ayrı yatmadık.

YİRMİ ÜÇ CANDICE

Grant'in kızının bize katılacağına dair aldığım tek uyarı, Fiona kızı da yanına alıp gelmeden on dakika önce gönderilen aceleyle yazılmış bir kısa mesajdır. Şu anda dışarıda kapıyı açık tutan tahtadaki resmini yeniden yapan kendi kızıma bakarak nefesimi tutarım.

"Hey, Allie?" diye sesleniyorum.

Kızım bana bakarken, ellerini yüzüne siper ederek, sarı bukleleri sabah güneşinde parıltıyor. Kocamın gözleri bana bakıyor ve bir an için ne söyleyeceğimi unutuyorum. Ölümünün üzerinden bir yıl geçti, ama ara sıra onun ölümünün acısı hala göğsümün ortasına saplanıyor.

Şu anda olduğu gibi, Allie elinde tebeşirle bana bakarken, gözleri bir yıl öncesine göre daha donuk. *Eskiden* bana gösterdiği o çarpık gülümsemeyi özlüyorum... *Eskiden*. Çünkü artık hayatım iki ayrı parçaya bölünmüş durumda: Paul'un ölümünden önce ve sonra.

Sonrasında, Allie'nin çarpık gülümsemesi yok oldu. Doğduğu andan itibaren yüzünde olan ve bana sevdiğim adamı, hala sevdiğim adamı hatırlatan gülümseme. Bir yıldır o gülümsemeyi görmedim ve bazen Paul'u özlediğimden daha çok onu özlediğimi düşünüyorum.

Boğazım düğümlenir ve zorla gülümserim. "Grant'in kızı bugün kafede bize yardım etmeye gelecek, ona etrafı gezdirmen gerekecek, tamam mı?"

"Grant'in kızı mı var?" On dört yaşındaki bir çocuğun yapabileceği küstahlıkla kaşlarını kaldırdı. "Ne zamandan beri?"

"Görünüşe göre dünden beri."

Omuz silkiyor ve tahtaya geri dönüyor. Yaratıcı ve güzel bir şey bulacağından eminim, çünkü benim genç kızım beni her zaman etkileyen bir sanat dehası. Aslında, birkaç dakika sonra onun eserine bakıyorum — geniş, dalgalı harfler

ve karmaşık ve renkli tebeşir gölgeleriyle, nereden öğrendiğini bilmediğim bir şey - Fiona bisiklet zilini çalıyor, arkasında somurtkan bir kız var.

Belki o ve Allie birbirlerine dik dik bakışlar atabilirler. Ya çok iyi anlaşacaklar ya da birbirlerinden nefret edecekler. Her iki durumda da Tanrı yardımcımız olsun.

Fiona iki bisikleti de dükkânın dışındaki standı kilitler ve kıza yaklaşması için işaret eder. "Bu Clancy. Bize yardım edecek. Clancy, Candice ve kızı Allie ile tanış."

Grunt.

Harika. O ve Allie de kendi dillerini icat edebilirler.

Fiona bana özür diler gibi bir bakış atıyor, ben de omuz silkiyorum. Buna alışkınım.

Clancy tahtaya doğru yürür ve Allie ayağa kalkar, tebeşirle kaplı ellerini yepyeni siyah şortuna siler.

Ben saçlarımı kollarımı ellerimi yumruk sık sık
durdurmak kendimi kendimi yorum bir yorum
yapmaktan

"Grant'in çocuğu olduğunu bilmiyordum," diyor Allie selam olarak, kollarını kavuşturarak.

Fiona yanımda gerginleşir.

Clancy, Allie'nin küstahlığına rakip olacak şekilde kaşlarını kaldırır ve kalçasını yana doğru eğirir. "Ben doğmadan önce beni terk etti." Çenesini öne çıkarır. Bir meydan okuma.

Allie kızın bakışlarını karşılıyor. "Babam öldü."

Bir anlık sessizlikten sonra, iki kız birbirlerine başlarını sallarlar, aralarında bir tür psişik gençlik anlayışı akmaktadır.

Korkunun damarlarıma yayılmasını engellemek için elimden geleni yapıyorum. Fiona ile bakışıyoruz, yeni arkadaşım da benim kadar endişeli görünüyor.

Ama çok geçmeden gün ilerliyor ve sabah telaşı başlıyor, Allie'nin ruhundaki yaralar ve Clancy'nin varlığının onun için iyi mi kötü mü olduğu konusunda endişelenmek için çok meşgulüm. Sven bugün izinli, bu yüzden Fiona siparişleri alırken ben barista görevindeyim. Birlikte iyi çalışıyoruz ve onun Heart's Cove'da kalacağını düşünmek beni mutlu ediyor. Bu kafe... benim için çok önemli. Düşündüğümünden daha fazla.

Byronlar öldükten ve yolun aşağısındaki kafeleri kapandıktan sonra, bu boşluğu doldurmak istediğimi biliyordum. Bu kasabaya, tıpkı Bay ve Bayan Byron'ın yaptığı gibi, cumartesi ve pazar sabahları toplanacak bir yer vermek istedim. Artık Fiona burada olduğuna göre, bu gerçekten mümkün gibi görünüyor. Bir kafe ve yoga stüdyosu işletmek, Allie'nin karnının doyduğunu ve mutlu olduğunu, en azından mutlu olmasa da hayatta ve yaralanmamış olduğunu sağlamak, artık o kadar da zor gelmiyor.

Fiona fazla konuşmaz, ama gözlerinin birkaç dakikada bir Clancy'ye kaymasını görüyorum. Ona kararlılık ve saygıyla konuşuyor, onu temizlik, servis ve masalara içecek götürmekle meşgul ediyor.

Clancy ve Allie çöpü çıkarmak için arkaya gittiklerinde, bir sükunet anında "İyi misin?" diye soruyorum. "Nasıl... Nereden geldi?"

"Görünüşe göre New York'tan. Dün gece Grant'in kapısına geldi."

Nefesimi veriyorum. "Vay canına."

"Ne yaptığımı bilmiyorum, ama o çok... küçük görünüyor. Ona yardım etmek istiyorum, ama daha fazla zarar vereceğimden korkuyorum."

"Kızım, ben de öyle." Gülerek cevap veriyorum. "Bence ebeveynlik budur." Fiona gülümsüyor ve başını sallıyor. "Ben onun ebeveyni değilim."

Sınırı aşmak istemiyorum."

"Buraya gelmeyi kendisi seçti, değil mi?" Fiona başını sallıyor.

"Yani senin yanında kendini güvende hissediyor. Sen tarafsızsın. Muhtemelen Grant hakkında ne düşüneceğini bilmiyor, kızgın, incinmiş ve kaybolmuş durumda. Yani sen onun can simidi gibisin." Kaşlarımı kaldırarak gülümsüyorum. "Grant'in evinde bir oda tuttuğunda bunun için anlaşılmadığını tahmin ediyorum."

"Grant ve ben... bir ilişkimiz var," diye itiraf eder.

Şaşkınlığımı gizlerim. Demek Jen haklıydı, bunu bilmeliydim.

Fiona, omuz silkerek kafenin arka kapısına bakıyor. "Clancy'nin burada olması umurumda değil. Sadece hiçbir şeye karışmak istemiyorum."

"İyi gidiyorsun gibi görünüyor."

"Henüz yirmi dört saat bile olmadı."

İki kız tekrar kapıdan içeri girer ve uzun zamandır duymadığım bir ses duyuyorum. Parlak, çınlayan bir kahkaha. Daha doğrusu, Allie'nin kahkahası. Köşeyi döner ve Allie'nin yüzünde sadece çarpık bir gülümseme değil, tam anlamıyla bir gülümseme gördüğümde kalbim durur. Destek için tezgaha tutunarak, Clancy'ye dönüp diğer kızın kulağına bir şey fısıldadığını ve ikisinin kahkahalara boğulduğunu izlerim.

Fiona gözlerini kocaman açarak bana bakıyor.

O zaman arkadaş olalım. Fiona ve benim asla anlayamayacağımız kadar birbirlerini iyi anlayabilecek iki incinmiş küçük kız.

YİRMİ DÖRT FIONA

Buna hiç hazırlıklı değilim. Bir gençle nasıl konuşulur bilmiyorum ve Grant'le bu konuyu nasıl konuşacağımı da bilmiyorum, ama bir şekilde günü ve akşam yemeğini atlatıyoruz, sonra Clancy bize odasında biraz zaman geçirmek istediğini söylüyor.

Yüzü dün olduğu kadar çizgili değil ve gözlerinde bu sabah olmayan bir parlaklık var. On dört yıllık, büyük olasılıkla travmatik bir çocukluğun bir günde ya da hiç iyileşemeyeceğini düşünecek kadar naif değilim, ama omuzlarımdaki gerginlik biraz azalır. Clancy merdivenlerden yukarı çıkar ve ben Grant'in yanındaki kanepeye kıvrılırım.

Kollarını bana doladı ve beni kendine çekti, uzun bir sessizlikten sonra nihayet konuştu. "Bugün için sana ne kadar teşekkür etsem azdır, Fiona."

Başımı göğsüne yaslayarak, sözlerim kesildi. Ona, fırtınanın ortasında denize atılmış bir gemi gibi hissetsem de, kendimi *iyi* hissettiğimi söylemek istiyorum. Bugün, boş olduğunu fark etmediğim bir parçamı doldurdu.

Clancy'nin annesi gibi davranamayacağımı biliyorum. Bu benim işim değil. Onun bir genç olduğunu ve acı çektiğini biliyorum, ikimiz de ne kadar kalacağını bilmiyoruz. Ama onunla bir gün geçirmek, onu Allie ile görmek, Clancy masayı hazırlarken Grant'in ızgaranın başında durmasını izlemek... çok rahatlatıcıydı. Hoştu. Hayatım boyunca aradığım şey gibi geldi.

Başımı Grant'in omzuna yasladım. Tatlılık, talaş ve kesilmiş çim kokuyordu. "Onunla konuşur musun?"

Grant başını salladı, çenesi yanağıma değdi. "Ona bir saat yalnız kalması için zaman vereceğim, sonra gidip onu göreceğim. Onu bugün kafeye getirdiğin, bir seçeneğe ihtiyacı olduğunu bildiğin için teşekkür ederim."

"Teşekkür etmeyi bırak," diyorum gülümseyerek, sözleri beni ayak parmaklarımın ucuna kadar ısıtsa da. Bu, John'un asla yapmadığı bir şeydi — hayatı kolaylaştırmak için yaptığım milyonlarca büyük ve küçük şeyi asla anlamadı. Asla gözlerime bakıp beni takdir ettiğini söylemedi.

Grant'in geniş göğsüne yaslanarak gözlerimi kapattım ve kulağımda hissettiğim kalp atışlarının ritmini dinledim. "O iyi bir çocuk," dedim.

"Ne olduğunu bilmek istiyorum, bilmem *gerekiyor*. Bugün bütün gün uçağa atlayıp Sylvie'nin kapısını çalmak ve ona ne düşündüğünü sormak için sabırsızlanarak geçirdim. Sylvie neden bana söylemedi, Clancy neden kaçtı? Kendimi... soyulmuş gibi hissediyorum. Baba olabilirdim, ama bunun yerine burada somurtarak durdum. Sylvie'yi kendimden uzaklaştırdığımı ve yalnız kalmaya mahkum olduğumu düşündüm."

"Bu çok dramatik." Gülümsüyorum. Elimi Grant'in gömleğine kıvrınca gömlek kırışıyor ve kumaş hareket edince göğsünün bir kısmı görünüyor. Uzun bir nefes alıp başımı eğerek gözlerine bakıyorum. "O şimdi burada. Sanırım sana ihtiyacı var. Senin onun için burada olduğunu bilmesi gerekiyor."

"Ne yapmalıyım, Fi? Onu üç buçuk ay daha burada kalmasına izin mi vereyim? Eylül ayına kadar mı? Sonra onu, içki içiyor ya da uyuşturucu kullanıyor olabilecek ve kendi kızının evden ayrılmasını umursamayan annesine geri göndereyim mi? Clancy'nin varlığını öğrendikten sonra, nasıl eskisi gibi burada yaşamaya devam edebilirim?"

Dudaklarım Grant'in sakallarını okşayarak çenesini takip ediyor. Başını çevirip dudaklarıma yumuşak bir öpücük konduruyor, yüzümü eliyle kavrayarak öpücüğü derinleştiriyor. Kalbimde bir şey büyüyor. Birlikte geçirdiğimiz her anla birlikte genişliyor.

Dün gece, Clancy'nin ortaya çıkmasının Grant ile aramıza bir çomak sokacağını düşündüm. Bencilce, bunun ilişkimizi bitireceğini düşündüm.

Ama şimdi ona her zamankinden daha yakın hissediyorum.

Onun uzun, şehvetli öpücükleri ayak parmaklarımı kıvrıyor. Bir saat boyunca kanepede birbirimize sarılmış kalıyoruz, birbirimizin kokusunu içimize çekiyor ve kalp atışlarımızı hissediyoruz.

Artık sıradan bir ilişki aşamasını çoktan geçtik ve bunun umurumda olup olmadığını bile bilmiyorum. Buna aile demek için henüz çok erken. Her şeyin parçalanmayacağını bilmek için çok erken, ama...

Hayır. Kendime bunu yapmayacağım. Karşıma çıkan ilk erkeğe, bana bir şeyler hissettiren ilk kişiye bağlanmayacağım. Yeni boşandım ve iyileşiyorum. Kendimi bulmaya çalışıyorum, bu ne anlama geliyorsa. Ciddi bir ilişki aramıyorum ve kesinlikle yepyeni bir aile aramıyorum.

Grant'in elleri gömleğimin içine girip tenimi okşarken, nasırları tüylerimi diken diken ederken kendime böyle söylüyorum. Dilini dilimin üzerine kaydırıp düşük bir inilti çıkarırken kendime böyle söylüyorum. Geri çekilip gözlerimin içine bakarken, sanki bakışlarımda tüm dünyayı görüyormuş gibi.

"Onun yanına gitmelisin," diyorum, ama bunun sadece pişman olacağım bir şey söylemekten kendimi alıkoymak için olduğunu biliyorum. Hissetmeye hakkım olmayan bu duyguları dile getirmekten, ona kalbimdekini söylemekten.

Grant başını sallar. "Belki ona konuşması için rüşvet vermek için biraz kurabiye götürebilirim."

Gülerek uzaklaşıyorum ve başımı sallıyorum. "Öyle yapmalısın, ama buna ihtiyacın olacağını sanmıyorum. O burada olmak istiyor. Seni tanımak istiyor."

Uzun, kaslı vücudu açılırken dudakları hafifçe gülümser. Üzerimde durarak elimi tutar, ters çevirir ve bileğimin iç kısmına bir öpücük kondurur.

Kalbim sıkışır, takılır ve dilimin ucuna gelmemesi gereken o üç küçük kelimeyi ona söylemem için bana bağırır. Bunun yerine, ona cesaret verici bir şekilde başımı sallarım ve merdivenlere doğru yürüdüğünü izlerim.

YİRMİ BEŞ GRANT

AYAK PARMAKLARIM kızımın odasının dışındaki kalın halıya batıyor. Yumruğumu kaldırıp havada tutarken, kapı pervazındaki boyanın birkaç yerinde çizikler olduğunu fark ediyorum. Bunu düzeltmem gerekecek. Atölyemde biraz boya kalmış olabilir, kalmamışsa da, eski defterlerimden birine rengin adını yazmış olmalıyım...

Oyalanıyorum.

Gözlerimi sıkıca kapatıp derin bir nefes alıyorum ve yumruğumu kapıyı çalmak için kaldırıyorum. Bir, iki, duraklama. Boğazımın tamamen kuruduğunu fark ettiğimde, içeri girmem için küçük bir ses cevap veriyor. Bu konuşma için bir bardak su getirmeliydim.

Clancy yatakta oturuyor, sırtı başlığa yaslanmış, kucağında bir eskiz defteri var.

Kapıyı arkamdan kapatıp, ona umarım cesaret verici bir gülümseme atıyorum. "Merhaba."

O da gri-mavi gözleriyle benim bakışımı karşılıyor — benim gözlerim —ve gözlerinde dünden biraz daha fazla parlaklık olabilir. Yine de donuk. Şüpheli.

Kalemi tekrar hareket etmeye başlıyor ve eskiz defterine dönüyor. "Selam."

"Konuşmak için birkaç dakikan var mı?"

Clancy omuz silkiyor, gözleri kitabında ve sanırım bu, alabileceğim en büyük davet.

Odaya bakındığımda bir sandalye göremediğim için avuçlarım terlemeye başlar, bu yüzden yatağa doğru yürür ve ayaklarının yanına otururum.

Bana daha fazla yer açmak için yerinden kayar — yoksa benden uzaklaşmak için mi?

benim yanımdan uzaklaşmak için mi?

Dizimi yatağa kaldırıp ona dönerek, gözlerimi ona çeviriyorum. çizimine dalmış. O... *çok iyi*. "Allie de çizim yapmayı sever." Sesim kısık çıkıyor, bu yüzden boğazımı temizliyorum.

Clancy başını sallarken yukarı bakmıyor. "Biliyorum. Pazartesi günü birlikte oteldeki resim dersine gideceğiz. Ücretsiz olduğunu söyledi."

"Oh." Kaşlarım yukarı kalkıyor. "Tamam. Peki, bu iyi."

Bir arkadaşı var. Yirmi dört saat içinde bir arkadaş edinmiş. Bu bana Fiona'nın şehre gelişini hatırlatıyor, Heart's Cove'a o kadar kolay uyum sağlamıştı ki sanki hep burada yaşamış gibi. Benim gelişim gibi değildi, aylarca, yıllarca Bay Cheswick'in ikna çabaları sonucunda nihayet buraya ait olduğumu hissetmiştim.

Bunu kendime ben yaptım. Onları kendimden uzaklaştırmaktan korktuğum için herkesten uzak durdum. Fazla değer vermekten korktum.

"Annen, Eylül ayına kadar burada kalabileceğini söyledi. Bugün bir avukatla görüştüm, velayet ve benzeri konularda herhangi bir kuralı çiğnemediğimizden emin olmak için. Ben... nasıl işlediğini tam bilmiyorum. Sylvie'den geçici velayet ve izin almamız gerekebileceğini söylediler, bu kadar uzun süre burada kalabilmen için."

Clancy başını sallar, yüzünde okunamayan bir maske vardır. "Tamam."

Derin bir nefes alıp duvara dönüyorum. Kalemî eskiz defterine sürtünüyor ve birkaç saniye boyunca odadaki tek ses bu oluyor. Bu sandığımdan daha zor ve en zor konuyu henüz açmadım bile.

Burada yetişkin olan benim. Bu kızla annesi ve yetiştirilme tarzı hakkında konuşabilmeliyim. Ona baktığımda tek gördüğüm, kaçırdığım onca yıl. Yetişkinliğe çok yakın olan bu kıza bakıp, onun varlığından haberdar olsaydım nasıl bir insan olurdu diye düşünmek çok zor.

Ona bir bakış atarak, yuvarlak omuzlarını, yüzünün bir kısmını kapatan saç perdesini, çizimindeki kısa, sabit hareketleri inceliyorum. Belki de başlangıç noktası burası olmalı — gerçeklerle. Ona kendisiyle ilgili bir şey sormadan önce, ona kendimden bahsetmeliyim.

"Burada hoş karşılanıyorsun, Clancy," diyorum yumuşak bir sesle. "Ve eğer ben... sessiz davrandımsa... bunun tek nedeni senin gelişinin beni şok etmesi."

"Seni bulamayacağımı mı sandın?" Gözlerini bana çevirirken sözleri keskinleşir, irislerinde ateş parlar.

"Senin *varlığından* haberdar değildim."

Kalemi durur. "Ne demek istiyorsun?"

"Annen beni tek kelime etmeden terk etti ve... Sanırım hamile olduğunu öğrendiğinde oldu. Neden bana söylemediğini bilmiyorum." Gözlerimi kapatıp uzun bir nefes veriyorum. "Keşke söyleseydi. Çok şey kaçırdım Clancy ve senin beni hiç tanımadan büyüdüğünü düşünmek beni çok üzüyor."

Kalem hala eskiz defterinin üzerinde duruyor, başı hafifçe eğik. Clancy'nin gözleri kısılır. "O sana benden bahsettiğinde senin onu terk ettiğini söyledi."

"*Hayır.*" Nefesim kısıyor, hızlanıyor. "Hayır, öyle olmadı. Yemin ederim, yemin ederim, yemin ederim... hayatım üzerine yemin ederim, Clancy. Seni bilmiyordum."

Clancy gözlerime bakıyor ve ben kendimi odadaki yetişkin gibi hissetmiyorum. Buradaki tüm kozlar onda. Bu konuşmayı o kontrol ediyor ve ben bunu nasıl değiştireceğimi bilmiyorum, ya da değiştirmeli miyim, emin değilim.

Yutkunuyorum. "On beş yıl önce eve geldiğimde annen gitmişti. Onu umutsuzca aradım, ta ki bana durmamı söyleyen bir e-posta gönderene kadar." Nefesimi tutuyorum, ona bunları anlatmalı mıyım diye düşünüyorum. Ya bunu anlamak için çok küçükse? Ama o parlak gözlerle bana bakıyor, yüzünde zeka yazıyor. Şimdiye kadar zor bir hayatı oldu, kısa da olsa. Ona dürüst davranmamı, ona saygılı davranmamı hak ediyor. Bu yüzden devam ediyorum. "İşin ve annenin ayrılmasının yarattığı stres nedeniyle kalp krizi geçirdim. Bir süre hastanede kaldım ve işimi bırakıp buraya taşınmaya karar verdim. O zamandan beri Heart's Cove'da yaşıyorum. Bilmiyordum. Annenin benden bıktığını sanıyordum. Ona yardım etmek, onu düzeltmek için çok ısrarcı davrandığımı düşünüyordum. Benim yüzümden gittiğini sanıyordum."

Clancy sadece bana bakıyor. Saniyeler geçiyor. Zaman geçmek bilmiyor, geçmek bilmiyor, geçmek bilmiyor. Belki sadece birkaç saniye sürmüştür, ama bana sonsuzluk gibi geliyor. Onun, benim bilmediğimi anlamasını istiyorum. Kendi kızımı kendi başına bırakmadım.

Gözlerimi kapatıp başımı sallıyorum. "Onu daha çok takip etmeliydim, Clancy. O e-postayı son olarak kabul etmemeliydim, ama kalp krizi geçirdikten sonra, ben sadece... Onu her şeyin bittiğinin bir işareti olarak kabul ettim. Değişmem gerektiğini düşündüm. Çok baskıcıydım, onu kendimden uzaklaştırdım, hayatım paramparça oldu ve bu benim hatamdı. Ona yardım etmeye çalıştım,

Onun olmadığı bir şey olmasını istedim. Aramızdaki her şeyi mahvettim. Öyle düşünüyordum. Bu yüzden taşındım ve yeni bir başlangıç yapmaya çalıştım."

Clancy yavaşça hareket ederek kalemi komodinin üzerindeki keseye koydu ve eskiz defterini kapattı. Dizlerini göğsüne çekip kollarını etrafına doladı ve yatağa bakarak, "Bana seni hiç istemediğini söyledi." dedi.

"Hayır," diye fısıldarım. "Seni annenle karşı karşıya getirmek istemiyorum. Aranıza girmek istemiyorum, ama yemin ederim Clancy, senden haberim yoktu. Olsaydı kalırdım."

"Kalsaydın hayatın berbat olurdu." Yanağını dizlerine dayar ve tek istediğim onu kollarıma almak olur. Benim kanımdan, canımdan. Benim küçük kızım.

Bir parçam, onu kızım olarak görmeye hakkım olmadığını, ona ebeveynlik yapmaya hakkım olmadığını düşünüyor ama bu duygular içimde çılgılık atıyor. Koruma içgüdüsünü, sevgiyi durdurmak mümkün değil.

Onu kendime çekip sıkıca sarılmak ve gözlerini bu kadar boş yapan şeyi unutturmak istiyorum. Yüzünü endişe ve şüpheyile kaplayan şeyi. Sylvie'ye ona yaptıkları için boğazını sıkmak istiyorum. Bana yaptıkları için.

"Bu sabah annemle konuştuğumda sarhoştı," diyor Clancy, hala bana bakmadan. Başını dizlerine dayamış, sanki kendini yok etmek istercesine dizlerini sıkıca kucaklıyor. Duvara ya da zihnindeki uzak bir noktaya bakıyor.

Yutkunuyorum. "Ben... sesinden... tuhaf geldiğini düşündüm." Kelimeler çok zor. Buna hazırlıklı değilim.

Clancy'nin dudakları acı bir gülümsemeye bükülüyor. "Evet. *Garip* demek daha kibar bir ifade."

"Çok mu içiyor?"

"İçki içmediğinde konuşmak daha kolay olurdu."

Duygular boğazımı tıkıyor. Öfke, incinme, koruma içgüdüsü ve *ihanet*. Sylvie, kızımın olan ilişkimi benden çaldı. Bunu benden çaldı ve bu küçük kıza kimsenin hak etmediği bir yetiştirilme tarzı verdi.

Ve *beni* suçlamaya cüret etti. Onu uzaklaştırdığımı, içkiye yönelttiğimi söyledi.

Clancy hareket etti, çenesini dizine dayadı ve bana sarsılmaz bakışıyla baktı. Sanki her şeyi görmüş ve hiçbir şey onu korkutmayacakmış gibi. "Eylül ayında oraya geri dönmemi ister misin?"

"Kalmak ister misin?" "Önce sen söyle."

Dudaklarım gülümser. "Peki. Hayır, istemiyorsan geri dönmeni istemem. Yani, ben... nasıl baba olunur bilmiyorum, ama New York sana uygun bir ortam değilse, burada kalabilirsin."

Gözleri kararır. "Ama sen gitmemi tercih edersin."

"Hayır." Derin bir nefes alıp, avuç içlerimi gözlerime sürtüyorum. Her şey ters gidiyor.

"Fiona ile hayatını mahvedecektim."

"Fiona ve ben..." Neyiz? Sıradan mı? Kelimeler ağızımdan çıkmıyor ve bunun bir gence söylenmesi uygun bir şey olduğunu sanmıyorum.

"Sorun değil. Anlıyorum."

"Hayır, Clancy, dinle." Yaklaşırım ve kızımın gözleri şüpheyile kısılr. Elimi ona ulaşmadan durdururum, aramızdaki mesafenin ortasında yatakta bırakırım. İstersen alabilirsin. "Seni burada istiyorum. Bebekken de burada olmanı isterdim, şimdi de burada olmanı istiyorum. Tamam mı? Eylül ayında ne olacağı konusunda annenle ve avukatla konuşabiliriz, ama kalmak istersen, kalabilmen için elimden geleni yaparım. Bir bakalım, nasıl bulacaksın, tamam mı? Daha sadece bir gün oldu. Birkaç ay sonra bizden bıkmış olabilirsin."

Küçük bir baş sallama. "Belki."

"Doğum günün ne zaman?" diye soruyorum. "Yirmi ikinci Temmuz."

"On beş yaşında mı olacaksın?" Kız başını sallar.

"Bu önemli bir yıl. Ve Heart's Cove'da geçireceğin ilk doğum günün. Benimle geçireceğin ilk doğum günün."

Dudaklarını ısırır, gözlerinde bir yumuşama olur. "Gerçekten kalmamı mı istiyorsun?"

Kalbim acıyor. Konuşmadan, sessiz bir davetle kolumu kaldırıyorum ve Clancy bana yaklaşır

kollarını belime doladığında neredeyse yıkılıyorum. İlk kez bana dokunacak kadar yaklaştı. İlk kez ona sarılabildim, umarım son kez olmaz.

Bir saat ya da daha uzun süre her şey ve hiçbir şey hakkında konuşuyoruz. Çizim yapmayı seviyor ve notları oldukça iyi. En sevdiği ders tabii ki sanat. Bu cevaba gözlerini deviriyor. Bu beni gülümsetiyor ve önümüzdeki birkaç ay boyunca bekleyebileceğim küstahlık ve tavırları düşününce içimi biraz korku kaplıyor.

Hiç takım sporları yapmamış ama koşmayı seviyor. Benimle atölyemde vakit geçirmekle ilgileniyor ve Fiona ile kafede çalışmaktan hoşlanıyor. Çikolatalı kek seviyor.

Ona buradaki ilk yıllarımdan, marangoz olmayı öğrenmekten bahsediyorum. Bana yaşam çizim dersini soruyor (bunu ona Allie'nin söylediğini düşünüyorum) ve burun kıvrarak, asla ama asla o derse gitmeyeceğine söz veriyor.

Kapıda yumuşak bir vuruş duyulduğunda gülüyorum. Fiona, temiz ve katlanmış çamaşır yığınıyla başını içeri sokuyor. Fiona'nın koyu saçları, nazik gözleri ve son yirmi dört saat içinde Clancy için yaptığı şeylerin çok küçük bir parçası olan çamaşırları görünce kalbim sıkışıyor. O cesur, kararlı ve nazik, ve ben onu hak ettiğimden emin değilim.

Gülümseyerek çamaşırları komodinin üzerine koyar. "Hiç şortun olmadığını fark ettim, Clancy. Burası oldukça sıcak oluyor. Yarın alışverişe çıkmak ister misin?"

Clancy sertleşir. "Ben... Ben..."

Anlamadığım için kaşlarımı çattım, ama Fiona sırttı. "Grant, hayatının ilk on dört yılında sana kıyafet almayı kaçırdı. Sanırım seni şımartmak için can atıyor. Değil mi, Grant?"

Clancy *para* konusunda endişeliydi. Fiona bunu birkaç saniye içinde anladı, ama ben hiç fark etmedim.

Başımı sallayıp, Clancy'nin omzuna sıkıca sarılırken zorla gülümserim. "En azından bunu yapabilirim, ama bir sürü pahalı kıyafetle sevgini satın almamı bekleme."

Clancy sanki bu bir meydan okuma gibi sırttı. Ama gülümsüyordu ve o gülümsemeyi görmek göğsümde bir yıldırım gibi bir etki yarattı.

Son bir kucaklaşmanın ardından onu bırakıp Fiona'yı takip ederek odamıza giriyorum.

Gözleri parıldayarak bana gülümsüyor. "Her şey yolunda gitmiş gibi görünüyor."

"Evet." Kollarımı beline doluyorum, Fiona olmasaydı bunun çok daha zor olacağını biliyorum. "İyi gitti."

YİRMİ ALTI FIONA

Clancy'nin bizimle kaldığı ilk hafta bir uyum süreci. Grant ve benim durumumuzun ne olduğunu, Clancy'nin hayatındaki rolümün ne olduğunu ve Grant ile Clancy'nin ilişkilerinin nasıl gelişeceğini bilmiyorum. Çoğunlukla, destek olurken yoluna çıkmamaya çalışıyorum.

Mantıklı olan şey muhtemelen kenara çekilip onlara alan tanımak olurdu. Ama Clancy kafeye gelmekten hoşlanıyor gibi görünüyor ve Grant her zaman yardımımından ne kadar memnun olduğunu söylüyor. Üçümüz birlikte bir rutine giriyoruz ve bunun doğal gelmesi uzun sürmüyor. Rahat.

Bir aile gibi.

Böyle düşünmek aptalca. Her gece, Clancy yatmaya gittikten sonra Grant ve ben arka verandada akşam çayımızı içerken, kendime bir adım geri çekilmem gerektiğini söyleyip duruyorum. Grant ile ilişkimizin rahat olmasını istedim ve o küçük kıza ebeveynlik yapacak durumda değilim.

Yeni boşandım ve burada onlarla birlikte olmak ne kadar doğal gelse de, onlar benim ailem değil. Grant'i birkaç aydır tanıyorum, Clancy'yi ise sadece bir haftadır. Evliliğim resmi olarak birkaç ay önce sona erdiğine göre, yapmam gereken en son şey karmaşık bir ilişkiye girmek. Elbette, John bana boşanmak istediğini bir buçuk yıl önce söylemişti ve evliliğimizin gerçekten bozulmasının üzerinden muhtemelen dört veya beş yıl geçmişti, ama yine de. Bu işe atılmak için çok erken gibi geliyor... Bu ne olursa olsun. Beklediğimden daha ciddi bir şey.

Grant'in eskiden avukat olması artık umurumda değil. John'dan milyonlarca yönden farklı olduğu çok açık. O daha şefkatli. Benim onun için yaptığım her şeyi fark ediyor. Benim için küçük şeyler yapıyor: çayımı ve kahvemi hazırlıyor, beni kafeye götürüyor, her hafta giriş kapısında taze bir buket çiçek olmasını sağlıyor.

Geçmişte avukat olması onu John gibi yapmaz, bunu artık biliyorum. Yine de, bunu gerçekten yapmak istiyor muyum? Ve Clancy... Grant ve ben resmi olarak birlikte bile değilken, onunla ilişki kurmam ona karşı adil mi? Onu hayal kırıklığına uğratan bir başka kişi olmak, yapmak istediğim en son şey.

Yine de günler geçtikçe Grant'in evinde kalmaya devam ediyorum. Clancy'yi kafeye yardım etmesi için resmi olarak işe alıyoruz ve ona ne kadar maaş alacağını söylediğimde gözleri fal taşı gibi açılıyor. Asgari ücret ve sadece yarı zamanlı bir iş, ama belli ki şimdiye kadar kazandığından daha fazla.

Grant, daha önce hiç banka hesabı açmamış olduğu için onu kendi adına bir banka hesabı açmaya götürüyor. Grant kolunu Clancy'nin omuzlarına dolarken, Clancy'nin yüzünde kocaman bir gülümsemeyle birlikte bankadan çıkarken onları izlediğimde, kalbim o kadar sıkışıyor ki acıyor.

Buna ihtiyacı var, ona ihtiyacı var. Belki bana bile ihtiyacı var.

İstikrara ihtiyacı var. Ama, ama, ama...

Onların hikayesine gerçekten uyuyor muyum?

HAFTALAR BİRBİRİNE GEÇİŞİYOR. Fringe Festivali sona erip tüm çadırlar ve tezgahlar kaldırıldıktan sonra bile, kalmaya karar verdiğim için mutluyum. Candice, Jen ve ben kafeyi açık tutuyoruz ve kasabada turist sayısı azaldığı için işler yavaşlıyor ama durmuyor. Zaten düzenli müşterilerimiz var.

Tamamen bana aitmiş gibi hissettiğim bu proje, artık *hepimizin projesi* gibi hissettirmeye başlıyor. Heart's Cove artık evim gibi hissettiriyor. Bu, saatler, günler, haftalar içinde doğal bir şekilde oluyor.

Clancy çok çalışıyor ve maaşını hak ediyor. Babasıyla giderek daha fazla zaman geçiriyor, bu da benim içimi ısıtıyor, ve Allie ile otelde sanat dersleri alıyor. Hâlâ huysuz ve şüpheli, ama eskisi kadar değil. Daha çok gülüyor. Küstahlığı tavan yapmış durumda ve alaycı göz devirmeyi bir bilime dönüştürmüştü. Düşüncelerimi bir kenara bırakıp yazın, anın tadını çıkarmaya çalışıyorum. Aidiyet hissi, bu kafeyle kendi projemin olması, her akşam geri dönebileceğim bir ailem olması.

Fringe Festivali'nin bitmesinden üç hafta sonra, Simone'dan geri döndüğünü ve arabasını da getireceğini söyleyen bir mesaj alıyorum.

arabamı da getireceğini söylüyor. Mesajı Grant'e gösterip gülümsüyorum. "Bisikletime çok bağlanmıştım, ama artık ona pek ihtiyacım kalmayacak gibi görünüyor."

Beni kendine doğru çekerek ellerini yanlarımdan aşağı kaydırıyor ve ellerini kığıma koyuyor. Biraz sıkarak kaşlarını kaldırıyor. "Ben de bisiklete bağlandım ve senin en sevdiğim vücut parçalarından birini ne kadar neşeli hale getirdiğini."

Gölerek başımı yukarı kaldırıyorum ve dudaklarını dudaklarımın üzerinde gezdirmesine izin veriyorum. Artık bunun bir "arkadaşlık artı" durumu olduğunu iddia etmiyoruz, ama bu konuyu henüz açmadık. Açmak istediğimden değil. Her şeyin şu anki halinden memnunum. Bu duyguları seviyorum. Gelecekte ne olacağı hakkında konuşmak, özellikle Clancy buradayken, şu anda benim için çok zor görünüyor.

Grant boynuma burnunu sürter, kulağını ısıtır. "Clancy sanat dersinden birkaç saat sonra dönecek," diye homurdanır, sözleri damarlarımdan sıcaklık yayılır.

Merdivenlerden tökezleyip yatak çarşaflarına dolanmamız uzun sürmüyor. Beni kucakladığında, güçlü vücudu benimkine eğildiğinde, gözlerindeki ateş içimdeki ateşi körüklüyor. Ayak parmaklarım kıvrılır, sırtım kavislenir ve kendimi ona kaptırırım. Birbirimize dolandığımız o uzun anlarda, çekincelerimi unuturum. Onun sevgisini, duygularını içime çekerim ve onun beni parçalamasına izin veririm, sonra da yeniden bir araya getirmesine.

"Fiona," diye inliyor, nefesi boynumu ısıtıyor. Adım onun dudaklarında bir dua gibi geliyor ve kalbim o kadar dolu ki, göğsümden fırlayacakmış gibi hissediyorum. Tırnaklarımı sırtına geçiriyorum ve kollarında parçalanıyorum, o da rahatlayana kadar ona sarılıyorum.

Nefesimizi toparladığımızda, başımı yastığa çevirip kolumu onun göğsüne koyuyorum. "Seninle bunu yapmaktan asla bıkmayacağım."

Grant parmaklarımı tutup dudaklarına götürür. "İyi. Ben de."

Ben bir yetişkinim. Bunu yapabilirim. Derin bir nefes alıp, sözleri zorla ağzımdan çıkarırım. "Konuşalım mı? Bizim hakkımızda?"

Gözlerime bakar, bakışları yumuşaktır. "Muhtemelen. Bu durumun senin istediğin bir şey olmadığını biliyorum, Fiona, ve senin rahatsız olmanı istemiyorum

ama senin burada olmanı seviyorum. Bunu seviyorum... Aramızdaki şeyi."

Nefesimi tutarak başımı sallıyorum. Önümde uzanan iki yol görüyorum. Bunlardan biri, Grant'in kollarında geçirdiğim bu tür öğleden sonralarını içeriyor. Ailemi, Clancy'yi ve biriyle yeniden ilişki kurma konusundaki tüm korkularımı geride bırakmayı içeriyor.

Kafe de dahil. Candice ve Jen ve belki Simone da, eğer kalmak isterse. Bu, aradığım yeni başlangıç.

Diğer yol ise uzaklaşmamı gerektiriyor. Kendi ayaklarım üzerinde durup kendimi bulmak için kendime verdiğim sözü tutmamı gerektiriyor. Erkeklerden ve onlarla birlikte gelen tüm karmaşıklıklardan uzak durmamı gerektiriyor.

Grant kollarını bana dolayarak beni kendine doğru çekince, hangisini istediğimi anladım: *Onu* istiyorum. Bunu istiyorum. Sonunda mutlu olmak istiyorum. Asla sahip olamayacağımı düşündüğüm her şeye sahip olabileceğime inanmak istiyorum.

Yine de, bir parçam çekiniyor. John beni aldattığında en çok incinen kalbimin bir köşesi. Beni korumaya çalışan zihnimin bir parçası. Kendimi bu kadar çabuk başka bir adama kaptırmamalıyım. Değil mi?

Belki zamanla, içimdeki bu tereddütlü parça ortadan kalkacaktır.

Grant saçlarıma yumuşak bir öpücük konduruyor ve ben bu şüphelerin yok olmasını istiyorum. Ona her şeyi vermek istiyorum, ama bunun için henüz çok erken olduğu hissini bir türlü atamıyorum. Bu çok fazla. Ona tüm kalbimi veremem, henüz değil.

"Clancy'nin doğum günü Temmuz sonunda," diyor bir süre sonra. "Yirmi ikinci."

Kafamda hesap yapıyorum — yedi hafta var. "Bir parti vereceğiz." O homurdanıyor. "İstiyor musun?"

"Etkinlik planlamak benim işim. Eminim bir kez olsun kendini özel hissetmekten hoşlanacaktır. Herkesi davet edip büyük bir buluşma düzenlemeliyiz. Simone da burada olacak ve kalmayı planladığını söyledi. Bu hem doğum günü partisi, hem hoş geldin partisi, hem de kafenin bu yazki başarısını kutlama partisi olabilir."

O durur. "Belki de küçük bir şey yapmalıyız. Clancy'nin ne istediğini bilmiyoruz."

Başımı ona doğru eğip gülümsüyorum. "O kız şımartılmayı seviyor.

Herkesin bir araya gelmesini görmekten hoşlanır."

Beni kendine sıkıca sarar ve konuşurken sesi boğuk çıkar. "Tamam."

"Avukatla konuştun mu? Hâlâ ziyaret hakkı almayı umuyor musun?"

Uzun bir süre sessiz kaldıktan sonra nefesini bıraktı. "Onunla tam velayet hakkında konuşuyordum."

"Clancy'nin kalmasını mı istiyorsun?" Gözlerim büyür ve Grant, sanki beni sakinleştirmek istercesine sırtımda küçük, yatıştırıcı daireler çizmeye başlar.

"Onu oraya geri gönderemem. Sylvie, o ilk sabah onunla konuştuğumda ona kaltak dedi. O daha bir çocuk! Avukat, New York'taki yargıç Sylvie'nin ebeveynlik yapmaya uygun olmadığına karar verirse velayeti alabileceğimi söyledi. İçki içtiğini ve Clancy'ye bakmadığını kanıtlayabilirsek, bir şansımız olabilir. Ancak mahkemelerin çocukları annelerinden almakta tereddüt ettiğini ve farklı bir eyalette olmamızın da durumu zorlaştırdığını söyledi. Oraya gitmem gerekebilir. Zaman daralıyor, özellikle de okul Eylül'de başlıyor."

Kalbim sıkışarak başımı sallıyorum. "Seninle yaşamam yardımcı oluyor mu, yoksa zarar mı veriyor?"

Eli donar. "Ne demek istiyorsun?"

"Şey, biz sadece birkaç ay önce tanıştık. Kağıt üzerinde, bir çocuğun taşınabileceği istikrarlı bir ev hikayesi pek yok."

Kollarını bana daha sıkı sarar, sanki beni bırakmaktan korkuyormuş gibi. "O köprüyü sonra geçeriz."

Başımı sallıyorum, parmaklarımı onun çenesine nazikçe geçiriyorum. "Doğru şeyi yapıyorsun," diye fısıldıyorum. "Onu hoş karşılayalım, yasal işleri de zamanı gelince hallederiz. Belki doğum günü partisi aynı zamanda velayet kutlaması da olur. Bir yolunu buluruz."

Grant bana bakarken gözleri yumuşar, alnı alnıma yaslanır. "Ciddi misin? *Biz* mi?"

Boğazım düğümlenir, başımı sallarım. O anda, kalbimin ve zihnimin o küçük köşesi hala bana dikkatli olmamı haykırsa da, istediğim yolu seçerim. Doğru olanı bildiğim halde korkularımın beni engellemesine izin veremem — sadece kendim ve Grant için değil, Clancy için de.

Dudaklarımı Grant'inkilere değdiriyorum, kararımın ağırlığı kemiklerime yerleşiyor. "Evet," diye mırıldanıyorum. "Biz."

TEMMUZUN BAŞINDA, Simone, John'un çatı katından taşındıktan sonra depoya koyduğum tüm eşyaları ve Simone'nin eşyalarını da içeren bir römorkla Heart's Cove'a gelir. Ben günün sonunda kapıyı kilitlerken, o da kafenin önüne park eder.

"Sürpriz!" Kolunu sürücü penceresinden dışarı sarkıtıyor, yüzünde küstah bir gülümseme var. "Burayı bu kadar sevdiğine göre, ben de bir deneyeyim dedim."

"Peki ya evin ne olacak?"

"Satışa çıkardım, bir teklif aldım, bir ay içinde satış tamamlanacak. Artık özgürüm, bebeğim."

Kaşlarım yukarı, yukarı, yukarı kalkıyor. "Gerçekten evini sattın mı? Bu biraz... aşırı değil mi?"

"Bir kadının aşırı kararı, başka bir kadının yeni başlangıcıdır." Gülümsemesi genişliyor, gözlerinde meydan okuma dolu. O zaman bana söylemediği bir şey var.

"Bizim evde kalacak mısın?"

"*Bizim* ev mi?"

Dudaklarımı ısırırım. "Grant'le işler ilerlemiş olabilir de, ilerlememiş de olabilir. Kızı buraya geldikten sonra her şey çok hızlı gelişti."

"Ve tüm bunlar 'hazır değilim' diyen küçük hanımdan geliyor." "Oda istiyor musun, istemiyor musun?" Kollarımı kavuşturuyorum.

Simone başını sallar. "Otelde hiç kullanmadığımız balayı kabinini rezerve ettim. Yarın sabah ev aramaya çıkacağız."

"Satın mı alacaksınız?"

Yine başını sallar. "Kiralayacağız. Kıyıdaki küçük bir turistik kasabada kira, Los Angeles'ta olduğundan çok daha uygunmuş. Kasayı tekrar doldurmamız lazım. İşler yavaşladı."

"Hayatını tamamen değiştirmekten garip bir şekilde memnun görünüyorsun."

"Belki de köklerim o kadar da derin değildi. Beni gördüğüne sevinmediğini saklama."

Gölerek başıımı salladım. "En azından bu akşam yemeğe gelir misin? Clancy ile tanışabilirsin."

Simone çenesini eğip gülümsedi. "Atla. Dorothy'ye bir bakayım, karavanı ayırırım, sonra birlikte gideriz."

"Big Bertha'ya ne oldu?"

"On bir yıllık sadık hizmetin ardından ebedi istirahatgahına kavuştu." Burnumu kırıştırıyorum.

"Üzgünüm."

"Bu Mercedes çok daha güzel. Bisikleti ne kadar sevdiğini söylemiyor muydun? Belki Voldemort'un arabasını iyi bir amaç için bağışlayabilirsin. O iyi amaç da benim."

Gülümseyerek ön koltuğa otururum ve çenemi otele doğru uzatırım. "Hadi, seni deli. Gidelim."

Ancak Simone ilerlemek yerine uzun bir süre bana bakakaldı. "İyi görünüyorsun, Fiona."

"Bu kadar şaşırmış gibi davranma."

Gözleri yumuşadı. "İyi demek istedim. Gözlerin ışıkla dolu ve tenin kızarmış. Seni uzun zamandır böyle görmemiştim."

"Heart's Cove bana iyi geliyor."

"Ya da Heart's Cove'daki bir yakışıklı." Gülerek arabayı vitesine takar ve benimle eve dönmeye hazır hale gelir.

Ev. Grant'in evi, ben bunu tam olarak kabul etmeye hazır olsam da olmasam da, artık benim evim oldu. Her akşam Grant ve Clancy ile birlikte, Pinterest'e layık mutfığımızda, rahat ama erkeksi tasarımlı evimizde yemek yiyoruz. Sonunda, uzun zamandır huzursuz ve tatminsiz hissettikten sonra — itiraf etmek istemediğim kadar uzun bir süre — sonunda yerleşecek bir yer buldum.

YİRMİ YEDİ SIMONE

FİONA HARİKA BİR EV SAHİBESİ ve son bir ayda Grant ile aralarında bir şeyler değiştiğini söyleyebilirim. İkisi de birbirlerinin yanında çok daha rahatlar. Birbirlerine attıkları küçük gülümsemeleri, kimsenin fark etmeyeceğini düşündükleri dokunuşları görüyorum. İkisi arasında, en iyi arkadaşım ve eski sevgilisi arasında hiç görmediğim bir yakınlık var.

Bunu hak ediyor.

En son ne zaman aile yemeği yediğimi hatırlamıyorum. Kız arkadaşlarla akşam yemeği partileri, evet. Randevular, çoğunlukla ilk randevular, çünkü ikinci randevuya değer birini bulamadım, tabii ki.

Ama insanların günlerini konuştuğu gerçek bir akşam yemeği? Kahkaha, dostluk ve derin bir ev hissi? Bir genç? *Tuz ve karabiberi uzatma* türünden bir yemek?

Yıllardır. Muhtemelen çocukluğumdan beri. Eski kocamla benim böyle bir şeyimiz hiç olmadı, ama bir şekilde, birkaç ay içinde Fiona kendine bir aile bulmayı başardı. Tabağıma bir parça daha lazanya koyarken, en iyi arkadaşıma bir bakış attım.

Işıl ışıl parlıyor.

Peki ya Grant? Onun bu kadar çok gülümseyebileceğini bilmiyordum. Kızı tıpkı ona benziyor ve aralarında hala bir gariplik olsa da, bu durumdan beklediğim gibi bir şey değil. Üçü birbirlerini çok iyi *anlıyorlar*.

"Yani Heart's Cove'da kalacaksın?" diye soruyor Grant.

Gülümsüyorum. "Hayal kırıklığına uğramış gibisin. Zavallı Fiona'yı burada tek başına bırakamazdım, değil mi?"

"O yalnız değil," diyor, bakışlarını Fiona'ya çevirerek.

"Tamam, tamam, anladık," Clancy gözlerini devirerek homurdanır. "Aşıksın. Yemeğimi kismama neden olma."

Fiona'nın sırtı düzelirken, gözleri Clancy'ye, sonra Grant'e kayarken, ben yumruğuma gülüyorum. Yüzü kızarmış bir şekilde gözlerini tabağına çeviriyor. Demek henüz onu sevdiğinin farkında değil, ya da bunu kabul etmek istemiyor. İlginç.

Akşam yemeği verandada şarap içmeye dönüşür ve Clancy odasına çekilir. Arkanıza yaslanıp temiz havayı içime çekerim ve Fiona ile Grant'e bakarım. "O iyi bir çocuk."

Grant'in gözleri babacan bir gururla parlıyor. "Öyle. Ama biraz asi bir tarafı var. Allie ile geç saatlere kadar dışarıda kalmaya çalışıyor ve onu eve getirmek için çok uğraşıyorum."

"Özgürce davranmaya alışık," diyor Fiona iç çekerek. En iyi arkadaşım bana bakıyor. "Onun doğum günü için bir parti veriyoruz. Planlamaya yardım etmek ister misin?"

"Başka işim yok, tabii ki."

"Heyecanın şaşırtıcı," diyor Fiona ciddi bir ifadeyle ve ben gülmeden edemiyorum.

"Düşündüm de, Fiona," diye söze başlıyor Grant, boğazını temizleyerek. "Belki de partiyi küçük tutmak daha iyi olur. Sen de kendin söyledin, kafede kalabalık ortamlarda pek rahat olamıyor, burada çok fazla insan olursa ona yeterince ilgi gösteremeyiz. Belki de sadece yakın arkadaşlarımızla yapmalı ve Allie ile vakit geçirmesine izin vermeliyiz. Sadece güzel bir barbekü ya da akşam yemeği falan."

Fiona yerinden kıpırdanarak dudağını ısırır. "Jen'le cateringi ayarladım ve davetiyeleri gönderdim bile. Elli iki kişi şimdiden cevap verdi."

"*Elli iki* mi?" Grant'in gözleri fal taşı gibi açılır. "Elli iki arkadaşım olduğumu bile bilmiyordum."

Fiona rahatsız bir şekilde yerinden kıpırdanır, bana bir bakış atar ve sonra tekrar Grant'e döner. "İptal etmemi ister misin? Onlara küçük bir şey yapacağımızı söylesem?"

Grant derin bir nefes alır ve sonunda başını sallar. "İnsanlar zaten cevap verdiyse, geri alamayız. Clancy'nin bu konuda sorun yaşamadığından emin olmalıyım." Elini uzatıp Fiona'nın elini tutar ve parmaklarını dudaklarına götürür.

En iyi arkadaşımın dudakları yumuşak bir gülümsemeye dönüşürken, kalbim göğsümde büyüyor. "Geri döndüğüne sevindim, Fi," diyorum. Başını eğdiğinde

, ona şarap kadehimi kaldırırim. "Son yıllarda kendinde değildin."

Bakışlarını Grant'e çevirir, dudaklarında yumuşak bir gülümseme vardır ve Clancy'nin haklı olduğunu anlarım. Fiona aşık olmuştur.

Yaşayacak bir yer bulmam sadece bir buçuk hafta sürer. Dorothy ve Margaret'in bir dairesi olan birini tanıdıkları ortaya çıkar ve hemen taşınabilirim. Daire küçüktür, Heart's Cove'un ana caddesi üzerinde, yoga stüdyosu ve kafenin karşısındadır ve en önemlisi ucuzdur. Mali durumum hala zor ve evimin satışı tamamlanana kadar da böyle olacak, ama en azından hayatıma devam ediyorum. Buradan metin yazarlığı işimi yürütebilir ve yeniden başlamak için çabalayabilirim. Yeniden başlamak.

Fiona için işe yaramıştı, değil mi?

BİRKAÇ FREELANCE İŞİ YAPMANIN YANI SIRA, günlerimi Fiona'ya Clancy'nin partisini planlamasında yardım ederek geçiriyorum. Parti Grant'in evinde yapılacak ve yapmamız gereken bin bir tane küçük iş var. Fiona tam bir etkinlik planlama modunda ve onu en son ne zaman bu kadar enerjik gördüğümü hatırlamıyorum. Her sabah onu kafede ziyaret edip dizüstü bilgisayarında biraz çalışıyorum, sonra öğleden sonralarını birlikte vakit geçirerek, yoga yaparak ve planlamasına yardım ederek geçiriyorum. Birlikte rahat bir ritim yakaladık.

Yeni evime taşındıktan bir hafta sonra ve partiden sadece dört gün önce, Fiona'dan bir kahve alıp caddenin karşısındaki evime geri dönüyorum. Ancak yolda, ön kapımın yanında kollarını kavuşturmuş, gözleri kafede olan çok iri bir adam görüyorum.

"Wesley!" diye sesleniyorum. "Her zamanki gibi keyifli görünüyorsun." Bana somurtarak bakıyor.

"Burada ne işin var?"

"Günlük işlerimi bitirebilmek için daireme taze, sıcak kahve getiriyorum. Ya sen?" Gülümsememi parlak tutuyorum, gözlerim kaslı göğsünden gözlerine doğru kayıyor. Bakışlarında kaynayan düşmanlığı gördüğümde sarsılmamaya çalışıyorum. Vücudumun içinden bir sıcaklık geçince bacaklarımı birbirine sıkıştırıyorum. Neden onun nefretinden tahrik oluyorum? Aklımı mı kaçırdım?

Dur. Cevap verme.

"Artık burada mı yaşıyorsun?" Sesi nazikçe kısık ve karnımdaki ateş aşağıya doğru iniyor. Wesley'in gözleri parlak, bir anlığına dudaklarıma kayıyor, sonra tekrar gözlerime dönüyor. Sanki baktığı için kendinden nefret ediyormuş gibi kaşlarını çatıyor.

"Sadece büyük, mutlu bir aile." Gülümsemem genişliyor ve bu noktada dişlerimi gösterdiğimden eminim. Dönüp Wesley'in bakışını takip ederek kafeye doğru bakarken içimi yudumluyorum. "Oldukça popüler bir yer."

"Benim ailemin yeri de öyleydi."

Cevap veremedim, bir teslimat kamyoneti yanımda durur. Dönüp bakınca, sarı polo tişörtlü bir adamın kamyonetin kapısını açtığını ve çiçeklerle dolu büyük bir vazoyu çıkardığını görürüm. Adam benim binama bakar ve kapının zilini çalmak üzereyken onu durdururum. "Orası benim evim," derim. "Simone McMaster." Başparmaklarımı göğsüme doğru uzatırım.

Teslimatçı kağıdını kontrol eder ve vazoyu ellerime tutuşturur. Klipsli tahtasına imza atar ve onun uzaklaşmasını izlerim, sonra gözlerimi Wesley'e çeviririm.

"Gizli hayran mı?" diyor, sesindeki hırıltı kanımda titremeye neden oluyor.

"Bunu yapmamalıydın, Wesley. Kapının önünde beklemek ve bana çiçek almak... Henüz çok erken. Beni korkutup kaçıracaksın. Takipçi tavırlarından hoşlanmıyorum." Gülümserim ve kirpiklerimi kırıştırırım, başını sallamaya başlayan yüzündeki dehşete gülerek.

Sonra çiçeklerin üzerindeki kartı çeviriyorum ve eski kocamın adını görüyorum. Öfke içimi kaplıyor. "Beni *nasıl* buldu bu adam? Sekiz yıl sonra *bir kez* görüştük ve birdenbire beni baştan çıkarmaya mı çalışıyor? Adam aklını kaçırmış. Zaten hiç akli yoktu zaten."

Sokağın köşesindeki çöp tenekesine doğru yürüdüm, vazoyu ters çevirip çiçekleri, suyu ve her şeyi çöp tenekesine döktüm. Vazoyu kolumun altına sıkıştırıp Wesley'e döndüğümde, kaşlarını çatmış bir şekilde bana bakıyordu. "Sana asla çiçek almamayı hatırlat bana."

"Uzun hikaye."

"Eminim öyledir. Vazoyu atmak istemedin mi?" Koluma doğru başını salladı.

"Beş parasızım. Bulabildiğim tüm vazoları kullanabilirim." Yüzünde bir gülümseme mi görüyorum?

Kapımın önünde durup, yukarı çıkmaya henüz hazır değilim. Wesley'in gözleri yolun karşısındaki yeni kafeye kaymış, ben de kendimi onun yanında duvara yaslanmış buluyorum. "Başka bir kafe açmaları seni rahatsız ediyor mu?"

"Neden rahatsız olsun ki?" Sesi sert ve alçak. Sanki boğazında bir duygu yumağı varmış da konuşmakta zorlanıyormuş gibi. Gözleri caddenin aşağısına, ailesinin eski kafesinin tahta ile kapatılmış pencerelerine kayıyor. Hafif bir esinti altın kahverengi saçlarını dalgalandırırken, çenesindeki bir kas seğiriyor.

"Fiona bana iş ruhsatlarının yıl sonunda sona ereceğini söyledi. Eylül ayına kadar yenilemek isteyip istemediklerine karar vermeleri gerekiyor. Daha büyük bir yere taşınmayı düşündüklerini söyledi. Belki de brunch da servis edebilecekleri mutfağı olan bir yer."

"Bunu bana neden anlatıyorsun?"

"Bana kalırsa senin daha büyük bir mekanın var." Ailesinin eskiden işlettiği karanlık kahve dükkanına başımı çeviriyorum. "Belki sen ve Fiona birlikte çalışabilirsiniz."

"Brunch restoranı işletmekle ilgilenmiyorum." Duvardan kendini iterek benden uzaklaşıyor. Gözlerim, vücudunu oluşturan kasları zorlayan tişörtüne takılıyor.

"Sen işletmek zorunda kalmazsın," diyorum yumuşak bir sesle. "Sadece mekanı onlara kiralaman yeter."

Bana bakmadan homurdanıyor. O uzaklaşırken göğsümdeki sızı hissini görmezden geliyorum. Vazodan damlayan su damlaları gömleğimi ıslatıyor. Islak kumaşı sallayarak inliyorum.

Beni rahat bırakmak istemeyen bir eski sevgili, arkadaşına yardım etmek istemeyen huysuz bir pislik, tehlikeli derecede düşük bir banka hesabı ve ufukta yeni bir iş görünmüyor. Hayatım tam da harika. Kırklı yaşlarımda tam da beklediğim gibi. En azından bu hafta sonu partinin tadını çıkarabilirim. En azından bir öğleden sonra orta yaş krizini unutabileceğim.

YİRMİ SEKİZ GRANT

Clancy'nin doğum günü partisinin sabahı, kendimi kızımınla birlikte okyanusa bakarken buluyorum. Güneş sırtımıza sıcaklığını hissettirirken, ayaklarımızı iskelenin ucunda sallandırıyoruz ve onunla geçirdiğim her dakikayı tadını çıkarıyorum. Kızımın omzuna hafifçe dokunarak ona gülümsüyorum. "Hala burayı seviyor musun?"

Kızım çenesini hafifçe sallayarak bir kez başını salladı. "Allie okulunun çok iyi olduğunu söyledi. Bana tüm arkadaşlarını tanıştıracaklarını söyledi."

Kalbim sıkışıyor. "Bu yıl bunu yapamayabileceğimizi biliyorsun, değil mi? Hala beklememiz ve avukatların velayet konusunda ne diyeceklerini duymamız gerekiyor. Annen burada kalmanı istemeyebilir."

"Onun ne istediği umurumda değil."

"Ama mahkemeler önemsiyor." Clancy'nin inatçılığına dudaklarımdan alaycı bir gülümseme süzülüyor. Onun ateşi. Son on beş yılı nasıl atlattığını bilmiyorum. Tek bildiğim, onun güçlü olduğu, benden daha güçlü olduğu.

Son birkaç haftadır, birlikte daha fazla zaman geçiriyoruz. Fiona aramızda tampon görevi gördüğü için, Clancy'nin yavaş yavaş rahatladığını ve bana açıldığını gördüm. Akşamları beni arıyor, çoğu zaman sadece yanımda sessizce oturmak için. Hâlâ onun benim olduğuna, tek başına ülke çapında bir yolculuğa çıkacak cesarete ve kararlılığa sahip olduğuna inanamıyorum. Başardığına inanamıyorum.

"Evden ayrılmak korkutucu muydu?" diye soruyorum.

Clancy dudaklarını sıkıştırır, gözleri uzaklara dalar. Yine başını sallar, çenesini hızlıca indirir. "Evet. Ama en azından bir kez seninle tanışmak istedim. Ve evdeki durumlar..." Yüzünü buruşturur, sessizleşir. Tüm konuşmalarımızda, birbirimizle konuştuğumuz tüm zamanlarda, ev hayatının kötü olduğunu ve Sylvie'nin içki içtiğini söylemekten öteye, bana ev hayatının nasıl olduğunu hiç anlatmadı.

Şimdiye kadar.

Clancy derin bir nefes alır, parmakları iskelenin kenarına kıvrılır. "Annemin erkek arkadaşı içtiğinde çok kötü oluyor," der ve ben dişlerimin arasından nefes alıp, öfkemi bastırmaya çalışırım. Clancy'nin gözleri kısıılır. "Son erkek arkadaşı iyiydi. Beni sevmezdi ama çoğunlukla yoluma çıkmazdı. Ama bu..."

"*Sana zarar verdi mi?*" Bu bir soru değil, bir emirdi. Sesim alçak ve soğuktu.

"Denedi." Parmakları altımızdaki tahtaya daha sıkı tutunur, eklemleri beyazlaşır. "Ben ayrılmadan bir hafta önce taşındı. Orada kalırsam..."

Sakin görünmeye çalışırken nefesim kesik kesik.

Clancy iskeleden elini bırakıp bana dönerek, şüphesiz çenemin sıkıldığını ve vücudumdaki gerginliği fark etti. Yavaşça elini benimkinin üzerine koydu ve parmaklarını avucumun içine kıvırdı. Elimi kaldırıp kendi kucağına koydu ve vücudunu bana yasladı. "Geri dönmek istemiyorum."

Onu bırakamayacağımı bilerek elini sıkıyorum. Mahkeme ne derse desin, onu o yere geri gönderemem. Acil velayet kararı almam lazım. Sylvie'nin uygun bir anne olmadığına dair kanıt. Fiona'dan, Clancy'nin buraya ilk geldiğinde giysilerinin durumuna dair bir yeminli ifade yazmasını isteyeceğim. Hijyenine dair. Sylvie'nin telefonda bana söylediklerine dair.

Onu geri göndermeyeceğim. Onu tehlikeye atmayacağım. Gerekirse New York'a taşınırım, sadece hakime ciddi olduğumu kanıtlamak için.

"Daha önce hiç doğum günü partisi yapmadım," diyor Clancy sessizce.

Sözleri, beni boğan öfke ve koruma duygusunun perdesini delip geçiyor ve kendimi Clancy'nin omuzlarına kolumu atarken buluyorum. Onu kendime çekiyorum, onun ince kolları belime dolanıyor.

Belki de Fiona, Clancy için büyük bir şey planlamakla haklıydı. Onun burada olmasını istediğimizi bilmesi gerekiyor. Onu burada istiyorum.

Sonra cebime uzanıp, küçük bir paketi çıkarırım — neredeyse bir parça ambalaj kağıdı — ve Clancy'ye veririm. "Fiona senin gerçek doğum günü hediyelerini hazırladı, ama ben sana bunu vermek istedim."

Clancy sarı saçlarını kulağının arkasına sıkıştırır, yutkunurken boğazı titrer. Gözleri fal taşı gibi bana bakar ve bu kızın benim akrabam olduğu gerçeği beni yine derinden etkiler. Gözleri benim gözlerimdir ve onunla o kadar gurur duyuyorum ki, bu gurur beni acıtıyor. Küçük paketi işaret ederek, ona cesaret verici bir gülümseme atarım. "Devam et."

Kare şeklindeki ambalaj kağıdını ters çevirir ve içindeki sert metali hisseder. Parmağını küçük bant parçasının altına kaydırarak paketi açar ve bir anahtar çıkarır.

"Ev için," diyorum, başımı arkamızdaki eve doğru sallayarak. "Orası benim evim olduğu kadar senin de evin."

Clancy'nin gözleri büyür, gözyaşları dolar. Kollarını boynuma dolayarak beni yere düşürürcesine sarılır, tüm vücudu titrer. Benden uzaklaştığında, gözyaşlarını kolunun arkasıyla siler — bir ara benden çalmış olduğu eski flanel gömleğimle — ve anahtara sanki dünyadaki en değerli hediyeymiş gibi bakar. Onu avuçlarında değerli bir yavru kuş gibi tutar.

Güneş arkamızda biraz daha yükselir, saçlarını, tenini, gözyaşlarını altın rengi bir parıltıyla kaplar. Kızım burnunu çekerek başını sallar ve anahtarı cebine atar. "Teşekkür ederim," der, gözlerini bana dikerek.

Kızıma bir kez daha sarılır ve saçlarını okşarım, o da bağırıp geri çekilse de, sonra ayağa kalkıp ona elimi uzatırım. "Hadi. Fiona'ya parti hazırlıklarında yardım etsek iyi olur."

Kolunu koluma takar, cebini okşar ve kalbim o kadar doludur ki patlamak üzeredir. Fiona'yı mutfakta bulurum — şükürler olsun ki sabah huysuzluğunu gidermek için ilk kahvesini çoktan içmiştir — ve bana gülümsediğinde kalbim bir kez daha sertçe atar.

"Doğum günün kutlu olsun, evlat," diyor Clancy'ye. "Bugün için hazır mısın?" "Partiye hazırım," diyor Clancy, gözlerinde yaramaz bir ışıltıyla.

"Giyinmem lazım." Koridordan koşarak merdivenlere doğru kaybolur, her adımımız başımızın üzerinde gök gürültüsü gibi yankılanır.

Fiona'nın arkasına geçip kollarımı ona doladım, onu önüme çekip boynuna burnumu dayadım ve kokusunu içime çektim. Bütün bunları mümkün kılan kadın. Kızımı hayatıma sokacak kadar beni açan kadın. Clancy'yi kabul eden,

benim için bir danışma kurulu, tarafsız bir zemin, kızımın ilişkimizin gelişebileceği bir alan haline gelen kadın.

"Teşekkür ederim," diye fısıldarım.

Fiona elini kaldırıp saçlarımı okşadı, bana yaslanarak içini çekti.

Boynunu, kulak memesini, çenesini öperim, ondan gelen her yumuşak sese bayılırım.

"Ciddi bir ilişki istemediğimi söylediğimi hatırlıyor musun?" diyor Fiona. Gözleri kapalı, kirpikleri yanaklarına düşüyor, omzuma yaslanıyor, dudakları benimkilere tehlikeli bir şekilde yaklaşıyor. "Planladığımız gibi gitmedi, değil mi?"

Gülümserim ve kollarımı ona daha sıkı sararım. "Tam olarak değil." "Böyle daha iyi." Bir fısıltı. Sesi neredeyse bir nefes kadar hafif,

ama sözleri kilise çanı gibi vücudumda yankılanıyor.

Evet, bu daha iyi. Onunla hayat daha iyi. Clancy ile hayat daha iyi. Hak ettiğimi düşündüğümünden daha parlak bir gelecek vaadi.

CLANCY'NİN PARTİSİ organize bir kaos. Çoğu insanın sadece bedava yiyecek ve içecek umuduyla burada olduğunu söyleyebilirim, ama Fiona nazik bir ev sahibi olarak davranırken ve öğleden sonra ilerledikçe, onların da onun için burada olduklarını anlıyorum. Çünkü o, benim kalbime kazındığı gibi, birkaç ay içinde bu kasabaya da izini bıraktı.

Allie, parti başladıktan kısa bir süre sonra Candice ile birlikte gelir ve Clancy yeni arkadaşını hemen uzaklaştırır. İskeleye doğru giderler ve ben onların tepenin ardında kaybolmalarını izlerim. Kızım omzunun üzerinden geriye dönüp bakar, yüzünde parlak bir gülümseme vardır. Çenesini indirir ve elini kaldırarak el sallar, ben de dudaklarımdan bir gülümseme kaçır.

"Ebeveyn olmanın en zor kısmı, dizginleri bırakmaktır," diyor Candice yanıma yaklaşarak, çocuğunun benimkiyle birlikte tepenin ardında kayboluşunu izlerken.

"Clancy ve Allie iyi anlaşıyor gibi görünüyor."

Candice bana gülümseyerek başını salladı. "Bunun iyi mi kötü mü olduğu henüz belli değil. O iki kız başını belaya sokacak.

. Sözlerimi unutma."

Gölüyorum, sonra kendimi tekrar içeri girerken buluyorum, yemek masasından lezzetli bir şeyler çalmak ve kendime bir içki daha almak için. Bunun bir doğum günü partisinden daha fazlası olduğunu anlıyorum. Dorothy ve Agnes odanın diğer ucunda gergin bakışlar alışverişinde bulunurken, Bay Cheswick dinleyicilerine pek uygun olmayan bir şaka yaparken ve Simone Fiona'ya boş şişe ve tenekeleri temizlemede yardım ederken, bunun aynı zamanda bir hoş geldin partisi olduğunu anlıyorum. Fiona, Simone ve Clancy'ye hoş geldin, ama aynı zamanda bana da hoş geldin. Bu kasabada neredeyse on beş yıl geçirdikten sonra, sonunda kalbimde ve zihnimde burayı evim olarak kabul edebiliyorum.

Kızları pek görmüyoruz, ama ben sıcak ve mutlu hissetmekle meşgul olduğum için fark etmiyorum. Güneş batmaya başlarken Fiona pasta hakkında bir şeyler söylüyor ve ben doğum günü kızını almaya gönüllü oluyorum. Geniş bahçeyi geçerken adımlarım hafif, iskeleye giderken küçük tepenin zirvesine çıktıkça okyanusun parıldayan yüzeyi bana yavaş yavaş kendini gösteriyor.

Önce panik dolu bir çığlık kulağıma ulaşıyor, sonra iskelede dengesiz duran iki kıızı görüyorum. Kaşlarımı çatıyorum, gözlerim çimlerin üzerinde duran birkaç şişe alkole kayıyor. Kimse bakmıyorken onları almış olmalılar.

Öfke içimi kaplıyor, Allie'yi mi Clancy'yi mi suçlayacağımı bilemiyorum. Bu iki kız birbirinden beter.

Clancy'nin adı dudaklarımda kalır, onu iskelede sendeleyerek yürürken, giysileri sırlıklam, adımları dengesiz görürüm. Ayağı takılır, iskeleden yarı düşer, sonra suya kadar kayar. Vücudu okyanusun yüzeyine çarpar, hareketsiz kalır.

Kahretsin, kahretsin, kahretsin.

Allie başını bana çevirene kadar koştüğümü ve bağırdığımı fark etmiyorum. Clancy'nin yüzü hala suda ve ben tek bir hareketle onun cansız bedenini yukarı çekiyorum, yüzünü elimle kavırıyorum. "Clancy!"

Gözleri bulanık bir şekilde açılır. Kafası bir tarafa, sonra diğer tarafa sallanırken alkol kokusu çok güçlüdür.

Onu dik tutuyorum, su dizlerimin ortasına kadar geliyor, adını tekrar tekrar söylüyorum. Panik damarlarımdaki buz gibi. Düşünemiyorum, nefes alamıyorum, kızımı tutmaktan başka hiçbir şey yapamıyorum.

Clancy Clancy Clancy. "Gözlerini aç, lanet olsun!" Onu daha yükseğe çekerek, diz boyu suda zorlukla ilerleyip kumlu sahile ulaştım.

Sonunda, konuşmak için dudaklarını açar, ama ağzından çıkan tek şey kusmuktur. Kusmuk göğsümü kaplar, gömleğime sızar ve aşağıdaki kuma damlar.

"Çık dışarı, *hemen*," diye bağıryorum Allie'ye, o tamamen sakinleşmiş ve eşyalarını toplarken ayık görünmek için elinden geleni yapıyor. "*Eve gir.*"

Kızımı kucağıma alırken kendi sesimi zar zor tanıyorum, gömleğime bulaşan kusmuğu umursamadan eve doğru koşuyorum. Gözleri kapalı, sanki açık tutamıyormuş gibi. Tekrar kusması ihtimaline karşı başını yana çeviriyorum, ama koşarken kalbim panikle çarpıyor. Tepeyi tırmanıp çimleri geçip, Fiona ve Clancy ile her akşamımı geçirdiğim verandaya varıyorum.

Düşünemiyorum. *Lanet olası* parti. Kötü bir fikir olduğunu biliyordum. Küçük bir parti yapmalıydık. Ama hayır, Fiona büyük bir parti istiyordu. Clancy'yi şımartmak istiyordu, ama bu benim kızım ile ilgili değildi. Bu parti başka bir şeye, daha büyük bir şeye dönüştü. Ve şimdi bak! Lanet olası kızım kollarımda baygın yatıyor. Daha önce hiç hissetmediğim bir korku göğsümü sıkıştırıyor, nefes almamı zorlaştırıyor.

Onu yatırıp, misafirler dışarı çıkmaya başlarken kızımın adını sesleniyorum.

"*Allie.*" Candice'in sesi hepimizi sarsar ve kızı yanımda kaskatı kesilir. "Hemen buraya gel."

Fiona kapıda belirir, gözleri fal taşı gibi açılmıştır. "Ne oldu?"

"Senin aptal partin oldu, işte o oldu," diye tükürdüm.

Fiona irkilir ve geriye doğru sendeler.

"Ağızına dikkat et," Simone, arkadaşının önüne geçerek tısladı.

Aptalca davranıyorum. Ama *kızım*. Daha önce varlığından bile haberdar olmadığım kızım, önümde baygın yatıyor. Suyun içindeydi ve... Clancy'yi tekrar hayata döndürmeye çalışırken, hıçkırıklar bedenimi sarsıyor. Fiona'nın telefonda ambulans çağırdığı sesi belirsiz bir şekilde duyuyorum.

Ambulans çağırıyor. Birkaç dakika önce çok canlı olan partinin sessizliği ezici geliyor. Çok ağır. Çok sessiz.

"Clancy," diye yalvarıyorum ve kızımın gözleri açılıyor. İnliyor ve tek yapabildiğim tekrar adını söylemek.

"Ambulans yakında burada olacak," diyor Fiona. "Onu kurtarma pozisyonuna getirmeliyiz."

Fiona yaklaşınca hırlıyorum, gözlerindeki acıyı fark ediyorum ama hiçbir şey hissedemiyorum. Bir adım geri çekiliyor ve kızıl saçlı arkadaşı... Adı neydi lan? Aklımdan çıkıyor. Nefes alamıyorum. *Simone*. Simone bana hırslayarak karşılık verir ve parmaklarını yüzüme doğru şıklatarak beni uzaklaştırır. Clancy'ye dokunduğunda neredeyse üzerine atıyorum, onu yan çevirip başını, bacaklarını ve kollarını yere dayayarak, tekrar kusarsa boğulma riski olmaması için pozisyonunu düzeltir.

On yıldan fazla bir süredir kendimi bu kadar kontrolsüz hissetmemiştim. Sylvie'nin evden gittiğini fark ettiğimden beri. Kalbim patlamak üzereyken yoğun bakıma kaldırıldığımdan beri. Elimi göğsüme koyarak, biri bana uzattığı havluları alıp kızımın yüzünü ve vücudunu sildim.

Bu, Sylvie'nin gittiği zamankinden daha kötü. Daha kötü, çünkü yaralanan ben değilim. Bu, sadece birkaç hafta önce hayatıma giren, çaresiz, zeki, ateşli bir kız. O, hayatımda eksik olan her şey ve ona hak ettiği yuvayı verebilme şansım parmaklarımın arasından kayıp gidiyor.

Öfke içimi yakıyor, kalbimdeki tüm duyguları yakıp kül ediyor. Gözlerimi kaldırıp Fiona'nın kilerle buluşturuyorum ve ağzımdan çıkanlar saf zehir. "Bu senin suçun."

YİRMİ DOKUZ FIONA

"O ÖYLE DEMEK İSTEMEDİ." Simone, sağlık görevlileri Clancy'yi ambulansın arkasına taşıırken elimi sıkıyor.

"Beni kandırabilirdi." Sesim düz. Duygusuz. Grant'in ambulansın arkasına binmesini izliyorum, kustumla kaplı gömleği yere yığılmış, temiz bir gömlek kucağına serilmiş. Başka bir durumda, ambulansın arkasında bile gömleksiz kalmayı başardığı gerçeğine gülerdim.

Ama şimdi şaka yapmıyorum. Birkaç saniye boyunca bakışlarını kaldırıp benim bakışlarımla buluşur. Gözlerinde hiçbir şey yoktur. Sıcaklık yok. Sevgi yok. Aşk yok.

Sadece rahatsız edici bir boşluk.

Paramedikler ambulansın arkasını kapatıp Grant ve Clancy'yi gözümün önünden kaybedince kalbim durdu. Omuzuma dokunan ve evimizden, hayır, *Grant'in* evinden çıkan parti misafirlerine anlamsız sözler mırıldanarak arkamı döndüm. Son birkaç ayda ne kadar yakınlaşmış olsak da burası benim evim değil.

Ben odaya doğru yürürken mutfaktan şişelerin tıkırtıları geliyor. Simone elinde büyük siyah bir çöp torbasıyla tezgâh ve masalardaki boş şişeleri temizliyor. Turuncu-kırmızı saçları başının üstünde toplanmış, ağzının çevresinde derin çizgiler var. Kafasını kaldırıp bana hüzünlü bir gülümseme atıyor. "Herkes gitti. Seni hastaneye götürebilirim."

Kafamı sallıyorum. "Ben sürerim. Grant orada arabayı isteyecektir."

Birkaç saniye gözlerime bakıyor, sonra partinin dağınıklığına geri dönüyor. İskeleye doğru ilerliyorum ve çocukların çaldığı içki şişelerini görüyorum, göğsümün ortasında ezici bir ağırlık hissediyorum.

Bu senin hatan.

O bu partiyi hiç istememişti. Clancy hiç istememişti. Aslında Grant, partiyi yapmamam için beni ikna etmeye çalışmıştı.

Bu senin hatan.

Ben içerde diğ er misafirlerle meş ul olmasaydım, o kadar çok içmezdi. Ona daha fazla ilgi göstermem gerektiğini bilmeliydim. Bir rol modeli olmadan büyüdüğünü ve içki içmesinin dikkat edilmesi gereken bir şey olduğunu bilmeliydim. Bunun olacağını tahmin etmeliydim.

Bu senin hatan.

Grant'in sözleri içimde yankılanıyor, çocuklar sahilde ve iskelede bıraktıkları şişeleri, bardakları ve çöpleri toplarken tekrar tekrar kafamda yankılanıyor. Kalbim sıkışıyor ve sadece bu anı atlatabilmek için kısa, sığ nefesler alıyorum. Okyanusa bir bakış attıktan sonra, yokuşu tırmanıp eve geri dönüyorum.

Simone tüm boş bardakları, tenekeleri ve şişeleri temizlemiş, artan yiyecekleri plastik kaplara koyuyor. Arkadaşım sessizce, verimli bir şekilde çalışıyor, sadece bana hızlıca başını sallamak için başını kaldırıyor.

"Şimdi hastaneye gideceğim," diyorum. "Sen iyi misin? Ben de gelmemi ister misin?"

Başımı sallıyorum, göğsüme, omuzlarıma, tüm vücuduma başka bir ağırlık baskı yapıyor, sanki dünyanın ağırlığı beni toz haline getirmeye çalışıyor. "Kendi başıma gitmeliyim."

"O iyi olacak, Fi," diyor Simone yumuşak bir sesle, elini koluma koyarak. "O iyi olacak."

"Ama Grant yapmayacak." Dudaklarımı sıkıp gülümsemeye çalışıyorum, ama yüzüm bana uymuyor. Simone kolumu tekrar sıkıp elini bırakıyor ve ben ön kapıya doğru yöneliyorum. Neyse ki, bir saat önce yarım kadehten fazla ş rap içecek kadar meş ul değildim, bu yüzden araba kullanabilirim. Grant'in anahtarlarını alıp kamyonetinin direksiyonuna geçiyorum ve ön camdan büyük, muhteşem evi seyre diyorum.

Simone ne derse desin, Grant'in yüzündeki ifadeyi aklımdan çıkaramıyorum. Bakışlarında kaynayan öfke. Gözlerindeki tam karanlık. Bana karşı hiçbir sıcaklık hissetmemesi.

Bugün bir şeyler değışti. Her şeyi mahvettim. Bu parti kötü bir fikirdi.

İç çekerek kendimi toparladım ve kontak anahtarını çevirdim. Hastane bir sonraki kasabada, bu da bana yarım saatlik bir sürüş ve düşüncelerimin beni ele geçirmesine izin verecek zaman kazandırdı. Oraya vardığımda

hastanede, ayaklarımın altında bir şeyler değiştiğini hissediyorum. Bugünden sonra hiçbir şey eskisi gibi olmayacak.

Grant'i hastane koğuşunun koridorunda bir otomat makinesine yaslanmış, yüzünde endişe dolu bir ifadeyle, omuzları içe çökmüş halde buluyorum.

"Selam," diyorum yumuşak bir sesle, ondan birkaç adım ötede durarak. "Kamyonetini getirdim."

Uzatılan anahtarları alır ve yavaşça, yavaşça gözlerini bana kaldırır. Geriye doğru sendeleme dürtüsüne direnirim. Bakışları tanıdığım Grant'e hiç benzemiyor. Öfke yüzeyin hemen altında kaynıyor, üstüne soğuk bir buz tabakası örtülmüş. "Ne düşünüyordun?" Sesi kenarlarında çatırdıyor.

Bir adım geri atmamak için tüm gücümü kullanıyorum.

"O partinin kötü bir fikir olduğunu söylemiştim. Küçük bir parti yapmamız gerektiğini söylemiştim." Gözlerindeki soğukluk daha da derinleşiyor. Dipsiz.

"Grant, ben..."

"Ama hayır, Clancy'nin istemediği aptal partiyi yapmaya karar verdin. Doktor, şiddetli alkol zehirlenmesi olduğunu söyledi. Midesini yıkamak zorunda kaldılar. Bir gece burada kalacak."

"İyi olacak mı?" diye soruyorum, sesim o kadar kısık ki, kendi sesimi bile zor tanıyorum.

Buna karşı koymalıyım. Bana bu şekilde konuşmaya hakkı olmadığını söylemeliyim. Evet, partiyi ben planladım, ama kimse böyle bir şeyin olacağını tahmin edemezdi. Clancy'nin partiye nasıl tepki vereceğini bilmiyorduk. Daha önce hiç içki içip içmediğini, o içkileri kimin çaldığını bile bilmiyoruz. Peki o neredeydi? Neden bu sadece benim hatam olsun ki?

Bu benim hatam *değil*. Kimsenin hatası değil.

Ama onu izlemeliydim. Ona bunu isteyip istemediğini sormalıydim. Clancy'nin babası Grant'ı dinlemeliydim. Çünkü bu durumda ben kimim ki? Kız arkadaşı bile değilim. Eşi değilim. Annesi değilim.

Çenemi göğsüme indiriyorum. "Bunun olmasını hiç istemedim, Grant."

"Ama oldu. Şimdi, yargıç bu konuyla ilgili Fiona.

Her şeyi."

Gözlerimi ona çeviriyorum, kanım donuyor. Sözleri beni derinden etkiliyor. "Bunun velayetini alma şansını etkileyeceğini mi düşünüyorsun?"

Grant, tanıdığım adamın hiçbir izini taşımayan bir ifadeyle hırlar. "Nasıl etkilemesin ki? Annesinin alkol sorunu olduğunu savunmaya çalışıyorum, ama Clancy benim gözetimimdeyken alkol zehirlenmesinden hastaneye kaldırılıyor." Başını sallar. "O lanet partinin kötü bir fikir olduğunu biliyordum. Sana bu kadar büyük bir şey yapmamamız gerektiğini söylemiştim."

Bilmiyordum.

Düşünmedim.

Bu benim hatam değil, kimsenin hatası değil. O sadece bir genç.

Aklıma gelen tüm bahaneler çok küçük, çok önemsiz geliyor. Orada dururken, aramızdaki mesafe bir uçurum gibi, onun sözleri kafamda tekrar tekrar yankılanıyor.

Bu senin hatan.

Ve öyle de! Buna nasıl karşı çıkabilirim ki? Kızım hastanede yatıyor çünkü ben bir parti vermek istedim. Çünkü onun büyük bir şeye ihtiyacı olduğunu düşündüm — yoksa bu sadece benim etkinlik planlama konusundaki aptalca takıntım mıydı? Kafe projesini iyi yürüttüğüm için dokunulmaz olduğumu mu sandım?

"Üzgünüm, Grant," diye fısıldıyorum.

"Üzgünüm demek, küçük kızımın hastane yatağında yatıyor olması gerçeğini değiştirmez. Bu yüzden onu kaybedebileceğim gerçeğini değiştirmez." Bana bu sözleri tükürüyor ve sözleri çeneme arka arkaya yumruklar gibi geliyor.

Gözlerinde, sesinde hiç sevgi yok. Aramızda temel bir şey değişti ve her ne kadar bunu sıradan tutmak ve karışıklığa yol açmamak istesem de, soğukta kalan benim. Burada duran, diz çöküp af dilemek isteyen benim. Kendini küçük, önemsiz, yalnız hisseden benim.

Yine.

Grant bana bağırıp, duyamadığım başka bir şey söylediğinde, tek gördüğüm eski kocam. Omuzlarını dikleştirip bana doğru bir adım attığını, iri cüssesini kullanarak beni küçük hissettirdiğini görüyorum.

gözlerinde dolup taşan öfkeyi ve aramızda dalgalanan ilişkimizin parçalarını görüyorum.

"Burada ne işin var, Fiona?" Gözleri ateş saçıyor. "Buraya gelmeni ben istemedim."

"Yanında birinin olmasını isteyeceğini düşündüm."

"Tek istediğim Clancy ve yalnız kalmak." Bana sırtını dönüp uzaklaşmaya başlıyor, her adımında koridorda ilerliyor, aramızdaki bağı gerginleştiriyor, ta ki sonunda kopana kadar.

Bundan geri dönüş yok. Kendimi savunmak için söyleyebileceğim hiçbir şey yok. Beni affetmeyecek, bunu kendi adımı bildiğim kadar iyi biliyorum.

O köşeyi dönüp gözden kaybolduğunda, bir sandalyeye çöküp başımı ellerimin arasına gömdüm, ama gözyaşlarım akmadı. Hiçbir şey akmadı. Boşaldım. Bir kabuk gibiydim.

Hastaneye, sözlerini geri alacağını umarak geldim. Bana elini uzatıp, dokunuşumun rahatlatıcı etkisini kabul edeceğini umarak. Aptalca bir parti vermek istediğim için beni affedeceğini umarak.

Ama tek aldığım birkaç soğuk söz ve uzaklaşan sırtıydı.

Sert plastik sandalyeden kendimi kaldırıp bir taksi buluyorum ve Heart's Cove'a geri dönüyorum. Oraya vardığımda Simone gitmiş, ev karanlık. Her şeyi temizlemek, Clancy'nin çamaşırlarını katlamak ve evin düzenli olduğundan emin olmak için zaman ayırıyorum. Yemek pişirip kaplara koyup buzdolabına koyuyorum, döndüklerinde yemek pişirecek havada olmayacaklarını biliyorum.

Sonra, kendi eşyalarımı toplamak ve Mercedes'imın bagajına atmak sadece birkaç dakika sürer.

O aptal araba. Bunca zaman geçmesine rağmen, sahip olduğum tek şey o. İki başarısız ilişki ve elime geçen tek şey paramparça olmuş bir kalp ve sevmediğim bir araba. Evim sandığım evden uzaklaşıp Heart's Cove Oteli'ne doğru yola çıkıyorum.

Dorothy resepsiyonda, omuzlarına koyu mor bir hırka atmış, boynunda en sevdiği turkuaz takıları takmış. İçeri girdiğimde kaşlarını kaldırıyor, sonra masanın etrafından dolaşıp bana sarılıyor. "Her şey yoluna girecek, Fiona. O da aklını başına toplayacaktır."

Yorgunluktan bitkin bir halde başımı sallıyorum. Bunun işe yaramayacağını bildiğimi ona söyleyecek gücüm yok. Grant'in gözlerinde bunu görebiliyordum. Aramızdaki her şey bitti. İlişkimiz sona erdi.

Bana güvenmiyor. Beni sevmiyor. Beni istemiyor.

Dorothy'nin beni tek kelime etmeden kabinlerden birine götürmesine izin veriyorum. Kendimi içeri kilitliyorum ve yatağa uzanıp tavana bakıyorum, hiçbir şey görmüyorum.

OTUZ GRANT

Karanlığın içinde yüzüyorum. Clancy'nin yumuşak nefes alıp verişinden, elim altında küçük ve sıcak olan elinden başka hiçbir şey düşünemiyorum. Zihnimin küçük bir köşesinde, Fiona'yı uzaklaştırmakla hata yaptığımı biliyorum. Onu bunun için suçlamakla hata yaptığımı biliyorum.

Ama kafamın içinde daha yüksek sesle çalan davul tek bir şey söylüyor: *Senin hatan, senin hatan, senin hatan.*

Kızım hayatıma sadece birkaç hafta önce girdi ve şimdiden onu kaybediyormuşum gibi hissediyorum. Sylvie'yi kaybettim, onu çok yakınımda tutmaya çalıştım ve o kaçtı. Bana Clancy'den bahsetmek istemedi, hayatının bir parçası olmamı istemedi.

Kızımla geçireceğim onca yılı kaybettim, peki ne için? Bu kasabada tek başıma yaşamak için mi? Neredeyse hiç tanımadığım bir kadınla sıradan ama sıradan olmayan bir ilişki yaşamak için mi?

Fiona ve Clancy arasında seçim yapmam gerekirse, Clancy'yi seçerim. Onun hayatının ilk on dört buçuk yılında yanında olamadım, ama artık yanında olacağım. Onun yanında kalmak için mücadele edeceğim. Olma şansım olmayan baba olacağım.

Kızımın göğsünün inip kalkışını izlerken ve arka cebimdeki araba anahtarlarının kışıma batmasını hissederken, acaba seçim yapmak zorunda mıyım diye düşünüyorum. Daha önce, Fiona buradayken, kollarımı açabilirdim ve bana koşarak geleceğini biliyorum. Parti düzenlemenin suçluluğu onu yiyip bitiriyordu ve tek duymak istediği şey, ona kızgın olmadığımı.

Ama gerçek ne?

Çılgına döndüm. Öfkeliyim. O partinin kötü bir fikir olduğunu *biliyordum*, ama yine de devam ettim. Lanet olası sikimin, kalbimin ya da aptal duygularımın benim adıma karar vermesine izin veremem. Böyle olmaz. Fiona'nın hayatıma girip, uzun zamandır inşa ettiğim her şeyi değiştirmesine izin veremem.

neden onun üzülp üzümediğini umursayayım ki? Bana ilişkimizi rahat tutmak istediğini söyledi. Bağlanmak istemediğini söyledi.

Peki, ben hepsini kesiyorum. İstemediğim ve hiç talep etmediğim bağları. Tüm çabalarımın rağmen büyüyen bağları. Yalnızlık ve karşılıklı çekimden başka hiçbir şeye dayanmayan bağları.

Günün sonunda, Fiona ile benim aramda geriye ne kaldı?

Kalbim kararmış durumda ve bir cevabım yok. Tek yapabileceğim, kızımın yanında beklemek ve yarın sabah uyanmasını ummak.

CLANCY GERÇEKTEN de, benim tahminime göre tüm akşamdan kalmalıkların anası olan bir akşamdan kalma ile uyanır. Onu sarsıp ne halt ettiğini sormak isterim, ama bunun yerine sadece elimi omzuna koyup hafifçe sıkarım. Taburcu olduğunda, onu kamyonetime bindirip eve giderken koltukta uyumasını sağlarım.

Ev karanlık ve boş. Clancy'yi yatağına yatırıp, özür üstüne özür mırıldandığında onu sustururken, yatak odama gidip Fiona'nın eşyalarının hepsinin gitmiş olduğunu görüyorum.

Gitmiş.

Oda içinde dururken içimde bir uçurum açılır. *Gitmiş.*

Onu uzaklaştırdığımı biliyorum. Gitmesini söylediğimi biliyorum. Kalması için hiçbir neden vermedim. Yine de, Fiona ile birlikte kendimi tam hissettiğim yatak odasında yalnız kalmak içimde derin bir boşluk yaratıyor.

Belki kalacağını düşünmüştüm.

Yalvaracağını. Diz çökeceğini. Ama gitti.

Üç gün boyunca evde kalıyorum. Clancy oldukça hızlı iyileşiyor, bol bol uyuyor ve benim istediğimden daha az yiyor. Clancy, bininci kez özür dilerken utangaç görünüyor, parmağı kasap tezgahındaki bir çukuru bulurken bar taburesinden birine oturuyor. Fiona gittiğinden beri masada yemek yemedik. "İçki içmek aptalcaydı, biliyorum," diyor, gözlerini kaçırarak.

"Tehlikeliydi," diye
homurdanıyorum. "Bana kızgın
mısın?"

Derin bir nefes alıyorum. "Evet. Ve endişeliyim. Ve hayal kırıklığına
uğradım." Clancy irkiliyor. "Özür dilerim."
"Annenin evinde çok mu içtin?"

Kafasını sallar, sarı saçları yüzünün yanında titrer. "Hayır. Ben
hiç... O benim ilk kez o kadar sarhoş olduğum zamandı. Neden
yaptığımı bilmiyorum, sadece hissettim... Bilmiyorum. Sonunda
eğlenebileceğimi hissettim."

Kalbim donar ve bir parçam kızımı kucaklamak ve Fiona'yı geri
çağırarak ister. Clancy, tüm bu insanlardan dolayı gergin ya da endişeli
olduğu için sarhoş olmamıştı. Burada kendini *rahat* hissettiği için sarhoş
olmuştu.

Ben bir pisliğim.

Ama hala kızgınım. Hala korkuyorum.

Başımı eğip, bir yandan diğer yana sallıyorum. "Burada kalmak
istiyorsan Clancy, bazı kurallar olacak. İçki içmek hoş görülmecek."

Clancy yutkunur.

"Ve danışmanlık almaya gitmen gerekecek."

Gözleri benimkilere kayar. "Danışmanlık mı? Terapi gibi mi?"
Kollarını kavuşturur.

Başımı sallıyorum. O buraya geldiğinden beri bu konuyu çok
düşündüm, sonra da hastanede onun odasında otururken tekrar
düşündüm. Kızımın benim sağlayabileceğimden daha fazla yardıma
ihtiyacı var. Kahretsin, *benim de* yardıma ihtiyacım var. Yardım
istemek için gururum yok. "Başlangıçta birlikte gidebiliriz, sonra da
ayrı ayrı gidebiliriz."

Clancy'nin tavrı yumuşar. "Benimle gitmek ister
misin?" Başımı sallarım.

"Bunun aptalca olduğunu düşünmüyor musun?"

"Bence bu gerekli. Burada kalmak için kurallar bunlar, Clancy.
Danışmanlık, içki içmemek, uyuşturucu kullanmamak ve okulda iyi notlar
almak. Bunu yapabilir misin?"

Clancy alt dudağını ısırır ve sonunda başını sallar. "Uh-huh."
duraksar, tereddüt eder. Sonra sorar, "Fiona nerede?"

Bu soru göğsümde bir acı hissettirir. "Gitti." "Nereye gitti?"

"Emin değilim. Muhtemelen otele."

Clancy'nin kaşları yükselir, derin mavi gözleri endişeyle dolar. "Yaptığım şey yüzünden mi?" Sesi o kadar kısık ki, kalbim yeniden parçalanır.

Kafamı sallarım. "Benim yüzümden. İlişkimiz... Olmaması gerekiyordu. Seninle hiçbir ilgisi yok."

Clancy bana bakıp duruyor, söylediklerime hiç inanmıyor.

DÖRDÜNCÜ GÜN, market alışverişi için şehre gidiyorum. Kafeden geçerken, içeride Fiona'yı görüyorum ve kalbim ağzıma geliyor. Fiona, Agnes'e gülümsüyor ve bademli kruvasanları poşete koyuyor. Kalbim cansız, göğsümden bir buz parçası gibi. Adımlarım yavaşlıyor ve Fiona'nın gözleri benimkilerle buluşuyor, sanki her zaman varlığını hissedebiliyormuş gibi.

Uzaklaşmaya başlıyorum, ama arkamdan koşarak geldiğini duyuyorum. "Grant!"

O ses. Sadece birkaç gün oldu, ama onu özlemişim. Sabahları huysuz yüzünü, kahkahasını, öpücüklerini, seksini özlemişim. Onun arkadaşlığını özlemişim.

Ama dönüp dudaklarımı kıvırıyorum. "Ne?"

"Ben..." Tereddüt eder, benden bir metre uzakta durur. "O nasıl?"

"İyi. Haftaya Sylvie ile velayet anlaşmasını halletmek için New York'a gidiyorum."

"Oh." Ellerini ovuşturur, yutkunur.

Bunu düzeltebilirim. Aramızdaki mesafeyi kapatabilir ve Fiona'ya bunun onun suçu olmadığını söyleyebilirim. O hiçbir şeyi mahvetmedi. Ona karşı beni çok korkutan hisler besliyorum ve panikledim. Clancy'nin incineceği, kalbimin kızım ve Fiona tarafından ele geçirileceği ve kontrolün elimden kayıp gideceği düşüncesiyle panikledim.

Ama hiçbir şey söylemiyorum.

Yalnızlığa ve tanıdık izolasyon sularına batıyorum. Soğuşun uzuvlarımı kavramasına ve beni sabit tutmasına izin veriyorum, en iyi bildiğim şeye uzanıyorum. Kasabanın kenarında yalnız yaşamak. Kendi başıma hayatta kalmak. Fiona engellerimi yıkıp beni tüm bu acıya maruz bıraktığında kendimi pes ettirmemek.

Düşünmem gereken bir kızım var. Clancy için en iyisini yapmalıyım.

"Avukat, Clancy'ye tek başıma bakacağımı söylememin en iyisi olacağını söyledi. Gevşek ilişkilerin hoş karşılanmadığını söyledi."

Fiona irkilir, gözleri benimkilere kayar. Omuzları düşer, başını sallar. "Anlıyorum."

İçimde her şey kalmam için çığlık atsa da, dönüp uzaklaşmaya başlıyorum. Dönüp ona bir pislik olduğumu ve bunun farkında olduğumu söylemek istiyorum. Onu hak etmediğimi. Onu incitmek istemediğimi. Tek bildiğim şeyin hayatta kalmak olduğunu ve bunu tek başıma yapabileceğimi.

Ona, aramızdakilerin benim için bir anlam ifade ettiğini söylemek istiyorum. O, karanlık bir okyanusta gördüğüm ilk parlak ışıktı. Bana *hissettirdi*. Daha fazlasını istememi sağladı. Beni açtı, böylece Clancy geldiğinde, küçük kızıma kalbimi vermeye hazırdım.

Fiona sayesinde New York'a uçup baba olma hakkım için savaşabileceğim.

Ama hiçbir şey söylemiyorum.

Uzaklaşıyorum. "Grant," diye sesleniyor Fiona. "Özür dilerim."

Omzumun üzerinden arkama bakıyorum. O, kaldırımda aynı yerde hareketsiz duruyor, kolları yanlarında sarkık bir şekilde. Kalbim, son dört gün boyunca üzerine kaynakladığım ağır zincirlerden ve zırhtan kurtulmaya çalışırken titriyor.

Ona gitmeliyim.

Ama yapamıyorum. Clancy ve Fiona arasında seçim yapmam gerekiyor ve ben Clancy'yi seçiyorum. Fiona eşyalarını topladı ve evimden taşındı, artık söyleyecek hiçbir şeyimiz kalmadı.

Eğlenceliydi. Bitti.

Gözlerim kafeye kayıyor, sonra tekrar Fiona'ya dönüyor. Geri döndüğümde burada olup olmayacağından bile emin değilim. Olmasa daha kolay olurdu. Geri dönüp kamyonetime biniyorum. Fiona hala kalbimin bir parçasını elinde tutuyorsa, kontak anahtarını çevirip uzaklaştığımda, o parça göğsümde toza dönüşüyor.

Şu anda yapabileceğim tek bir şey var: kızım için savaşmak. Başka hiçbir şeyin önemi yok.

Aşk değil. Fiona değil.

OTUZ BİR FIONA

GRANT'ın New York'a gittiği gün, uyandığımda kendimi birdenbire ağır ve boş hissettim. Partiden bu yana her gün onun aramasını bekledim. Ona duygularını düzenlemesi için alan, ne istediğini düşünmesi için zaman vermek istedim.

Beni isteyeceğini düşündüm. Umut ettim.

Ama o gitti. Tek kelime etmeden, affetmeden benden uzaklaştı.

Yirmi yılımı beni küçük düşüren, kendimi değersiz hissettiren bir adamla geçirdim. O yollardan geçtim, o deneyimleri yaşadım, o bedeli ödedim. Bedel derken, boşanma belgelerini ve kırık bir kalbi kastediyorum. Bu yüzden, Grant tek kelime etmeden New York'a gittiğinde, her şeyin bittiğini anladım.

Acı göğsümü deliyor ve ağlamadığımı söylersem yalan söylemiş olurum. Kendime bir gece yas tutmak için izin veriyorum. Odama kapanıp kötü reality şovları izliyor, gereğinden fazla yiyor ve bir buçuk şişe şarap içiyorum. Akşamdan kalma hali neredeyse dayanılmaz ama kendimi zorlayarak kafeye gidiyor, kapıyı açıyor, ışıkları yakıyor ve hayatıma devam ediyorum.

Beni istemeyen bir erkeğin peşinden koşmak için çok yaşıyım. Benim hatam olmayan bir şey için kendimi suçlamak için çok fazla şey yaşadım.

Elbette, partiyi ben planladım, ama o Clancy'yi daha yakından izleyebilirdi. Herkes iskelede kızları kontrol edebilirdi. Özellikle annesinin geçmişini göz önünde bulundurarak, Clancy'ye daha önce alkol içip içmediğini sorabilirdi. Onunla bu konuyu konuşabilirdik.

Candice, Allie'yi cezalandırmak için ona ev hapsi cezası verdi ve telefonunu elinden aldı. Allie her gün kafede kefareti çekiyor. Sessiz bir kız ve sık sık pencereden dışarıya bakarken görüyorum. Acaba Clancy'yi mi düşünüyor? Allie bize içki içmenin kendi fikri olduğunu, ikisinin birlikte alkol çaldığını söyledi. Acaba bu doğru mu, yoksa arkadaşını korumak için mi böyle söylüyor? Sanırım bunun bir önemi yok.

Clancy'nin hastaneye kaldırılmasını hiç istemedim. Bunu her düşündüğümde kalbim acıyor ve tek istediğim o kızın yanında olmak. Birkaç hafta içinde bir aile kurduğumuzu hissettim. İyi bir şeyin başlangıcı gibi geldi.

Sanırım bu da benim hayalperestliğimden ibaret. Daha çok çaresizlik, ilişkilerin olmadıkları bir şeye dönüşmesini istemek. John'da oldu, Grant'te oldu, Clancy'de oldu.

Kafede çalışırken günler uzayıp gidiyor, mutlu görünmeye çalışıyorum. Yerel halk artık bana Grant ve Clancy hakkında soru sormuyor, aramızda işlerin yolunda gitmediğinin haberi belli ki yayılmış. Neyse ki, beni hala kendilerinden biri olarak kabul ediyorlar. Kafe hala hareketli ve hayatım düzenli bir ritim kazanıyor.

Simone, Jen, Candice ve ben birlikte çok zaman geçiriyoruz. Kafenin genişletilmesinden bahsediyoruz ve Simone sosyal medya sayfalarımızı oluşturma ve reklamlarımızı hazırlama sorumluluğunu üstleniyor. Bu sayede metin yazarlığı işine birkaç yerel müşteri kazanıyor.

Grant artık benim için burada olmasa da, bu Heart's Cove'daki hayatımın bittiği anlamına gelmez. Burada bir şeyler inşa ettim ve bir erkek yüzünden kaçmayacağım. Bu kafe, uzun zamandır ilk kez gerçekten benim olduğunu hissettiğim şey ve ondan vazgeçmeyeceğim.

Grant ayrıldıktan bir hafta sonra Simone kafeye girer ve tezgaha yaslanır. "Selam kızım. Hâlâ somurtuyor musun?"

"Somurtmuyorum." Kaşlarımı kaldırırım, hala dudaklarımı gülümsemeye zorlayamıyorum.

"Aynı fikirde değilim." Simone tezgahtan bir kalem alır ve parmakları arasında çevirir. Kafede etrafına bir göz atar, sonra bakışlarını bana diker. "Her şey hakkında ne hissediyorsun? Heart's Cove'da kalacak mısın?"

"Tabii ki kalacağım." Dikleşirim. "Üzgünüm. Sert çıkmak istemedim."

Simone sıırttı. "Kızgın olabilirsin. Bu ateşli tavrını seviyorum. Kalmak istemene sevindim, çünkü ben de burayı seviyorum."

Yalnız bir müşteri dışarıdaki masada oturuyor ve Sven arka tarafa mola vermeye gitmiş. İçeride sadece Simone ve ben varız ve ben büyük espresso makinesine gidip ikimize kahve yapıyorum. Kahveyi elimde tutarken Simone'a başımı sallıyorum. "Grant ile aramızdaki işler yolunda gitmese bile, buradan ayrılmak istemiyorum. Uzun zamandır ilk kez bir amacım olduğunu hissediyorum. Bu işte *iyiyim* Simone. Bu kafeyi gözüm kapalı bile işletebilirim ve Candice, sadece olumlu yorumlar aldığını söylüyor. Hatta yoga derslerine katılımı bile arttı. Ona, bu işin bir parçası olmak için yarısını satın almama izin verip vermeyeceğini soracağım. Bu yerin kağıt üzerinde de benim olmasını istiyorum. Bu iyi bir şey ve terk edilmiş bir kadın olduğum için bu işten vazgeçmeyeceğim."

"Hala aramadı, ha?"

"Hayır, arayacağını da sanmıyorum." Kupa bardağımı masaya koyup pencereden dışarı bakarak başımı salladım. "Sanırım erkeklerden bıktım. Öfkelerinden ve çocukça duygusal olgunluklarından bıktım. Kendini aşip beni olduğum gibi kabul edemiyorsa, onun affını dilemek için yalvarmayacağım."

"Affedilmeyi gerektirecek hiçbir şey yapmadın." "Aynen öyle!"

"Clancy ile konuştun mu?"

Dudaklarımı ısıyorum. "Dün bana mesaj attı," diye itiraf ediyorum. "Grant'in arkamdan iş çevirdiğimi düşünmesini istemedim, ama onunla konuşmak, iyi olup olmadığını öğrenmek iyi geldi. New York'a geri döndüklerini söyledi; Grant'le birlikte bir apartman dairesinde kalıyorlar. Orada bir avukatla görüşüp velayet düzenlemelerini konuşacaklar. Fazla soru sormadım çünkü bu beni ilgilendirmez."

"O çocuk seni özlüyor."

"Ben de onu özlüyorum." Derin bir nefes alıp başımı sallıyorum. "Tüm bunlar başladığında işlerin karmaşılaşacağını biliyordum. En son istediğim şey, Clancy'nin benim desteğimi kaybettiğini hissetmesi, anlıyor musun? Ona, geri döndüğünde part-time bir işin onu beklediğini söyledim."

Simone bana gülümser ve başını sallar. "Sen iyi bir insansın, Fiona. Burayı kapattıktan sonra otele çizim dersine gitmek ister misin?"

Belki bize bakmamız için başka yakışıklı erkekler de vardır. Rudy ne olacak? Candice onun sana eski yatak odası bakışlarını attığını söylememiş miydi?"

Burnumu kırıştırıyorum. "Erkek yok. Bir süre yok. Kendime odaklanmam gerekiyordu ve sonunda bunu yapıyormuşum gibi hissediyorum."

Simone başını sallar.

Bu da doğru. Grant gittiğinde, kendimi toparladım ve tüm enerjimi kafeye verdim. Başka bir erkeğin beni küçük düşürmesine izin vermeyeceğim. Rudy ile çıkmamamın başka bir nedeni daha var. Henüz çok erken. Hâlâ Grant'in dokunuşunu tenimde hissediyorum. Onun kollarında sarılmanın nasıl bir his olduğunu hatırlayarak uykuya dalıyorum. Onun öpücüğünü özlüyorum, başka kimseninkini değil.

Rudy ya da başka bir erkekle çıkmak sadece Grant'i özlememi sağlar, bu yüzden kimseyle çıkmayacağım.

Kendimi gülümsemeye zorluyorum, sonra kalbimin parçalanmış gibi hissettiği bir günü daha atlatıyorum - ama dün hissettiğimden biraz daha az parçalanmış gibi. Kafede kalıp, kurulumuna yardım ettiğim işi yürütmekle meşgul olduğum her saat geçtikçe, başımı dik tutabileceğimi hissediyorum.

Evet, göğsüm boşlukta gibi hissediyorum, ama erkeklerin benim nasıl hissettiğimi belirlemesinden bıktım artık. Grant'in beni küçük düşürmeye hakkı yoktu. Olanlar için beni suçlamaya hakkı yoktu. Egosu o kadar şişmişse ki, aramızdaki güzel şeyi göremiyorsa, ben ona geri dönmeyeceğim.

Yaşayacak bir hayatım var. Arkadaşlarım, işim, geleceğim var. Ona ihtiyacım yok.

En azından kendime böyle söylüyorum. Genellikle gündüzleri, kafeyi işletmekle veya kızlarla vakit geçirmekle meşgul olduğumda bu işe yarıyor. Sadece geceleri, otelin balayı kabininde, bana eşlik edecek hiçbir şeyin olmadığı, sadece duvarların gıcırdaması ve dışarıdaki cırcır böceklerinin sesi olduğu zamanlarda yalnızlık hissi başlıyor.

Ama yalnızlık beni öldürmez. John bana boşanmak istediğini söylediği andan bu kasabaya geldiğim ana kadar on beş ay süren cehennemi atlattım. On beş ay daha atlatabilirim, on beş ay daha. İçimde farkında olmadığım bir güç var ve kimsenin, hiç kimsenin beni yıkmasına izin vermeyeceğim.

Ne John.

Grant'in.

Kendim bile.

Günler birbirine karışıyor. Clancy ve ben birkaç günde bir mesajlaşıyoruz, ama Grant sessizliğini koruyor. Kafe çok kalabalık ve biz hala genişlemeyi konuşuyoruz. Jen, brunch restoranı açarsak tam zamanlı çalışmaya başlayacağına dair imalar yapıyor ve içimde umut gibi bir şey filizleniyor.

Grant'in şehirden ayrılmasından üç hafta sonra bir akşam, Jen, Candice, Simone ve ben, üç aylık hesaplarımızı yaptıktan sonra kafede oturuyoruz. Masamızda üç şişe şarap var ve kafede üç şişe daha bekliyor. Simone, bu yaz Los Angeles'ta eski kocasıyla yaşadığı felaket bir öğle yemeği randevusunu ve onun hayatına geri dönmek için denediği tüm yolları anlatıyor.

"Onunla buluşmanın bir hata olduğunu biliyordum, ama evi gösterirken dışarı çıkmam gerekiyordu. Adam, bana çiçek alıp on bir yıldır beni küçük düşürdüğünü telafi edebileceğini sanıyor." Ben kıkırdayınca gözlerini deviriyor ve herkesin şarap kadehlerini dolduruyor. "Bana yaklaşılabileceğini sanıyorsa hayal görüyor."

Candice geriye yaslanıp kadehindeki şarabı çevirir. "Belki de senin iyi olduğunu hissediyor. Hayatına devam ettin ve şimdi seni gerçekten kaybettiğini hissediyor."

"Beni sekiz yıl önce kaybetti."

"Evet, ama hala birlikte satın aldığınız evde yaşıyordunuz. Muhtemelen, ihtiyacı olduğunda her zaman sana güvenebileceğini düşünüyordu. Şimdi sen gittin. Erkekler, iyi bir kadının sonunda aklını başına topladığını fark ettiklerinde, ona tutunmaya çalışırlar."

Simone güldü, sonra gözlerini bana çevirdi.

Kafamı sallıyorum. "Bir sonraki sözlerini çok dikkatli seç, Simone."

Ellerini havaya kaldırır. "Sadece önümüzdeki birkaç hafta içinde birkaç buket gül alabileceğini düşünüyordum. Grant, seni bırakmaya dayanamayacağını anlamalı."

Kalbim sıkışır, tam olarak geçmemiş tanıdık bir acı. Dudaklarımı sıkıştırıp başımı sallırım. "Sadece kısa bir süre birlikteydik

kısa bir süre birlikteydik. Ona ilişkimizi rahat tutmak istediğimi söyledim ve şimdi bitti. Sorun yok. Ben iyiyim. Her şey yolunda."

"İyiyim, ha?" Jen kaşlarını kaldırır.

"Bak." Nefesimi içime çekerim, sonra şarabımdan bir yudum alırım. Kafede etrafa, arkadaşlarıma bakarım ve sonunda gülümserim. "Sorun yok. Grant, muhtemelen ihtiyacım olduğu bir zamanda hayatıma girdi..."

"Sik," diye araya girdi Simone.

"Dikkatimi dağıtacak bir şey." Ona sert bir bakış attım ve üçü de kıkırdadı. "Yalan söylemeyeceğim, Clancy'nin partisinden sonra bana davranış şekli canımı çok yaktı. Ama... Kontrol edemediğim şeyler için kendimi kötü hissetmekten bıktım. Sağlıklı olmayan bir ilişkide sıkışıp kalmaktansa, işi ve arkadaşları olan yaşlı bir bekar kadın olmayı tercih ederim."

"Bravo," der Candice, kadehini kaldırarak. "Seninle birlikte kasabanın çılgın kedi kadını olmaktan mutluluk duyarım."

"Bir kulüp kurabiliriz." Gülümsüyorum. "Beni takdir etmeyen bir adamla yirmi yıl geçirdim. Aynı hatayı bir daha yapmayacağım."

Herkes onaylayarak mırıldanıyor ve ben kalbimdeki acıyı görmezden gelerek sandalyeme yaslanıyorum. Evet, acıyor. Evet, Grant'i hala gerekenden fazla düşünüyorum. Evet, o bana kendimi özel hissettiren ilk, belki de tek erkekti.

Ama kendimi öyle hissetmek için ona ihtiyacım yok. Bunu kendi başıma yapabilirim ve yapacağım da.

OTUZ İKİ GRANT

Heart's Cove'dan ayrılmak, kendimden bir parça koparmak gibi. Uçağımız havalanır havalanmaz, geri almamın kolay olmayacağı bir karar verdiğimi anlıyorum. Clancy yanımdaki koltukta oturmuş pencereden dışarı bakıyor ve ben bunu onun için yaptığımı kendime hatırlatmak zorundayım.

Kızımı öncelikli tutmam gerektiğinde Fiona ile olan ilişkiye odaklanamıyorum. Hayatında bir kez olsun, onun için savaşmaya hazır birinin yanında olması gerekiyor.

Fiona'ya kötü davrandığımı biliyorum, ama Fiona şu anda kızımın benim için en önemli şey olduğunu anlamıyorsa, o zaman hayatımda olmaya hakkı yok.

Damarlarımda hâlâ öfke kaynıyor. Clancy'yi suda baygın halde gördüğümde kalbimin göğsümden sökülüp alındığını hissettim, bunu asla unutmayacağım. Hiç böyle bir korku yaşamamıştım. Hiç bu kadar körü körüne bir dehşet hissetmemiştim.

Bu yüzden, Clancy'nin elini tutup ülkenin öbür ucuna uçuyorum, kalbimin bir parçasını geride bıraktığımı bilsem de.

"Yine de Fiona ile konuşacağım," diyor Clancy, elini elimden çekip çenesini öne doğru uzatarak. "Beni durduramazsın." Gözlerime bakıyor.

"Tamam." Bu çok zayıf bir cevap, ama başka bir şey bulamıyorum

.

Clancy başını salladı ve tekrar pencereden dışarı bakmaya başladı.

Sylvie'nin evinden çok uzak olmayan bir yerde kısa süreli iki yatak odalı bir daire kiraladım. Clancy odalardan birini kendine ayırıp içine kapanıyor, ben de küçük dairenin içinde yavaşça dolaşıyorum. En azından temiz.

Heart's Cove'daki evimi özlüyorum. Dört dönümlük arazimi, sahil şeridimi, büyük evimi özlüyorum. Sabahları kahvenin kokusunu

ve Fiona'nın mutfaka ilk adımı attığında beni karşıladığı huysuzluğunu özlüyorum.

Fiona'yı özlüyorum. Bunu itiraf etmekten çekinmiyorum, ama Clancy'nin kapalı kapısına bakarken, şu anda halletmem gereken daha önemli şeyler olduğunu biliyorum.

Yarın avukatla konuştuktan sonra Sylvie'yi arayıp bir görüşme ayarlayacağım. Tam velayet istememe nasıl tepki vereceğini bilmiyorum ve Clancy'yi benden alıp götürmeme izin vereceğinden de emin değilim. Bir uzlaşmaya varmamız gerekecek. Ya öyle olur ya da onu mahkemeye veririm. Clancy'yi bir daha asla kötü bir duruma sokmayacağım.

O akşam, sessiz Clancy ile sade bir akşam yemeği yedikten sonra, yatağıma uzanıp tavana bakıyorum. Clancy'nin doğum günü partisinden bu yana ilk kez, Fiona ile ayrılmakla gerçekten hata mı yaptım diye düşünüyorum. Ona sorsaydım benimle gelirdi. Şimdi burada, yanımda olurdu ve Clancy'ye bir ailesi olduğunu hissettirirdi.

Bunun yerine, Clancy odasına kapanmış, ben de kendi odamda yatıyorum ve sanki göğsümde bir delik varmış gibi hissediyorum.

Sonuçlarıyla başa çıkmak zorundayım. Belki Heart's Cove'a döndüğümde bunu düzeltmeye çalışabilirim. O zamana kadar, damarlarımda dolaşan öfkenin sönmüş olmasını umuyorum. Fiona'ya hislerimi söyleyebileceğim. Ondan özür dileyebileceğim.

Ama henüz o noktaya gelmedim.

Avukatla görüşmem iyi geçiyor. Bana velayeti alma şansımın yüksek olduğunu söylüyor, ancak bunu yapmanın en kolay yolu Sylvie'nin iznini almakmış.

Bütün cesaretimi toplayıp, bir kez daha Fiona'nın sessiz gücünün yanımda olmasını dileyerek, Sylvie ile buluşmak için kararlaştırdığımız lokantaya gidiyorum. Lokanta şehrin dışında ve trene binmek burada geçirdiğim zamanları hatırlatıyor. İş, acı, stres. Unutmaya hazır olduğum anılar.

Birkaç dakika erken gelip vinil koltuğa oturdum ve siparişimi almaya gelen ince, gümüş saçlı kadından bir kahve sipariş ettim. Bana *tatlım* diye seslendi ve gülümsedi, bir an için Dorothy ve Marge'ı da özledim.

Heart's Cove'un benim için ne kadar evim haline geldiğini şimdiye kadar fark etmemiştim. Oradaki tüm o insanların ne kadar ailem haline geldiğini.

Lokantanın kapısı açılır ve kalbim sıkışır. Sylvie, çatlamış dudakları ve yüzünü kaplayan derin kırışıklıklarıyla yaşından daha yaşlı görünür. Bir zamanlar altın sarısı ve parlak olan sarı saçları mat ve keçeleşmiştir. Başında beyzbol şapkası, üzerinde ince bir yağmurluk, eski, yırtık kot pantolon ve kirli Converse spor ayakkabılar vardır. Beni hemen fark eder ve lokantanın diğer ucuna doğru sürünerek karşıma oturur.

"Demek buradasın," diyor. "Ve kızımı benden almak istiyorsun."

Kanımdaki öfke alevleniyor ve onu bastırmak için elimden geleni yapıyorum. Dişlerimi sıkarak, hissettiğimden daha sakın konuşmaya çalışıyorum. "Aynı şeyi sana da söyleyebilirim, Sylvie. Hamile olduğunu bana söylemeden gittin."

"Sana yardım ediyordum." Garsonu çağırır, kendine bir kahve sipariş eder ve sonra ela gözlerini bana çevirir. Gözleri... perişan görünür. Aşık olduğum parlak gözlere hiç benzemiyorlar.

Kahvem acı geliyor, bu yüzden içine bir kaşık şeker daha atıyorum, ama bu sadece Fiona'yı hatırlatıyor ve midem bulanıyor. "Bana baba olma şansını reddetmekle bana nasıl yardım etmiş olacaktın?"

"Sen benimle kalırdın," diyor Sylvie. Garson, sürahidenden buharlı kahveyi fincanına dolduruyor ve Sylvie'nin küçük krema paketlerini açıp içine döktüğünü izliyorum. Gözlerini bana çevirirken kaşığı fincana çarpıyor. "Benimle olmak istemedin Grant, ama Clancy için kalırdın. İkimiz de seni aşağı çektiğimi bildiğimiz halde, beni ikna edip ilişkimizi yürütmeye çalışırdın."

"Sen..." Sözümü yarım bırakıyorum, kelimeleri tam olarak söyleyemiyorum. Sylvie acı bir kahkaha atıyor. "Gördün mü? Doğru olduğunu biliyorsun."

"Kızım ile birlikte olma şansını benden aldın." "Sana daha iyi bir hayat şansı verdim."

"Ne yani, sana teşekkür etmem mi gerekiyor?" Ellerimin titremesini durdurmak için kahve fincanımı sıkıca tutuyorum. İçim boşalmış gibi hissediyorum. Ölmüş gibi. Geriye sadece öfke kalmış.

Sylvie çok ince omuzlarını silkiyor ve bana sert bir bakış atıyor. "Ne yaptığın umurumda değil. Hamile olduğumu öğrendiğimde, biliyordum ki..."

beni kurtarmaya çalışmaya devam ederdin. Bana bakmak için kendini paralamaya başladın, ama ben bunu istemedim. Seni hayal kırıklığına uğratmış gibi hissetmeden kendi hayatımı yaşamak istedim."

"Seni hayal kırıklığına uğratmak mı?"

"Rehabilitasyonun beni iyileştirdiğini sandın, Grant. Geri döndüğümde içki içmediğimi görünce yüzünde rahatlama gördüm ve her şeyin bittiğini sandın. Ama hiçbir şey bitmez. Tekrar içkiye başlayacağımı biliyordum. Başarısız olacağımı biliyordum. Belki bir ay, bir yıl ya da on yıl sonra değil, ama bunun sürekli bir mücadele olacağını biliyordum. Bunu sana yüklemek istemedim."

"Bu, Clancy'yi benden alman gerektiği anlamına gelmez. O benim *çocuğum*, Sylvie."

Sylvie'nin yüzünde pişmanlık gibi bir ifade belirir ve uzun bir nefes alır. "O küçükken birkaç yıl içmedim. Bir işim vardı ve her şey yolunda gidiyordu. Ama sonra işten çıkarıldım ve bir içkinin zararı olmaz diye düşündüm." Diye homurdanır. "Ve işte buradayız. Kızım benden nefret ediyor ve eski kocam onu benden almak istiyor."

Gözleri uzaklara dalmış, sanki o yılları yeniden yaşıyormuş gibi. Kendimi yeniden inşa etmek için harcadığım yıllar, Cheswick'in garajında hiçbir şey umursamadan uğraştığım yıllar. O kadar zaman boyunca Clancy, Sylvie ile yaşıyor, hayatta kalmak için mücadele ediyordu. Bu beni öldürüyor. Kesinlikle öldürüyor.

Sylvie'nin omuzları, sanki hayatının ağırlığı sonunda onu ezmiş gibi yuvarlanıyor. "Avukat tutacak param yok. Sana karşı asla kazanamam." Gözleri tekrar benimkilere dönüyor. "Yılın birkaç haftasında onu görmeme izin ver, Grant. Onu benden tamamen uzaklaştırma."

Birkaç uzun kalp atışı boyunca aramızda sadece sessizlik var. Boğazım sıkışıyor ve ellerimin titremesini engelleyen tek şey, hala tuttuğum kupa. Sonunda, yutkunup çenemi bir kez aşağı eğiyorum. "Tabii ki hayır, Sylvie. Bir çözüm buluruz. Yazlar, tatiller..." Kaşlarımı kaldırıyorum. "Daha yakına taşınabilirsin."

Sylvie başını sallar. "Hayır. Senin kurduğun güzel hayatı mahvederim sadece." Sylvie derin bir nefes alır. "Clancy bana fotoğraflar gönderdi, biliyor musun? Odasının, evinin, kafenin fotoğraflarını gönderdi. Kız arkadaşın çok güzel." Dudaklarında hüznü bir gülümseme belirir

"Ayaklarının üzerinde duracağını biliyordum. Clancy'ye senin verebileceğin türden bir hayat veremem."

Şaşkın bir şekilde, gıcırdayan vinil koltuğa yaslanıp, yıllar önce kalbimi kıran kadına bakıyorum. Bir kavga çıkacağını düşünmüştüm. Beni mahkemelere sürükleyeceğini, Clancy'yi görmek için her gün mücadele edeceğini düşünmüştüm. Ama o sadece... vazgeçiyor. Sanki hayat ona çok ağır gelmiş ve bu onun son fedakarlığıymış gibi.

Bana yaptığı şeyin aynısını yapıyor, ama artık sonunda anlıyorum. Ayrıldığında bana yardım etmeye çalışıyordu. Kaçınılmaz kendi kendini yok oluştundan beni kurtarmaya çalışıyordu — ve şimdi de kızımızı kurtarmaya çalışıyor. Onu affedip affetmeyeceğimi bilmiyorum, ama... anlayabiliyorum. Clancy benimle eve gelecek olması bile yeterince minnettarım.

Sylvie'yi bu halde görmek kalbimi parçalıyor. Clancy'nin büyürken yaşadıklarını, kaçırdığım onca şeyi düşünmek acı veriyor. Ama kahvemi bitirip masaya biraz para bırakarak ayağa kalkıyorum. "Sizinle iletişime geçeceğim. Okul dört hafta sonra başlıyor, o zamana kadar Heart's Cove'a dönmemiz gerekecek."

Sylvie başını sallıyor ama gözlerime bakmıyor, ben de uzaklaşıyorum.

AVUKATIN YARDIMIYLA, Clancy'nin tam velayetini bana veren yeni velayet belgeleri hazırlatıyorum. Boş zamanlarımızı yemek yiyerek, şehri keşfederek ve birbirimizi tanıyarak geçiriyoruz. Clancy bana eski okulunu, evini, en sevdiği mekanları gösteriyor. Yürüyüşe çıkıyor, bisiklete biniyor, müzeleri ziyaret ediyor (ki bunlar çok sıkıcıymış) ve birkaç film izliyoruz. Clancy popcornuna her zaman ekstra tereyağı koyduruyor, gözleri yaramazca bana bakıyor ve ona hayır demem için beni kışkırtıyor. Sanki bunu yapabilirmişim gibi.

Fiona burada olsaydı işler nasıl olurdu bilmiyorum. Onu sürekli düşünüyorum, geri döndüğümde Heart's Cove'da olacak mı diye merak ediyorum. Benimle tekrar konuşmak isteyecek mi, yoksa Sylvie gibi ortadan kaybolacak mı? Nedense, sanmıyorum.

Bunu istemiyorum.

Bir parçam bu fikre sarılıyor — Heart's Cove'a geri döndüğümüzde, bunu çözmek için zamanım olacağına inanıyorum. Duygularımı düzenlemek ve Fiona ile benim bir şansımız olup olmadığını görmek için zamanım olacak. Tek ihtiyacım olan şey zaman.

Clancy daha çok gülmeye ve neredeyse her gün bana sarılmaya başladıkça, bu birlikte geçirdiğimiz zamana da minnettar olmaktan kendimi alamıyorum. Fiona burada olmadığı için, birbirimizle konuşmaktan başka seçeneğimiz yok.

Tüm belgeler imzalandı, valizler hazırlandı ve son vedalar edildiğinde, Heart's Cove'dan ayrılalı dört hafta olmuştu. Clancy ve benim birbirimizin alışkanlıklarını ve ruh hallerini öğrenmemiz için gerekli olan dört hafta. İkimizin de istediği şeyin bu olduğunu kesinleştirmek için harcadığımız zaman. Birlikte bir hayat. Bir gelecek.

Sonra kızım tekrar benimle uçağa biniyor ve eve dönüyoruz. Uçuş ilerledikçe midem düğümleniyor ve hala Fiona ile yüzleşmeye hazır hissetmiyorum. Aramızda olanlar eğlenceliydi, ama ben bitirdim. Bitti.

Her gün onu düşündüm ve Clancy ile konuştuğunu biliyorum, ama benimle iletişime geçmedi. Sylvie'nin aksine, Fiona'nın bana iyilik yapmak için uzaklaşmadığını biliyorum. Bunu benim onu zorladığım için yapıyor.

OTUZ ÜÇ FIONA

CLANCY VE GRANT dün şehre geldiler. Bunu biliyorum, çünkü Clancy uçak iner inmez bana mesaj attı. Bugün sabah erkenden kafede çalışmaya geleceğini söyledi, bu da bir tür gençlik mucizesi olmalı.

Ama ben kafeye gittiğimde, ona verecek bir işim olup olmayacağından emin değilim.

Ayaklarım, kafeden yirmi metre uzaklıktaki kaldırımdaki büyük bir su birikintisine basıyor. Sokağın geri kalanı kuru olmasına rağmen, su oluklardan akıp yağmur suyu kanallarına giriyor. Yağmur yağmadı, peki bu su nereden geldi?

Sonra Candice ve Simone'u caddenin diğer tarafında, Simone'un kapısının hemen önünde dururken görüyorum. Candice telefonu kulağına dayamış, Simone ise kusmak üzere gibi görünüyor. Gözlerim tekrar kafeye kayıyor ve suyun kaynağını görüyorum.

Su, binanın hemen dışından geliyor, kaldırımda suyun basıncıyla açılmış başka bir çatlak. Bu sefer bir gayzer değil, ama suyun akış yönü sokağa doğru değil. *İçeriye*, kafeye doğru. Birkaç adım daha atıyorum ve dükkanın içinde, duvarda yarım metre yükseklikte su izi görüyorum. Her şey sırlıslıkla. Duvarlar yıkılmış gibi görünüyor.

Bugün ya da yakın bir zamanda açılmayacağız.

Midem taş gibi ağırlaşır ve kaldırımın ortasında dururum, ayakkabılarımdan su akar, dehşet kemiklerime işler.

İşimiz... bitti.

"Fiona!" Candice bana el sallıyor ve ben caddenin karşısına geçiyorum. Simone dudaklarını büzüyor ve elini koluma koyuyor. Candice başını sallıyor. "Belediye çalışanları yolda. Görünüşe göre yine su borusu patlamış."

"Demek buradaki belediye su tesisatı gerçekten çok kötü," diye cevap veriyorum, hissiz bir şekilde. "Buraya geldiğimiz ilk gün sadece şaka yapıyordum."

Simone içini çekti. "Sigortan var mı?"

Candice başını sallar. "Evet, ama bunun karşılanıp karşılanmayacağını bilmiyorum. Tekrar açabileceğimizi de bilmiyorum. Çok fazla hasar var. Bir noktada elektrik kısa devre yaptı ve su zemini ıslatmış gibi görünüyor. Bütün gece devam ettiyse, tüm ekipmanlarımızı mahvetmiş olabilir. Her şeyi." Yüzünde yıkım izleri belirgin.

Topluluğumuz için yarattığımız alan hayatta kalamayabilir. Ekipler gelip suyu ve elektriği kapatıp incelemeye başladığında, caddenin uzak tarafında toplanmış halde kalıyoruz.

Candice birkaç damla gözyaşını siler ve o anda, o kafede bir yuva bulan tek kişinin o olmadığını anlarım. Simone bile sessizdir, şaka ya da alaycı yorum yapmaz. Birkaç yerli daha yanımıza gelip destekleyici sözler söyler, ama sözleri etkisiz kalır.

Ta ki bir bisiklet zili çalana kadar. Sarışın bir genç kızın caddede bisikletle ilerlediğini görüyorum. Kalbim hızla atıyor ve uzun zamandır ilk kez gülümsüyorum. "Clancy!"

Bisikletinden atlayıp asfaltın üzerine bırakıyor ve bana doğru koşuyor. Onu sıkıca kucaklıyorum ve kalbimin yeniden parçalandığını hissediyorum.

"Seni özledim," derim, onu bırakıp yüzüne bakmak için geri çekilirim. "İyi görünüyorsun. Babanla eğlendin mi? Annen nasıl?"

"Çok fazla soru var," diye mırıldanır Clancy, ama dudakları bir gülümsemeye dönüşür. "İyiydi. Pazartesi okula başlıyorum." Gözleri caddenin diğer tarafındaki kargaşaya kayar. "Ne oldu?"

"Su borusu patladı. Hasarın ne kadar kötü olduğunu öğrenmek için bekliyoruz."

Kalın bıyıklı ve kemerinden sarkan göbeği olan bir adam bize doğru sendeleyerek yaklaşır. Başparmaklarını ceplerine sokar ve üçümüşe, sonra da Clancy'ye bakar. "Hanımlar, size kötü bir haberim var, bir de daha kötü bir haberim. Hangisini önce duymak istersiniz?"

"Söyle gitsin, Frank." Candice nefesini tutarak kendini hazırlar.

“Su şebekesinde başka bir arıza daha oldu. Onarım için şehir merkezinin bu bölümünün tamamını kazmamız gerekecek. Arazinin eğimi ve arızanın yeri nedeniyle, en büyük hasarı sizin binanız almış gibi görünüyor. Su saatlerce akmış. Anladığımız kadarıyla, ana boruda en az sekiz ila on iki saat önce bir arıza olmuş. Toprakta inanılmaz miktarda nem var, bu da şebekenin uzun süredir yeraltında sızıntı yaptığını gösteriyor. Haftalarca. Belki aylarca. Binanın temeli zarar görmüş olabilir.” Dudaklarını sıkıştırıyor, bıyığı hafifçe titriyor. Kalbim sıkışıyor. “Bina müfettişi yolda, ama bu konuda pek umutlu değilim kızlar. Bina büyük olasılıkla yıkılacaktır.”

"Lütfen bana kız deme," diye mırıldanıyorum. "Bu beni çocuk gibi gösteriyor."

Frank gözlerini bana çevirir, gözlerinde şaşkınlık belirir. "Doğru. Tabii ki. Hanımlar. Kadınlar." Boğazını temizler. "Umarım sigortanız vardır, demek istediğim bu." Bize sıkı bir gülümseme atar ve uzaklaşır.

Omuzları o kadar kambur ki, her an çökmek üzereymiş gibi görünen Candice ile bakiştık. "Sigorta parasını alsak bile, yeni bir yer bulup tekrar açılabilmemiz haftalar sürer. Yoga stüdyosunu bile kullanamıyorum, çünkü kafenin üstünde. Sana ya da başkasına ödeme yapamam ve tüm kahve çekirdekleri yerdeydi. Mahvolacaklar. Sigorta parasının ödenmesi bir yıl sürebilir." Sesi çatlar, gözleri yaşlarla dolar. "Her şey mahvoldu."

"Bir çaresini buluruz," diyorum.

"Bu son olabilir, Fiona." Candice başını sallar. "Bir yıl sonra, belki gelecek yılki Fringe Festivali için yeniden başlayabiliriz, ama o zamana kadar... hiçbir şey yok. O bina yıkılırsa ve tüm malzemelerimizi ve ekipmanlarımızı kaybedersek, yeniden başlamak için yeterli paramız yok. Bir mekanımız, iznimiz ve sermayemiz bile yok. Bundan nasıl kurtulabileceğimizi bilmiyorum. Uzun bir süre için değil."

Sözlerindeki gerçeği duyunca, göğsümdeki keskin acıyı görmezden gelip Candice'i kucaklarım. Simone'un eli omzuma konur ve üçümüz birbirimize yaslanıız.

"Ne yapacağız?" Candice, kendini toparlamaya çalışırken, açıkça başarısız olarak, ciyaklayarak uzaklaşır. "Fiona, sana ödeme yapamam. Artık burada senin için iş yok. Burada kalmanı istiyorum, ama..."

Göğsümde bir acı hissediyorum. "Ne yapacağım bilmiyorum." Ağzımı tekrar açıyorum ama hiçbir şey çıkmıyor.

Arkamı dönüp gözlerimi silerken, Clancy'nin bizden uzakta durduğunu ve kafeye bakarken yüzünde hüznün ifadesinin belirmediğini fark ettim. Bakışlarını bana çevirdi. "Gitmeliyim." Bisikletini alıp geldiği yoldan geri pedal çevirdi, ben ise kaldırımda durup benim için çok önemli olan harap olmuş kahve dükkanına bakakaldım.

Kafe yok oldu ve Grant benimle ilgilenmiyor, burada benim için geriye ne kaldı? Elbette arkadaşlarım var, ama işim yok. İşim yok. Amacım yok.

Gitmek zorunda kalacağım.

O gün hastanede olduğumdan beri ilk kez, yere yığılmak istiyorum. Kalbimin bir köşesinde, Grant'in geri dönüp beni ayaklarımdan kaldıracağını umuyordum. Heart's Cove'da kalıp onunla belki bir şans daha yakalayabileceğimi umuyordum. Aşkta bir şans daha.

Aptalca, aptalca, aptalca.

Ama burada durup, insanların suyu kapatmak için uğraşmasını ve benimmiş gibi hissettiğim tek şeyin hasarını değerlendirmesini izlerken, sonunda gerçeği kabul ediyorum. Grant beni görmek isteseydi, arardı. Mesaj atardı. Dün gece ya da bu sabah kapımı çalardı.

Son dört hafta içinde bana *bir şeyler* söylemiş olurdu. Benim için mücadele ederdi.

Belki de bu sel, kalbimin bir kısmı hala sağlamken toparlanıp gitmem gerektiğinin bir işaretidir. Kurduğumu sandığım evden uzaklaşıp yeniden baştan başlayabilirim... Yine. Bu sefer, seksi, gömleksiz bir adamın cazibesine kapılmayacağım. Bana güzel olduğumu söyleyen ilk adama kendimi açmayacağım. Bir kez olsun sertleşeceğim.

Yazıt, sevdiğim kafenin çökmekte olan temellerine kazınmış. Aşağı bakıp okumam yeterli: Buradan ayrılmam gerek. Burada hoş karşılanmıyorum.

Dudaklarım titriyor. Candice gözlerime bakıyor ve hiçbir şey söylemememe gerek kalmadan beni anladığını biliyorum.

Simone dikleşir, gözlerinde bir ışık parlar. "Bir fikrim var. Fi, anahtarlarını ver. Arabana ihtiyacım var."

"Ne için?"

"Bir iyilik istemek için." Parmaklarını sallayarak araba anahtarlarımı eline verene kadar bekler, sonra koşarak arabama doğru gider.

"Ne oluyor?" diye sorar Candice, hala burnunu çekerek.

"Emin değilim." En iyi arkadaşımın arabama binmesini izliyorum. Motor gürültüyle çalışmaya başlıyor ve o sahile doğru yola çıkıyor, ben de gözlerimi yıkık binaya çeviriyorum. Umursayacak enerjim yok. Candice başını omzuma yaslıyor ve biz erkeklerin çalışmasını izliyoruz, ben de bunun sona ermiş olabileceğini kabulleniyorum.

Bina müfettişi binanın yıkılacağını onaylar onaylamaz, Heart's Cove'daki geleceğimin asla gerçekleşmeyeceğini anlayacağım.

OTUZ DÖRT GRANT

"KAFFE SU BASTI. Binanın yıkılması gerektiği söylendi." Clancy evin içinde bağıarak ön kapıyı çarpar.

Köşeyi dönüp kafamı uzatıyorum ve kaşlarımı çatıyorum. "Ne?"

"Kafe su basmış dedim. Bina yıkılacaktı dediler." "Duydum. Yani, ne oldu?"

Clancy başını eğdi, kaşları birbirine yaklaştı. "Başka nasıl açıklayabilirim bilmiyorum. Su basmış, her yer su içinde. Kullanılmaz hale gelmiş, hasar görmüş gibi."

"Tamam." Boğazımı temizleyip tavada pişmekte olan yumurtalara geri döndüm. Clancy ada mutfağının yanındaki tabureye oturup telefonuna bakmaya başladığında, yumurtaları tabağa koydum. Onun yanına oturdum. "Ne yapacaklar?"

Başını kaldırmaz. "Kim?"

Sesime sinirimi yansıtmamaya çalışıyorum. "Candice ve diğerleri, Clancy. Kafeye ne yapacaklar?"

"Fiona'nın adını söylemekten mi korkuyorsun?" Bana bakıp kaşlarını kaldırır. "Doğum günü partimden beri tuhaf davranıyorsun."

"Karmaşık bir durum."

"Bana karmaşık gelmiyor. Biraz korkak davranıyorsun gibi görünüyor."

"Clancy."

Kızım sesimdeki uyarıyı duysa da, onu görmezden geliyor. Elindeki ekrana dönerek omuz silkiyor. "Tek söylediğim, Fiona'dan ayrılmak için beni bahane olarak kullandığın. Aptalca bir neden gibi görünüyor."

"O kadar basit değil." Bir lokma yiyecek ağzıma attığımda midemde bir rahatsızlık hissediyorum.

"Öyle mi?" Kafası tekrar bana doğru dönüyor, gözleri gözlerime dikiliyor.

"Evet. Sen anlamazsın."

"Anlamaz mıyım?"

"Bunu yapmayı kes."

"Neyi yapmayı?" Başını eğdi, küstahlığın vücut bulmuş hali. "Retorik sorular sormayı."

"Cevap verirsen retorik olmazlar."

Burnumdan yavaşça nefes alıp, hızla artan öfkemi kontrol altına almak için beşe kadar sayarım. Bu Clancy'nin suçu değil. Ona kızgın değilim. Ne hissettiğimi bilmiyorum.

Kızım koltuğundan kayar ve omuz silker. "Candice'in bir süre daha kafeyi açamayacaklarını söylediğini duydum. Belki de gelecek yılki Fringe Festivali'ne kadar açamayacaklar. Fiona ayrılacak."

Çatalımı ağzıma götürürken donakalırım. Çatalı tekrar hareket ettirmek için tüm gücümü kullanırım, ama yumurtalar dilime değdiğinde tadı kül gibi gelir. Yutkunurum, umarım boğazımda takılmaz. "Gidiyor mu?"

Clancy omuzlarını kaldırır. "Artık burada onun için bir şey yok." Dönüp uzaklaşmaya başlar, ben de dönüp onun gitmesini izlerim. Kızım ön kapıdan çıkıp arkasında kapıyı kapatırken bana bakmaz, beni yalnız bırakır.

Yalnız.

Bu kelime içimde yankılanıyor.

Yalnız, yalnız, yalnız.

Benim istediğim bu değil miydi? Fiona'ya uzak durmasını söylediğimde, Clancy ile yaşamaya razı olmuyor muydum? Bir kadının sevgisinden kendimi uzaklaştırarak doğru şeyi yaptığımı düşünüyordum. Clancy'ye ihtiyacı olan şeyi veriyordum: beni.

Ama şimdi...

Fiona gidecek. Onu burada tutacak bir kafe yok. İş yok, gelecek yok, ben yokum. O da benim istediğim gibi çekip gidecek. Onu bir daha hiç göremeyebilirim.

Yumurtalarım soğudu. Kanım yavaşça buza dönüşürken, onları tabağın üzerinde itip duruyorum.

O gidiyor.

Koltuğumdan kalkıp kapıya doğru yürüyorum, sonra duruyorum. Ne yapıyorum ben? Gittiği için mutlu olmam gerek. Benim istediğim buydu. Sessiz hayatıma geri dönüp istediğim gibi yaşayabilirim. Kadınlara sırtımı dönüp Clancy'yle, başka kimse olmadan hayatımı yaşayabilirim.

Benim istediğim
buydu. Öyle değil mi?

Clancy'nin kaybolduğu kapıya bakıyorum, midemde bir korku yayılıyor ve göğsümü sıkıştırıyor. Hayır, bunu istemiyorum. Kızımın, ona anne gibi davranan tek kadının gitmesi yüzünden yıkılmasını istemiyorum. Benim isteğimle gidiyor. Onu uzaklaştırdığım için. Ona karşı hissettiklerimle yüzleşemeyecek kadar korkak olduğum için.

Kendi başıma güçlü olduğumu sanıyordum. Fiona'yı kendimden kurtardığımı sanıyordum. Onu ezici kucaklamamdan, sevdiğim her şeyi boğmak ve korumak isteyen yanımdan uzak tutuyordum.

Ama Fiona boğulmadı. O gelişti. *Biz* geliştik. Onu korumama *gerek olmadığını* hissettirdi, çünkü bunu kendi başına yapabilirdi. Onu, onun güvenlik ağı olmam gerekmediğini hissederek sevmek istedim. Kendi başına ayakta durabilecek kadar güçlü ve benim korumama ihtiyacı varmış gibi davrandığımda bana karşı çıkabilecek kadar güçlü.

O Sylvie'ye hiç benzemiyor ve asla onun gibi olmayacak.

Onun gitmesine izin veremem.

Kalbim hızla çarpmaya başladığında, onun gitmesini hiç istemediğimi fark ettim. Ona gitmesini söyledim, ama Heart's Cove'a geri döndüğümde onu burada bulmayı umuyordum. Beni rahat bırakmasını söyledim, ama bunu yaparken onun her zaman kafede olacağını biliyordum. Ona geri dönmek istedim.

Ben lanet olası bir korkak ve aptaldım. Ona onunla birlikte olmak istemediğimi söyleyebilmemin tek nedeni, onun yakınlarda olacağını bilmemdi. Ama Heart's Cove'dan ayrılırsa, onu bir daha asla göremeyebilirim.

Panik kanımda kaynıyor, korkaklığı ve korkuyu yakıp kül ediyor. Nefesim kesik kesik, evin önüne doğru koşuyorum. Clancy ortalarda yok, bisikleti ön bahçede devrilmiş. Onu daha sonra kaldırmasını söyleyeceğim. Şu anda gitmem gerek—kahretsin, anahtarlarım

içeride. Topuklarımla dönerek, ayaklarım kaldırımda gümbür gümbür ses çıkarır, sonra merdivenleri tırmanarak içeri girerim. Girişin yanındaki kaseden araba anahtarlarını alıp geri dönerim, arkamdan kapıyı çarparak kapatırım.

Her kalp atışında saatin tik taklarını hissedebiliyorum, sanki hayatımın sonuna doğru geri sayım yapılıyormuş gibi. Fiona'nın bu kasabadan ayrılmasına izin verirsem, sonunda yalnız kalacağımı biliyorum.

Atölyemde dolaşıp, ufak tefek işler yaparak sakin ve mutlu bir hayat süren yalnız biri değil. Hayır, *yalnız* kalacağım. Yalnız. Mutsuz.

Aptalın tekiyim.

Kamyonetim gürültüyle çalışmaya başlıyor, uzun garaj yolunda hızlanırken arka tekerleklerimin arkasından bir toz bulutu yükseliyor. Sanki beni sürüklenmekten alıkoyan tek şey oymuş gibi direksiyonu sıkıca tutuyorum, gözlerimi kısıarak yola odaklanıyorum. Kasabaya sadece birkaç dakikalık mesafe var, ama sonsuzluk gibi geliyor. Yolda birkaç arabayı geçiyorum, sürücülerin bana el salladığını fark ediyorum. Karşılık veremiyorum. Tek düşünebildiğim, Fiona ayrılmaya karar vermeden kasabaya varmak. O bir karar vermeden.

Dizlerimin üzerine çöküp yalvaracağım. Onu uzaklaştırmakla aptallık ettiğimi söyleyeceğim. İyi bir şeyi mahvetmekten korktuğumu ve sonsuz aptallığımla, daha başlamadan mahvetmeye karar verdiğimi söyleyeceğim. Partinin onun suçu olmadığını, benim suçum olduğunu söyleyeceğim. Clancy ile konuşmalıydım. Onu kontrol etmeliydim. Bir ebeveyn gibi davranmalıydım.

Fiona değil, ben.

Kamyonetimi kafenin etrafına aceleyle dikilmiş barikatların yanına eğri büğrü park ettikten sonra, dışarı atlayıp caddeyi taradım. Hasarı inceleyen belediye işçileri vardı, beyaz gömlekli, kasklı ve elinde klipsli tahta olan bir adam vardı, ama Fiona yoktu. Candice yoktu. Simone yoktu.

Simone'nin dairesine koşarak gittim ve kapı zilini çaldım. Cevap yok.

Tekrar çalışıyorum.

Fiona'yı aramam gerektiği için ceplerimi yokluyorum. *Kahretsin*. Evde unutmuşum. Kendimi sakinleştirmeye çalışsam da paniğim artıyor. Hemen gitmeyecek. Fiona en azından birkaç gün kalacak. Onu göreceğim. Açıklayacağım.

Ama mantığım isyan eden duygularımla savaşımaya çalışsa da, bu sorunu çözmem ve hemen çözmem gerektiği hissini bir türlü atamıyorum. Bir saniye daha beklersem, o bir karar verecek. Onu kaybedeceğim.

Belediye çalışanı Frank, kollarını kavuşturmuş olarak çalışmalarını inceliyor.

Ona doğru koşuyorum. "Ne oluyor, Frank?"

Bana bakar, kalın bıyığını parmaklarıyla okşar. "Merhaba Grant. Şehre döndüğünü bilmiyordum."

"Evet, dün döndüm. Ne oluyor?" diye tekrar sorarak kafeye doğru el salladım.

"Şehrin yeraltı su şebekesinde yavaş bir sızıntı var. Temel zarar gördü. Dün gece boru patladığında, ekipmanlarının çoğu mahvoldu. Umarım o kızlar... kadınlar sigortalıdır."

"Neredeler?"

Fiona ve Candice'in hala burada olmamasına şaşırılmış gibi etrafına bakınıyor. Rahat omuz silkme hareketi beni öfkeliyor.

O cevap veremeden koşarak uzaklaşıyorum. Kalbim güm güm atarken otele doğru yönelirim. Simone'un evinde değilse oraya giderlerdi. Oraya ya da belki Candice'in evine. Ya da Jen'in evine? Neden aptal telefonumu yanıma almadım ki!

...ve sonra onu görüyorum. Kolunun altında mavi bir dosya tutarak bana doğru yürüyor, Candice ve Simone onun yanında. Onunla tanıştığım ilk gün giydiği aynı lacivert sargı elbise ve bantlı sandaletleri giyen Fiona, bir tanrıça gibi görünüyor. Gözleri benimkilere doğru kalkıyor, hafifçe genişliyor ve yürümeyi bırakıyor.

Yavaşlarım, kalbim çarpıyor, ondan birkaç metre ötede duruyorum. Vücudumun her parçası bana mesafeyi kapatmamı, ona sarılmamı, affetmesi için yalvarmamı haykırıyor ama bunu hak etmediğimi biliyorum. Onun sevgisini hak etmiyorum.

Koyu renkli saçlarını kulağının arkasına sıkıştırırken, orman yeşili gözleri parlıyor ve bir yıldırım kalbimi ikiye bölüyor.

Ondan uzaklaşabileceğimi mi sandım? Bunun böyle devam etmesine izin verebileceğimi mi sandım?

bırakabileceğ

imi mi "Ben bir aptalım," diyorum.

sandım? Fiona'nın arkasından bir homurtu sesi geliyor ve Simone'nin sesi

"Sence?"

Onu görmezden gelerek Fiona'ya doğru bir adım attım. Kaşları çatıldı ve ben durdum. "Özür dilerim." Ellerimi açıp yutkunuyorum. "Çok özür dilerim, Fiona. Sana çok kötü davrandım. Clancy'nin partisi için seni suçladım, ama sana öyle davranmaya hakkım yoktu. Seni kendime yaklaştırmam gerekirken uzaklaştırdım. Sonra geçen her gün, telefonu açmak gittikçe zorlaştı. Durumu düzeltmek için ne söyleyeceğimi bilemedim."

"Peki ne değişti?"

Haftalar... Onun sesini duymayalı haftalar oldu. Sesi göğsümde yankılanıyor, her yerimi ısıtıyor. Dudaklarımın titremesini engellemek için tüm irademi kullanmam gerekiyor.

"Kafeyi duydum. Clancy senin ayrılacağını söyledi ve seni uzaklaştırarak ne kadar aptalca davrandığımı anladım, Fiona."

Candice burun kıvrıyor. "Erkekler seni kaybedeceklerini düşündüklerinde ancak akıllarını başlarına toparlar dememiş miydin?"

"Tipik," diye homurdanır Simone. "Bir sonraki adımda onu takip edip yeni adresine çiçek gönderecek. Dikkatli ol, Fi. Önümüzdeki on yıl boyunca bu boktan durumla uğraşmak zorunda kalabilirsin."

Fiona, gözleri hala üzerimdeyken, arkadaşlarını susturmak için elini salladı. Çenesini kaldırdı, hareketinde saf bir güven ve meydan okuma vardı. "Beni küçük düşürmeye çalıştın. Yardım etmeye çalışırken beni uzaklaştırdın. Benim hatam olmayan şeyler için beni suçladın. Aylarca hayatını kolaylaştırmak için hiçbir şey yapmadığım halde bana hiçbir şeyim yokmuşum gibi davrandın."

Utanç beni içten içe yakıyor, ama bakışlarımı kaçırmıyorum. Fiona bana bakarken gözleri parlıyor, gücünü dalgalar halinde yayıyor.

Onu korumak istediğim için onu mahvedeceğimi mi sandım? Onu uzaklaştırmamın onun iyiliği için olduğunu mu sandım?

Dizlerimin üzerine çöküp başımı sallıyorum. "Üzgünüm, Fiona. Çok, çok üzgünüm. Hayatıma girip bana eksik olan her şeyi gösterdin. Sadece son on beş yıldır değil, sonsuza kadar. Bana güçlü bir kadın olmanın ne demek olduğunu gösterdin. Bağımsız, kendine güvenen ve sevgi dolu olmanın ne demek olduğunu. Sessiz bir güçle tüm duvarlarımı yıktın ve beni on yıllardır hiç bu kadar güldürmemiştin. Beni daha iyi bir insan yaptın ve bu beni çok korkuttu. Clancy için benden daha çok ebeveyn gibiydin ve ben ...

seni bunun için cezalandırdım. Beni bir daha görmek istemiyorsan, anlarım, ama önce bunu söylemem gerek.

Dizlerim betona batıyor ama kalkmayacağım. Fiona'nın anlaması için biraz acıya katlanabilirim. Derin bir nefes alıp, aylardır söylemek istediğim sözler için kendimi hazırlıyorum. "Seni seviyorum, Fiona. Clancy ortaya çıktığı gün bunu kesin olarak anladım, sen çok güzel, sevgi dolu ve naziktin. Seni hak etmediğimi biliyordum. Seni mahvedeceğimi düşündüm. Sana ne kadar değer verdiğimden, seni ne kadar sevdiğimden korkuyordum. Sen okyanus üzerindeki gün batımı gibisin, Fi. Parlak, ışıltılı ve o kadar güzelsin ki, sana bakmak bile acı veriyor. Sensiz geçen bu son ay, tek başıma geçirdiğim yıllardan daha karanlıktı. Senin affını hak etmediğimi biliyorum, ama yalvarıyorum, beni affet."

Sessizlik bir kalp atışı boyunca cevap verir, sonra bir kalp atışı daha. Fiona bana bakar, yüzünde hiçbir ifade yoktur. Sonra bana doğru bir adım atar. Bir adım daha. Bir adım daha. Parmakları elmacık kemiğimin üzerinde kayar ve ben gözlerimi kapatır, kokusunu içime çeker ve dokunuşunda eririm.

O benim her şeyim. Parmakları şakağımın üzerinden kayıp saçlarıma doğru kayarken, onsuz yaşayamayacağımı biliyorum. "Sen benim havamsın, Fiona. Sensiz nefes alamam. Lütfen gitme. *Lütfen*. Yalvarmaktan gurur duymuyorum." Gözlerim kapalı ve diğer elinin omzumda olduğunu hissediyorum. Dokunuşu o kadar tatlı ki, beni korkutuyor.

Eğer bu ona bu kadar yakın olabileceğim son sefer ise...

"Ayağa kalk, Grant." Sesi bir nefes gibi. Bir fısıltı gibi.

Yukarı bakınca gözlerinde gümüş bir parıltı görüyorum. Gözlerini kırpmıyor, yanağından bir damla gözyaşı süzülüyor. Ayağa kalkıp başparmağımın ucuyla gözyaşını siliyorum, sonra dudaklarımla bir damla daha yakalıyorum. Bana doğru titriyor, elleri gömleğime kıvrılıyor.

"Seni seviyorum, Fiona. Karşılık vermek gerekmez. Sadece gitmeye karar vermeden önce sana bunu söylemem gerekiyordu."

Koltuk altına sıkıştırdığı mavi klasörü çıkarır. Açar, dudakları kıvrılır. "Gitmiyorum Grant. Wesley Byron ile üç yıllık kira sözleşmesi imzaladık. Onun ailesinin eski mekanına taşınıp kafeyi genişleteceğiz. Hiçbir yere gitmiyorum."

Gözlerim büyüdü, çenem düştü.

Fiona başını eğerek güldü. "Hâlâ söylediğin şeyin arkasında mısın?"

"Seni tüm kalbimle sevdiğimi mi? Sana nasıl davrandığım için üzgün olduğumu mu? Senin gitme düşüncesiyle yaşayamayacağımı mı?" Yutkunuyorum. "Evet, Fiona. Milyonlarca kez evet."

"İyi." Başını bana doğru eğiyor. "Çünkü bu kira sözleşmesini imzaladıktan sonra bir sonraki durağım senin evin olacaktı. Sana büyük bir adam gibi davranmanı ve yaptıklarının sorumluluğunu almanı söylemek istedim. Ve" dudaklarını ısıyor, "sana ben de seni seviyorum sanırım demek istedim. Burada sadece kafe için kalmıyorum Grant. Senin için kalıyorum."

Daha önce hiç hissetmediğim bir mutluluk kalbimi, ruhumu, bedenimi dolduruyor. Parmaklarımla Fiona'nın çenesini okşuyorum, gözlerine bakıyorum, sonra dudaklarımı onun dudaklarına yaklaştırıyorum. Öpüştüğümüzde, kalbimdeki son gerginlik de çözülüyor. Ona olan aşkım bedenimin her köşesine yayılıyor, hikayemin bu anını kalıcı mürekkeple yazıyor. Fiona benim oldu, ben de onun oldum. İkimiz de birbirimize koşmaya, bunu istediğimizi itiraf etmeye karar verdiğimiz an.

"Seni seviyorum," diyorum dudaklarına, ağzının bir gülümsemeye dönüştüğünü hissederek.

"Ben de seni seviyorum."

Bu sözler içimi bir sıcaklık dalgasıyla doldururken, öpücüğü derinleştiriyorum, dilimi onun dilinin üzerinde gezdiriyorum ve tadını aldığımda inliyorum. Fiona. Aşkım. Beni karanlıktan kurtaran ve yaşamak ne demek olduğunu gösteren hayallerimin kadını.

Sonra bir savaş çılgılığı duyulur.

Agnes'in bize doğru topallayarak geldiğini görmek için geri çekildim, yanında bir kova su sallanıyordu. Dorothy arkadan yaklaşıyordu, gözlerinde öfke vardı.

"Sen." Agnes parmağını kaldırıp Dorothy'yi işaret etti, Dorothy ise hırladı. Sonra her şey yavaş çekimde gelişti. Dorothy yaklaşarak bir beyzbol sopası salladı — lanet olası bir *beyzbol sopası* — ve gözleri kovaya düştü.

"Umarım düşündüğüm şey değildir," diyor. "Bu benim en sevdiğim elbise."

"O korkunç zebra desenli canavar mı?" Agnes burun kıvrır ve kovasını geriye doğru sallamaya başlar.

Fiona'nın kucaklamasından kurtulup iki kadının arasına giriyorum. Bu sabah aralarında ne olduğunu bilmiyorum ama Agnes'in yıkım havasında olduğunu biliyorum. Onu durdurmazsam, bu olay bir katliamla ve bir başka hastane ziyaretiyle sonuçlanacak.

Agnes geriye doğru eğilirken, kovayı sallamaya başlarken ben de ateş hattına giriyorum. Buzlu su göğsüme çarpıyor. Agnes şaşkınlıkla bakarken, ben de gözlerimi kırıştıtararak nefes alıyorum. "Grant." Başka bir şey söylemiyor, kesinlikle özür dilemiyor.

Kendime bakıyorum, tamamen sıırılsıklamım, mavi boya gömleğime, pantolonuma, cildime, yüzüme, her yere bulaşmış. Eğer bu kalıcıysa, haftalarca mavi kalacağım.

Herkes hareketsiz kalırken mavi boya kaldırıma damlıyor ve Simone'un abartılı bir iç çekişini duyuyorum. "Hadi, devam et. Gümleğini çıkar. İstedini biliyoruz."

FIONA

EPILOG

Simone'nin Wesley'i burayı bize kiralamaya nasıl ikna ettiğini bilmiyorum ve o da bu konuda garip bir şekilde sessizliğini koruyor. Tek bildiğim, burada kalacağım, bir işim, bir erkek arkadaşım ve yeni bir ailem olduğu. Bir evim var.

Candice, Jen, Simone ve ben tüm paramızı bir araya getirerek, kafeye yeniden başlamak için yeterli parayı bulmayı başardık. Sigorta talebini hemen yaptık, ama beklendiği gibi, işlemler çok uzun sürdü. Dördümüzün katkısıyla, yeniden başlamak mümkün oldu.

Candice'in yoga stüdyosu Heart's Cove Hotel'e taşındı ve sigorta parası gelir gelmez kafenin ikinci katını yeni bir stüdyoya dönüştürmeyi planlıyorlar. Gecenin karanlığında, dördümüz ve Grant, eski yoga stüdyosunun tavan arasından yeni kafenin depolama odasına düzinelerce pembe tişört dolu kutuyu gizlice taşıdık.

Bay ve Bayan Byron'ın eski aşçısı Fallon, eski işine geri dönmeyi kabul eder. Adam, boyu 1,93 metre olan, başım kadar büyük pazıları olan bir canavardır. Mutfakta bir dansçı gibi süzülür ve ilk kez bir sanatçının işini yaparken izliyormuşum gibi hissederim. Mutfakta sanki bu iş için doğmuş gibi hareket eder, yemekleri o kadar lezzetlidir ki kilometrelerce öteden insanları çeker.

Jen'in, onun hollandaise sosuna ilk kez baktığı anki yüz ifadesini asla unutmayacağım. Gözleri fal taşı gibi açılır, elleri yumruk olur ve yanakları garip bir kırmızı renk alır.

Fallon, mutfak tartısını ve tüm pişirme aletlerini milimetrik hassasiyetle dizdiğini izleyerek ona kaşlarını kaldırır. "Orada ameliyat mı yapıyorsun?" Fallon, derin ve gür sesiyle sorar. Grant'e deli gibi aşık olmasaydım, muhtemelen bayılırdım.

Jen sadece kaşlarını çatıyor. "Sen kendi işine bak, ben de kendi işime bakayım. Herkes yumurta haşlayabilir, koca adam. Ama herkes gevrek kruvasan yapamaz."

Candice sandalyeleri düzeltip ilk günümüz için kapıyı açarken, ben de gülümseyerek başımı evin ön tarafına çeviriyorum. Göz kamaştırıcı bir gülümsemeyle tezgâhın etrafından dolaşıp bana sarılmak için geliyor. "Sen olmasaydın bunu başaramazdım," diyor. "Ya da Simone. Ya da Jen."

"Kaderimizde vardı," diye cevap veriyorum.

İlk müşterilerimiz tanıdık yüzler. Grant ve Clancy, gözleri parıldayarak açık kapıdan içeri girerler. Clancy'nin omzunda yepyeni bir sırt çantası vardır, başparmağı askıya takılıdır. Bana gülümser ve sadece bir gencin yapabileceği şekilde tezgaha doğru havalı havalı yürür. "Bir Earl Grey çayı lütfen."

"İyi seçim." Sven Grant'in kahvesini hazırlarken, ben de çayını hazırlayarak gülümsüyorum.

Grant'in parmakları fincanı kavrayıp benimkine dokunduğunda kalbim hızla çarpmaya başlar. Ben çekilemeden diğer eliyle elimi yakalar, beni tezgahın karşısına çekip dudaklarıma bir öpücük kondurur. "Seninle gurur duyuyorum, Fiona."

"Ben de kendimle gurur duyuyorum." Gülerek onu bir kez daha öpüyorum. "Öğleden sonra görüşürüz?"

O, gözlerinde ışıkla başını sallar. Kolunu Clancy'nin omzuna atar ve ikisi, Clancy'yi okula götürmek için kamyonete doğru yola çıkarlar.

Hafif, mutlu ve umutlu hissederek işime geri dönüyorum.

Bu, yeni kafe ve restoranımızın ilk günü. Yeni hayatımın ilk günü. Büyüme sancıları olacak, zorluklar olacak, ama Simone geniş bir gülümsemeyle kapıdan içeri girerken, Jen mutfakta Fallon ile tartışırken ve Candice son masaları silerken, kalbim düzenli bir ritimle atıyor.

Evimdeyim.

O ÖĞLEDEN SONRA, eve geldiğimde yerlere serpilmiş gül yaprakları ve ön kapının yanındaki konsol masasında iki kadeh şampanya buluyorum. Grant bana doğru yürürken, ellerini kalçalarıma kaydırıp beni kendine çekince dudaklarım kıvrılıyor. Dudaklarını benimkilere dokunduruyor, nazikçe, şefkatle.

Onun kollarında eriyip gidiyorum, aklını başına topladığı için sonsuza dek minnettarım. "Düşünüyordum da," diye başlıyorum, "özür dilediğin günü."

"Mm," diyor, dudakları boynuma kayıyor, dişleri kulak mememi okşuyor.

Sırtım ona doğru kıvrılırken omurgamdan bir titreme geçer. "Bunu yapış şeklin hoşuma gitti. Önümde diz çökmüş. İlk seferimizi hatırlattı."

O uzaklaşır, kaşları kalkar. Bakışlarındaki sıcaklıktan, onun düşüncelerinin benimkilerle aynı olduğunu anlarım, ilk kez bir araya geldiğimiz o çürümüş açık hava duşunda.

"Hoşuna gitti, değil mi?" Sesi kısık çıkıyor.

Onun elleri aşağı kayarken, kalçalarımı kendine doğru çekerek inerken başımı sallarım. Sertliği orada, ısrarcı, karnıma bastırıyor. "Çok hoşuma gitti," diye fısıldarım. "Dizlerinin üzerine çöküp bana yalvar, her şeyi yapacağını söyle."

Göğsünden bir hırıltı yükselir ve bir anda omzuna atılırım. Gül yaprakları unutulur, şampanya bırakılır ve yatak odasına sürüklenirim. Grant kapıyı tekmeler ve beni yatağa atar, dudaklarımdan bir kahkaha çıkar.

Giysilerimi yırtıp atıyor ve ellerini, ağzını, sonra da penisini kullanarak beni ne kadar sevdiğini gösteriyor. Yorganın içine gömülüyorum ve kollarında parçalanıyorum, sonunda birbirimizden ayrıldığımızda memnuniyetle iç çekiyorum, elim onun elinde kayıyor.

Parmaklarım onun çok daha büyük parmaklarıyla iç içe geçmişken, Grant elimi dudaklarına götürür. Bana bakarken gözleri parlar, yüzünde bir gülümseme yayılır. "Kafede iyi bir ilk gün geçirdiğin için tebrikler," der. "Harika bir iş çıkaracağını biliyordum."

"Birçok günün ilk günü."

Gülümsemesi genişliyor. "Birçok günün ilk günü," diye tekrarlıyor. Onun ağzından çıkan bu sözler farklı geliyor. Daha derin. Sadece kafeden bahsetmediğini biliyorum, bizden bahsediyor. Elbette çözmemiz gereken şeyler var. Nasıl ebeveynlik yapacağımız, nasıl birlikte yaşayacağımız, yeni hayatımızı nasıl birlikte yürüteceğimiz.

Bu karmaşık olacak ve eminim sorunlar çıkacaktır, ama üstesinden gelemeyeceğimiz hiçbir şey yok. Çünkü birbirimize bağlıyız.

Clancy'ye bağılıyız. Bu ortak hayata bağılıyız.

"Seni seviyorum, Fiona," diyor Grant, beni kendine çekerek. "Bunu söylemek yetmiyor gibi geliyor, ama başka kelime bulamıyorum. Sen hayatımı yaşamaya değer kılıyorsun."

Gülümserim ve başımı omzuna yaslarım. "Ben de seni seviyorum, Grant."

Aşağıda kapı çarpıyor ve girişten bir inilti geliyor. "Ben geldim!" diye bağılıyor Clancy, muhtemelen gerekenden daha yüksek sesle. Muhtemelen gül yapraklarını ve şampanyayı görmüştür. Evde bir gencin olması alışmak biraz zaman alacak.

Gülümseyerek Grant'in dudaklarına bir kez daha öpücük kondurup kollarından kurtuluyorum. "Clancy şampanyayı kapmadan aşağı inelim."

"Çok erken," diye mırıldanır Grant, ama gülümsemesi onu ele verir.

Giysilerimizi giyip birlikte aşağı ineriz ve Clancy'yi kafası buzdolabında, okul çantası yere atılmış halde buluruz. Evet, tüm bunlara alışmak biraz zaman alacak, ama buna değer.

Yeni arkadaşlarım, partnerim ve neredeyse kızım sayabileceğim Clancy ile her şeye alışabilirim diye düşünüyorum.

SIMONE

Yeni kafenin açılışından bir ay sonra, kendimi Grant'in evinden çok uzak olmayan küçük bir ahşap kulübenin önünde buluyorum. Pürüzlü ahşap kapıyı çalıyorum, bir adım geri çekilip ellerimi önümde birleştiriyorum.

Ağır ayak sesleri yaklaşıyor ve Wesley'i görmek için kendimi hazırlıyorum. Kapı açılmadan hemen önce kilit kayıyor.

Hayır, hala hazır değildim.

Geniş omuzları kapının tamamını dolduruyor. Kumaş her sert yüzeye yapışıyor ve gömleksiz, terli göğsünün görüntüsü zihnimde canlanıyor. Her ihtimale karşı, ellerinde balta olup olmadığını kontrol etmek için gözlerim ellerine kayıyor. Elinde hiçbir şey yok, ama bakışlarım avuç içlerine, sonra kaslı ön kollarına, sonra da pazılarına takılıyor. Ağzım kuruyor.

Ne düşünüyordum ki? Hiçbir şeye söz vermemeliydim, ama Fiona'nın buna ihtiyacı vardı. *Benim de* buna ihtiyacım vardı. Wesley'i, ailesinin eski kahve dükkanını kullanmamıza izin vermesi için ikna etmem gerekiyordu.

Wesley'in saçları, evinin loş ışığında sarıdan çok kahverengi görünüyor ve çam yeşili gözleri vücudumu tarıyor. Ağırlığımı bir ayağımdan diğerine verirken yanaklarım kızarıyor.

Kollarımı kavuşturuyorum. "Bunu halletmek için buradayım."

"Fiona'nın kafe için bir yer bulmasına yardım etmek için her şeyi yapacağını söyleyen sendin." Kaşlarını kaldırdı, gözleri parladı. "*Her şeyi*, demiştin. Şimdi buraya kötü bir tavırla gelip, sanki seni buna zorlamışım gibi konuşuyorsun."

"Bak, kira sözleşmesi imzalandı. Buradan çekip gidebilir ve sana verdiğim sözü unutabilirim. Buraya tamamen iyi niyetle geldim."

O burun kıvrıdı, sonra kapıyı daha fazla açtı.

Eşîği geçerken kalbim hızla çarpmaya başlar, taze kesilmiş ahşabın kokusunu ve Wesley'in arabasına ilk bindiğim andan itibaren başımı döndüren baharatlı, narenciye kokulu erkek kokusunu içime çekerim.

Omzumun üzerinden bakarak, Wesley'in kapıyı kapatıp bana doğru dönmesini izliyorum, vücudu benimkinden çok daha uzun. Sıcaklık içimi yakıyor, beni çaresiz ve neredeyse nefes nefese bırakıyor.

Evet, hiç şüphe yok. Bu korkunç bir fikirdi.

Fiona'nın eski kocası kasabaya geldiğinde neler olacağını görmek ister misiniz? Haber bültenime kaydolun ve özel hediyenizi alın!

[BANA İZİN VER](http://www.lilianmonroe.com/subscribe)

(<http://www.lilianmonroe.com/subscribe>)

[Buraya tıklayarak](#) 2. kitap: *Dirty Little Midlife Mess'i edinin!* Simone ve Wes'in hikayesi sizi bekliyor...

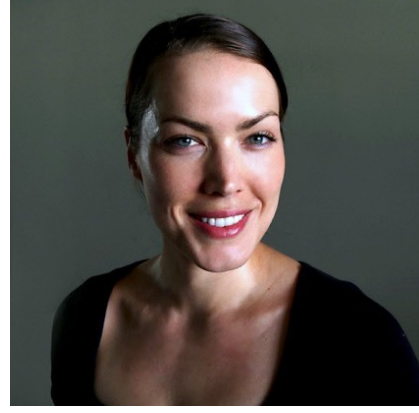
2. KİTABI OKU

DIRTY LITTLE MIDLIFE MESS

[SİMDİ OKU](#)

YAZAR HAKKINDA

Lillian Monroe, bayılttıran kahramanları ve onları dize getiren kadınları yazmayı çok seviyor. İnsanları güldürmeyi seviyor ve kendi mizah anlayışını paylaşan insanlar bulduğu için sonsuza kadar minnettar.

Yazmadığı zamanlarda kitap okur (veya tekrar okur), yürüyüş yapar, ağırlık kaldırır veya çok sınırlı bir başarıyla gitar çalmaya çalışır.

Kanada'da büyüdü, ancak şu anda İrlandalı eşiyle Avustralya'da yaşıyor. Eşi sık sık kitaplarının kapak modeli olmak istediğini söylüyor, ancak Lillian bunun şaka mı yoksa ciddi mi olduğunu tam olarak anlayamıyor.

LILIAN MONROE'NİN DİĞER ESERLERİ

Kitapların tam listesi için şu adresi ziyaret edin:

www.lilianmonroe.com

[Wedpocalypse Conquest'in Dört Damat Yüzüğü](#)

[Savaş](#)

[Arzusu](#)

[Felaket](#)

[Manhattan Milyarderleri](#)

[Büyük Patron Hatası](#)

[Büyük Patron Sorunu](#)

[Büyük Patron Sorunu](#)

[Büyük Patron Sürprizi](#)

[Yasaklı Patron](#)

[Hayatın İlerleyen](#)

[Dönemlerinde](#)

[Romantizm Kirli Küçük](#)

[Orta Yaş Krizi Kirli Küçük](#)

[Orta Yaş Karmaşası](#)

[Kirli Küçük Orta Yaş Hatası](#)

[Kirli Küçük Orta Yaş Felaketi](#)

[Kirli Küçük Orta Yaş Yıkımı](#)

[Kirli Küçük Orta Yaş Sırrı](#)

[Kirli Küçük Orta Yaş İkilemi](#)

[Kirli Küçük Orta Yaş](#)

[Draması](#)

[Kirli Küçük Orta Yaş \(sahte\) Randevu](#)

[Kirli Küçük Orta Yaş Kaçamağı \(Bağımsız\)](#)

[Kardeşin En İyi Arkadaşıyla Aşk](#)

Seni İstememelisin

Seni Sahip

Olamazsın Sana

İhtiyacım Yok Seni

Özlemeyeceğim

Koruyucu Romantizm

Onun Yemini

Yemini Sözü

Düşmanlardan Aşıklara/İs Yeri Romantizmi İlk

Görüşte Nefret

İlk Görüşte Nefret

İlk Görüşte Aşağılama

Gizli Bebek/Kazara Hamilelik Romantizmi CEO Tarafından

Hamile Bırakılmak

Bekar Baba Tarafından Hamile Bırakılmak

Yine Hamile Kaldım!

Milyarderin Oğlu Tarafından Hamile Bırakılmak

Noel'de Senin Kötü

Prens Kalpsiz Prens

Zalim Prens

Kırık Prens

Kötü Prens

Yanlış Prens

Yalnız Prens

Buz Kraliçesi

Haydut Prens

Sahte Nişan Romantizmi

Doğru Adamla Nişanlanmak

Yanlış Adamla Nişanlanmak

Mükemmel Adamla

Nişanlanmak

Dağ Adamı Romantizmi

Bana Yalan Söyle

Bana Yemin Et

Bana Koş

Doktorun

Emirleri Doktor O

Doktor D Doktor

L

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
  - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
  - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
  - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

